

089.95911
๙๙๖๗๙

ଆମ ଦେଶ

ନ. ଚରମ

หอสมุดแห่งชาติสาขามลราชภัฏ

895.413

๕

หอสมุดแห่งชาติ
กรุงเทพฯ
เลขที่ทะเบียน
เลขที่หนังสือ
เลขที่พิมพ์

๑๒

๐๔๙. ๙๕๙๖

๙ ๙๖๗ ๙

เลขที่ทะเบียน ๑๓๖๑

งานจะเจริญก้าวหน้าได้ฉันใด

๑. ผู้ปฏิบัติงานขาดความสามัคคีในวงรวม ความ
ซื่อสัตย์ ซื่อตรง

๒. ความคิดความเห็น อันแสดง ถึงความ สามารถ
เพื่อความสำเร็จก้าวหน้าของการงาน ถูกเก็บเข้าตนชัก
หรือฉกฉวยตระกร้า ไม่ได้รับการพิจารณาจากผู้บังคับ
บัญชาชั้นสูง ๆ ขึ้นไป

๓. ผู้บังคับบัญชาत्मอำนาจ เห็นแก่หน้าพวกพ้อง
เพื่อนฝูง และวงศ์ญาติ ปล่อยให้พวกพ้อง เพื่อนฝูง
หรือ วงศ์ญาตินำ ความ ต้มพ่นไปอ้างอิงบังคับคนอื่น
เพื่อให้เกิดสิทธิพิเศษแก่ตน

๔. ผู้บังคับบัญชาत्मอำนาจ มีนโยบายกตัญญู
ทำนองกตัญญู

๕. ผู้บังคับบัญชาत्मอำนาจ ไม่มีระเบียบวินัยอัน
ดี และหลุดก่อกวนทันท่วงทีในการทำงาน นอกจาก
ความพอใจ เพราะ ภัย และ อารมณ์

ชาวลิต ศักตราหา ธ. บ.

แห่ง

สำนักพิมพ์ ข. ต. บ.

พิมพ์ครั้งที่ ๑
ฉบับที่ ๑

สำนักพิมพ์ ช. ส. บ.

ฉบับที่ ๑

สามนิพนธ์

โดย

ล. ธรรมยศ

พิมพ์ครั้งที่ ๑

๑๕ กรกฎาคม ๒๔๕๐

สร้างปกโดย....พิกุล ทองน้อย

จิตรกรและนักประพันธ์

ออกแบบโดย....“สันติภาพ”

ยืมส่วนหนึ่งของความคิดจาก

The American Weekly

ฉบับที่ ๗ ตุลาคม, ๑๙๔๕

แต่ท่านผู้อ่าน

เพียงแต่เห็นโฆษณาการคัดลอกของสำนักพิมพ์ ช. ต. บ.
ประเดิมเริ่มแรกด้วยสำนวนพิมพ์ โดยนามปากกาที่ทราบ
ซึ่งดีสำหรับท่านนักอ่านทั้งหลาย ก็คงไม่มีปัญหาอะไรที่
จะก่อให้เกิดความพิศวงแก่ท่าน และยังเมื่อท่านได้หยิบ
สำนวนพิมพ์ อันเป็นสมบัติของท่าน โดยสมบูรณ์แล้ว
ท่าน ก็ยังจะทำให้ท่านแปลกใจมากขึ้นว่า สำนักพิมพ์
ช. ต. บ. ได้ก่อกำเนิดหนังสือในแบบฉบับที่แตกต่างทั้ง
รูปและรสจากบรรดาหนังสือทั้งหลายเสียจริง

ด้วยเหตุที่เราเป็นนักอ่านมาบ้างแล้ว เราจึงได้ความ
คิดจากบรรดาหนังสือต่าง ๆ ที่ออกสู่บรรณโลกของ
การพิมพ์ว่า หากเราจะเป็นนักพิมพ์หนังสือบ้าง โดย
ใช้แนวแตกต่างในรูปและรสจากหนังสือที่วางตลาดอยู่
แล้ว อาจจะมีบางสิ่งใหม่และแปลกตามทัศนะของเรา
ก่อความบรรเทิงอันถึงขนาดให้ นักอ่าน ทั้งหลายได้บ้าง
การอ่านหนังสือจากแบบฉบับอื่น ไม่มีการปรับปรุงให้

แปลกใหม่เสียบ้างหนึ่ บางทีมันก็จัดชุดจนอาจก่อให้เกิด
 เกิดความเบื่อหน่ายได้เหมือนกัน เราสำนักพิมพ์ ช.ด.บ.
 ได้ประมวลทัศนะ ของ นักอ่าน ที่มุ่งหวัง ความ บรรเทิง
 ความรู้ แะคิดมาเป็นมาตรฐานในการก่อกำหนด จึง
 ได้เสนอท่านในอันดับแรกด้วยคำแนะนำ

อย่างไรก็ดี แม้เราจะประเดิมเริ่มแรกด้วยเรื่องท
 ทรงคุณอย่างมาก แต่ราคาถูกจนน่าอิจฉาก็ตาม ก็ไม่
 หมายความว่าเราจะเสนอท่านผู้อ่าน สำหรับเล่มต่อไปใน
 อันดับนี้ได้ หาใช่เช่นนั้นไม่ นี่เป็นเพียงก้าวแรกของ
 เราเท่านั้น ในก้าวต่อไป เราจะพยายามปรับปรุงให้ดี
 ยิ่งกว่านี้อีก ดิด้วยคุณค่าของหนังสือ ดิด้วยการปรา
 ณีของการพิมพ์ ดิด้วยราคาที่ย่อมเยา ขอท่านนัก
 อ่านผู้อารยทเห็นผลงานของเราแล้ว โปรดคอยชมต่อไป

ในโอกาสแรกที่เราได้ก้าวออกมาปฏิสัมพันธ์กับท่าน
 นักอ่านทั้งหลายนี้ เราขอแสดงความขอบคุณในอารย
 จิตต่อทุกท่านที่ได้ตั้งใจเป็นเจ้าของหนังสือเล่มนี้

“สามนิพนธ์” ที่เราจัดพิมพ์ขึ้น เป็นหนังสือที่บรรจ
 บทประพันธ์ของคุณ ค. ชรรณยศ นักเขียนเรื่องนาม
 เขียน ๓ เรื่อง ๓ วรรค เราจะไม่ชมเชยการเขียนของนาม
 ปากกานาน่าอ่านเพียงใด เพราะเขาเป็นนักเขียนมาแต่
 ไม่น้อยกว่า ๒๐ ปี เป็นนักเขียนคนเดียวที่ควรแก่การ
 ถูกราบไหว้ท่านทั้งหลายทั่วประเทศได้ว่า ได้ผ่านหนังสือ
 มาแล้วมากมายเกือบไม่มีใครสู้ ได้ใช้ชีวิตในการดำ
 รวจและค้นคว้ามาแต่อย่างน่าทึ่ง มีความคิดในด้าน
 ปรัชญาอย่างแตกฉาน เป็นผู้ทบทมองความเสื่อมโทรม
 ไม่ได้ มอบชีวิตจิตใจให้กับการดิ้นรนเพื่อนำชาติไปสู่
 ความเจริญ ในระดับแนวหน้าของ ความเจริญ แห่งประ
 เทศทั้งหลายด้วยการตอบแทน แต่ไม่ยอมเด็กดื้อแนว
 อนุเป็นอุดมคติของคนเดีย บทประพันธ์ของเขาแต่ละ
 บทจึงมักแฝงสิ่งที่น่าสนใจไว้มาก แม้แต่บทประพันธ์นั้น ๆ
 จะเป็นนวนิยายก็ตาม

เพราะเหตุที่เขามีอุดมคติ และการเลี้ยงดูอันรุนแรง

ดังกด้าวแล้ว แผลวเขียนตามความคิดเห็นของเขา บาง
ครั้งจึงรุนแรงไปบ้าง แต่เราก็คงจะต้องให้อภัยในเมื่อ
จุดอันมุ่งต่อผลดีโดยส่วนรวมของเขาเช่นนั้น

นักเขียนไทยที่มีอุดมคติอันรุนแรงต่อความรุ่งเรือง
ของชาติประเทศท่านองนั้น ไม่ใช่จะพึงเริ่มครั้งแรกเพียง
ยุคปัจจุบัน เมื่อมากกว่ากึ่งศตวรรษมาแล้วก็เคยมีแต่
รุนแรงยิ่งกว่านี้เสียอีก จากความรุนแรงแห่งแนวคิด
ของนักเขียนตามอุดมคติของเขานั้น โดยมากมักจะ
ได้รับการตอบแทนด้วยการถูกเก็บตัว - ไปตั้งบำรกรมย์
อยู่ในท่อนไม้เลื้อยจากัดเขตต์ด้วยวงแคบ ๆ เพื่อให้
บรรเทาความนึกคิดที่โผงผางแต่จริงจึงดังเดี่ยบ้าง แต่
อย่างไรก็ดี ภายใต้แนวคิดที่ได้รับการตอบแทนด้วยผล
ร้ายเหล่านี้ บางทีเราก็คงได้สิ่งที่ดี ๆ และเป็นประ
โยชน์อยู่ มากทีเดียว

จะมีใครคาดคิดบ้างว่า คนไทยในสมัยเมื่อ ๗๐-๘๐ ปี
มาแล้ว ซึ่งได้รับการศึกษาเบื้องต้นจากวัดที่มีหลวงพ่อบ

หตวงตาเป็นอาจารย์ จะมีแนวคิดกว้างไกลออกไปสู่
 โลกภายนอกหยั่งรู้ถึงความบกพร่องของความผิดที่ประ
 เทศชาติก้าวรุดไปสู่ ความเจริญ โดยเทียมทันทันนาอารยะ
 ประเทศไม่ได้ ได้เขียนและแต่งถึงอุดมคติอันรุนแรงใน
 การจะดูประเทศชาติให้ วิวัฒนาการไปสู่ ความรุ่งเรือง
 ด้วยสมองและปลายปากกาของเขาให้จนได้ ผู้ที่เป็นนัก
 อ่านอันแท้จริงเท่านั้น จึงจะเคยอ่าน “ศิริพจนภาค”
 ของ ต. ว. ส. วรรณโก และรู้ว่าอะไรที่ชาติไทยกับ
 ผรุ้งวิ่งตามทันกันมิได้ ถ้าเราจำไม่ผิด ต. ว. ส. วรรณโก
 เคยให้สิ่งเหล่านี้ไว้เป็นข้อสังเกตุดังนี้

๑. การมีภรรยาหมก (Polygamy)

๒. ความสกปรก (Dirtiness)

๓. ไม่รู้ค่าของเวลา (Lack of sense of time)

นี่เป็นเหตุผลที่ ต. ว. ส. วรรณโก ได้ร่ำร้องและต่อสู้
 มาแล้วด้วยปลายปากกาอย่างมากมายในครั้งกระโน้นว่า
 ชาวไทยไม่เห็นมีอะไร ดีแต่ออกกฎหมาย มีเมียมาก

เมื่อมีเมียมามากก็ก่อให้เกิดความเกียจคร้านและเห็นแก่ตัว
 ไม่กล้าพอในการเสียสละอันเด็ดเดี่ยว จะหาคนไม่เห็นแก่
 ตัวโดยเด็ดขาด (absolute unselfishness) ในประเทศ
 ของเรายากยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทร ความดกปรก
 มออยู่แทบทุกครัวเรือนทุกซอกทุกมุม ไม่มีการปรับ
 ประปรุงให้สะอาดขึ้นเลยแม้ในพระนครหลวง ปด้อยเวตา
 ให้ต้องไปวันหนึ่ง ๆ โดยการแสวงหาความดูดีส่วนตัว
 เพียงเล็กน้อย ไม่มีคนไทยคนใดกล้าต้องเที่ยวไปในป่า
 ดึกและทะเลกว้างแบบนักสำรวจและค้นคว้า เช่นชาวฝรั่ง
 ไม่มีใครใคร่ถึงความสำคัญแห่งการรู้หนังสือ จะหา
 โต๊ะเขียนหนังสือหมกปกกา ในบ้านเรือนของชาวไทย
 ไต่กคน คนที่เดินขวักรไต่อยู่ตามท้องถนนเหต่านนั้น มี
 ใครบ้างที่มดมุดพกดินดอปากกาติดกระเป๋่า มีกคนที่มี
 นาฬิกาไว้ดูเวตา! และตรงต่อเวตา!! เหต่านดวนเป็น
 ดนินมทกอกความผิดให้เกรืองจักรแห่งควา มหมุนเวียนไป
 ดู ความเจริญดุดหย่อนความรวดเร็วดง

มันเป็นความเห็นและแบบ บท ประพันธ์ ของนัก อุดม
คติที่เด่นชัดนัก นักทบทองความเลื่อมใสในไม่ได้อะไร
ครึ่งกระโหนก ได้ฝากไว้ -- และมันคงเป็นพินัยกรรม
ที่กระจุยกระจายมาสู่ คนรุ่นหลัง ๆ บ้างละ เราจึงได้
พบนักเขียนเช่นคุณ ด. ชวรมย์คำ ในยุคนี้ ซึ่งแนวการ
เขียนของเขามีความโน้มเอียงไปตามหลัก ๓ ประการ
เสมอ เพียงง่าย ๆ ที่ท่านควรพิจารณาเห็นว่ามีความ
โน้มเอียงเพียงใด ขอให้เราได้ติดตามบทประพันธ์ของ
เขาไปตามลำดับ

“ ครึ่งทางคมนาฬางพระจันทร์ ” อะไรเป็นจุดระอุ
(climax) ของบทนี้ ถ้าการอ่านเพียงผิวเผิน อาจจะ
ให้เข้าใจไปได้ว่า ความมุ่งหมายของผู้เขียนเพื่อการ
ตมประเพณีโบราณอันคร่ำครึ หรือประเพณีอันหนุ่ม ๆ
ต่าง ๆ ตมย่นกาดงเบงการตนรณกนอยู่ อย่างสุดเหวี่ยง
ให้ดวงพันไป เป็นการเล่นอเรื่องที่เหมาะสมกับสมัย.....
...แต่เปล่า หากท่านใช้ความพินิจออกดักเดียนอย จด

ธรรมชาติอันเป็นจริงได้สร้างสรรพบุรุษสัตว์เพศ มา ฝ่าย
 ละเท่า ๆ กันแล้ว ส่วนที่ไร้ผู้ชายคงจะมีเหลือไม่น้อย
 กว่า ๒๐ ล้านคนเช่นกัน แล้วจะเป็นการลงโทษอย่าง
 หนักเพียงใด หากจะปล่อยให้สัตว์ครึ่งไร้เพศตรงข้าม
 เป็นคู่เช่นนั้น ธรรมชาติอันเป็นธรรมชาติบังคับให้วิสัย
 ของมนุษย์เกิดความต้องการที่จะได้รับการบำบัด ใน
 เมื่อยใดก้าวเข้าจุดจุดหนึ่ง หากความต้องการอัน
 เกิดจากธรรมชาติได้รับการบำบัดแล้ว จะเป็นผลร้าย
 เพียงใด ---- เราคงไม่ประสงค์จะเห็นแต่ครอบครัว
 มีคนผัวเมียแต่คนเดียว แล้วในขณะที่เดียวกัน ปล่อยให้
 ให้หญิงเจ้าสำนักของลุ่มชุมชนเหต่านารไวแห่งละมากมาย
 ดนบ้านดนมเมืองอย่างแน่ ๆ แต่เพื่อบัญหาการ
 อยู่ดกนดของสังคม ความรุ่งเรืองของประเทศ เป็น
 ปัญหาที่จะ ปล่อยให้ดวงเดียวไปโดยไม่ได้รับการ เอาใจ
 ใส่มิได้ ฉะนั้น ความสำคัญของงาน จึงควรอยู่ที่
 นวัตกรรมใดจึงจะเหมาะสม ในการที่จะจัดสรรให้

บุษเพศกับ ดัศรเพศมี ส่วน ดัมพนธ์ในความ ต้องการได้
 เพียงพอ ถ้าหากเราจะกำหนด มาตรฐานของ บุษแต่ละ
 คนว่า จะมีภรรยาได้เกินกว่า ๑ คน จะต้องมีส่วน
 เช่นใด ให้มรายได้เพียงพอที่จะเจตยรายได้ให้กับการ
 ครอบชีพของภรรยา และทารกที่จะเกิดในอนาคตได้
 เพียงพอ จึงเป็นการบริบูรณ์ของกฎหมาย ทั้งเป็นทาง
 ให้ทราบรายได้ ของบุคคลในแง่การเก็บภาษี เงินได้ ตาม
 ประมวลวิธีฎากรออกด้วย.....แต่ถ้าเช่นนั้น ก็จะทำให้
 หักทว่า ไม่มีอะไรดีกว่าคอยแต่ออกกฎหมาย อีก
 มันเป็นเรื่องของความคิดเห็นทางการเมือง แกกนได้ ด้วย
 เหตุผล แต่ความคิดเห็นของใครจะถูกหรือผิดอย่างไร
 นั้น เป็นของ ผล ซึ่งประกอบด้วย เวลา และ เหตุ-
 การณ์ เป็นผลขาด
 “อันรียบบุคคลแบบฉบับ” นักการเมืองกต
 ข้าราชการประจำการตำแหน่งสูง ๆ กต พอคาทมกจ
 การค้าอันไพศาลกต หรือแม่แต่ประชาชนคนเดินถนน

เช่นเราๆ ก็ดี ต่างก็คงไม่ปฏิเสธว่า การครองตัวต่อ
กับปัญหาชีวิตอยู่ใน ขณะนี้เพื่อ มุ่งหมายเกียรติยศขอ
เลี้ยง ให้เป็นที่ยกย่องนับถือของบุคคลทั่วไปทุกชาติ
ทุกภาษา แต่ใครจะไปถึงจุดนั้นได้บ้าง เป็นของ
ยากเต็มที จากตั้งมานานมาแล้ว คุณ ด. ชรรณยศ
ได้หยิบยก บุคคลสำคัญ คนหนึ่งของ โดก ชินมาช ให้เห็น
ความเป็นอัจฉริยบุคคลแบบฉบับของเขา บุคคลผู้
นั้นแม้จะถึงแก่กรรมไปนานแล้ว แต่ชื่อเสียงและความ
เป็นอัจฉริยะยังเป็นที่ยกย่อง ใจแก่บุคคล หาดายๆ ประ เทศ
อยู่ แม้ว่าบุคคลผู้นั้นครั้งหนึ่งจะได้มีตำแหน่งติดต่อกับ
สมเด็จพระเจ้าแผ่นดินของเรา พระจอมเกล้าเจ้าอยู่
หัว จะเคยมีฉายาตักขณไวในห้วงส่วนพระองค์ของ
จอมจักรพรรดิบุญนั้น จะมีอนุตธาวรียอยู่ในประเทศ
อังกฤษ อเมริกาและอื่น ๆ ก็ตาม แต่ในสยามยัง
ไม่มีอนุตธาวรียของเขา ทั้ง ๆ ที่เขาเคยติดต่อกับพระ
บาท สมเด็จพระ จอม เสด็จเจ้าอยู่หัว และเป็น เจ้า ผู้ให้

ความเป็นประชาธิปไตย โดยอย่างแท้จริง แก่ การ ปกครอง
ตามระบอบประชาธิปไตย ซึ่งดยามของเรากำลัง^๔ พยายาม^๕
ฝ่าเพื่อความเป็น ประชาธิปไตยอย่างแท้จริง อยู่ ขณะ
แต่ในรัฐเล็ก ๆ ซึ่งมีเนื้อที่เพียง ๓๘ ตารางไมล์ อยู่
เหนือขึ้นไปของประเทศอิตาลี มีชื่อว่า รัฐแซนมาริโน
ได้มีอนุสัญญา^๖ ไว้ประจำชาติ !

เขาผู้นั้น คือ ลินคอล์น ประธานาธิบดีของสห
รัฐอเมริกาในสมัยเด็กหาซ ความเป็นอัจฉริยะของ
บุคคลผู้นี้ คุณด. ธรรมยศได้แยกแยะไว้มากมายหลาย
ประการ เพื่อแก้การพิลึกจ๋ายว่า ควรจะให้เรื่อง
“ อัจฉริยะบุคคลแบบฉบับ ” นี้ผ่านไปโดยไม่ได้รับการ
เอาใจได้หรือไม่ คุณ ด. ธรรมยศ ไม่ได้เขียนเรื่อง
นั้นขึ้นมานองเขียนประวัติ หรือแปลบทบาทของดิน
คอดน เช่นทใคร ๆ ทำกันมาแต่ แต่เขาเขียนเกี่ยว
กับบุคคลผู้นั้นเพราะด้นอนเป็น “ อัจฉริยะแบบฉบับ ”
เท่านั้น

เราจะหาบุคคลผู้ไม่เห็นแก่ตัวโดยเด็ดขาด (Absolute unselfishness) จากที่ไหนไม่ได้ แต่เราจะหาได้จากดินคอดน ผู้มีอำนาจยิ่งใหญ่ปกครองคนด้วยการไม่ยอมให้ความ ทัษฏี และ อารมณ์ เข้าครอบงำ คตอดเวตาที่เขาครองอำนาจอยู่

ท่านผู้อ่านคงได้ทราบประวัติและบทบาท ของ ดินคอดนมาบ้างแล้ว และคงจะทราบซึ่งคชนอก เมื่อ คุณประสิทธิ์ พึ่งเกิด และคุณจำตอง ตาวเรือง ได้ เสนอประวัติของบุคคลผู้ นอออกสู่ ท้องตลาดถึง ๒ เติ่ม ในช่วงระยะเวลาไรรู้จักกันเพื่องไม่ก่เคอนมานั้น และคงเคยผ่าน “ อัจฉริยะบุคคลแบบฉบับ ” จากคำนำ หนังสือดินคอดน (ที่คุณประสิทธิ์ พึ่งเกิดแปล) โดยคุณ ศ. ชรรณยศมาแต่แล้วเช่นกัน แต่จากตั้งอัน ผ่านมาแต่นั้น จะนำมาเทียบกับ “ อัจฉริยะบุคคลแบบฉบับ ” ในตำนานนิพนธ์ยังไม่ได้ เพราะ “ อัจฉริยะบุคคลแบบฉบับ ” ที่ปรากฏใน “ สามนิพนธ์ ” เป็นบทประ

พจนานุกรม ด. ธรรมยศ ได้เขียนขึ้นใหม่ทั้งหมดให้ผิด
 ไปจากรูปของการเขียนคำนำ มาเป็นรูปของบทประ
 พจนานุกรมเพียบพร้อมไปด้วยการวิจารณ์ ดังกรมปากกา
 อนุเมตรอนทนนาน ๆ ที่จริงจะมเพียบพร้อมไปด้วยวิชาการ
 และความรู้แรงตามแนวประหัตถ์ของเขา

จะก่อความตื้นตันให้กับท่านผู้อ่านเพียงใด ถ้าจะ
 บิดเบือนให้ทราบว่าคุณด. ธรรมยศ เขียน "อรรถนิยามบุคคล
 แบบฉบับ" ขึ้นใหม่อีกคำรบหนึ่ง มิได้มุ่งหมาย
 ณะเพาะเพื่อให้เกิดความรู้และความบรรเทิงอันเป็นแบบ
 ณะของความเป็น "อรรถนิยาม" แก่ท่านผู้อ่านเท่านั้น
 คุณด. ธรรมยศ ยังตั้งใจเขียนขึ้นเพื่อเป็นการต้อนรับ "พิ
 ษณกรรม" ของดินคอดนซึ่งจะครบกำหนดทำพชเบ็ดใน
 วนท ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐ นอกด้วย อเมริกาจะถือ
 ว่าบุคคลผู้มีความสำคัญอันยิ่งยวดเพียงใด นั้น
 เราซึ่งไม่ใช่ชาวอเมริกันย่อมรู้ไม่ได้ แต่จากกำหนดเบ็ด
 พิษณกรรมดินคอดนในวนท ๒๖ นี ก็พอจะให้เดาได้ว่า

ดินคอดนหมความอันเป็น “ อัจฉริยะ ” ต้มควรแก้การท
คุณ ต. ธรรมยศ จะพัฒน์งานเพื่อการเขียน “ อัจฉริ-
ยบุคคลแบบฉบับ ” เป็นอย่างยิ่ง

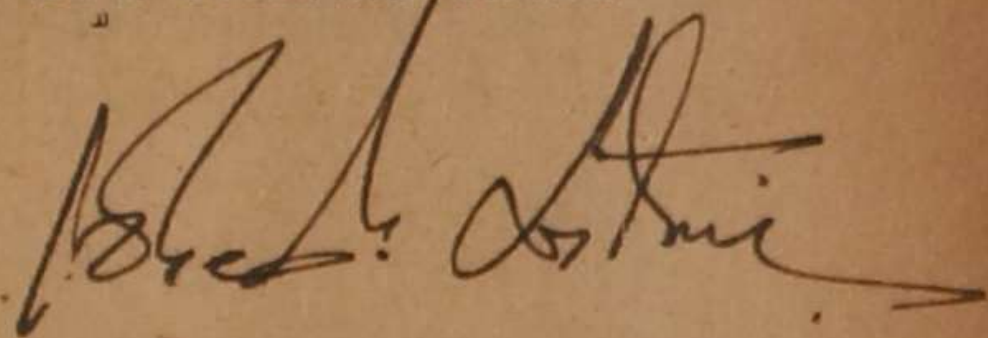
“ โลกาจินไตย ” บทวิจารณ์ โลกทัศน์ มหาตม
ครามคราวนี้ แม้ท่านผู้อ่านบางคนจะสนใจน้อย แต่ก็
คงยังไม่ลืมเตือนไปเสียทีเดียวว่า มหาตมคราวโลก
คราวนั้นได้ยุติลงด้วยระเบิดปรมาณู เปตา ! ท่านอย่าเพิ่งคิด
ว่าคุณ ต. ธรรมยศ มาเขียน คำวิจารณ์เกี่ยวกับการก่อ
สร้าง การค้นคว้า ระเบิดปรมาณูให้ท่านอ่าน ห้ามได้
หากแต่โลกาจินไตย เป็นบทที่จะชี้ให้ท่านรู้ว่า ในรอบ
อายุของเรา “ ยังมีคนไทยคนหนึ่งได้ค้นคว้าเกี่ยวกับ
แรงงานปรมาณูมาแล้ว ” อย่างเงี้ยบๆ แต่ได้สิ้นชีวิต
ไปก่อนตัวเองจะพบความสำเร็จ เขาผู้นั้นคือใคร ?
ต. ธรรมยศ ได้ลึกลับไว้แต่อย่างห้วนๆ แต่กินใจในโ
ลกาจินไตยนี้เอง อย่างไรก็ตามการบอกกล่าวเพียงว่า มี
คนไทยคนหนึ่งได้ค้นคว้าเกี่ยวกับแรงงานปรมาณู เท่า

นั้นยังไม่ใช่เป็นจุดหมายของโตกาจินไต่ยอันแท้จริง

จุดหมายอันจะก่อความงงงววยให้กับผู้อ่าน ในการ
คิดและเขียนของ “ผู้ต่อสู้เพื่อศาสตร์แห่งวิชาปรัชญา”
อยู่ที่การทำอย่างไร จึงจะนำแรงงานปรมาณูมาใช้กับ
ต้นติภาพถาวรเพื่อมนุษยชาติในอนาคตได้ โดยใช้
หลัก ความเร็ว ได้ผลมาก ทั้งเร็วและผลมากอยู่ได้นาน
และในขณะเดียวกัน ท่านก็จะได้ว่า บัญญา ความรู้
ความคิด นั่นคืออะไร จุดโฟกัส (focus) ของวิชา
แขนงต่าง ๆ อยู่ที่ไหน ฯลฯ ----- แต่บางท่านอาจ
จะร้องว่าน่าเวียนหัวเล็กน้อยอะไร ในการที่จะมานั่งอ่าน
เพียงการพิสูจน์ถึงมูลค่า ๑ กับ ๑ บริสุทธิ์ โดยไม่เข้า
ใจในจุดประสงค์ของมันว่าเพื่ออะไรกันแน่ -- แต่แล้ว
ท่านก็วางหนังสือไม่ลง ทั้ง ๆ ที่ท่านควรจะเวียนหัว
เช่นนั้น เพราะอะไร “โลกาจินไต่ย” อยู่ในมือท่านแล้ว

การที่เราได้ ยอมรับ ถิษฐ์ทฐิ บทประพันธ์ ของคุณ
ด. ชวรมยศ ด้วยราคาอันดังเดิม มาเสนอท่านเป็นอันดับ

แรก^๕ ก็โดยที่เห็นว่าจะเป็นประโยชน์ค่อนข้างทั่ว ๆ
 ไป ในการจะได้แนวคิดของบุรุษ^๕หนึ่ง ซึ่งเป็น^๕ที่^๕กัน
 แล้วว่า เป็น^๕ผู้^๕มีความ^๕รู้^๕ใน^๕ศาสตร์^๕แห่ง^๕วิชา^๕ปรีชา^๕ มา
 ประกอบ^๕แนวคิด^๕ของท่าน^๕ผู้อ่าน^๕ให้^๕แตก^๕ฉาน^๕ยิ่ง^๕ขึ้น

(เชาวลิต ศัตตราหา)

สำนักพิมพ์ ช. ส. บ.

๓๖๘ ถนนเจริญเมือง กรุงเทพฯ ๑

นิพนธ์ที่ ๑..... นวนิยาย

เครื่องทางคมนาฝั่งพระจันทร์

เขียนที่ตำบลปะหลุ นครราชสีมา

วันที่ ๑๕ - ๒๕ มกราคม พ. ศ. ๒๔๘๖

ครึ่งทางคมน้ำผิงพระจันทร์

ชมฉนวนรถไฟสาย กรุงเทพ ฯ— นครราชสีมา หยุดที่
สถานีปากช่อง ๒๕ นาที

“ยัดบหานาค!”

“ตายละ! ยัดบหานาค!”

“ด้ามดืบนาค!”

“หยุดทำไมตังนาน!”

“แหม! หยุดนานเหลือเกิน” ๑ ด ๑

ผู้ไม่เคยผ่านมาเคยพิมพ์ว่า

“ทางซำรุดกระมัง?”

“หรือไฟไหม้ป่าใกล้สถานี? เอ-หรือสะพานขาด?”

“ควายชนมาตายขวางทาง มีร?” ๑ ด ๑

ผู้ที่เคยผ่านมาเดวบนชนอย่างเบอหนาย

“เพิ่มรถ! ไล่น้ำ! ไลไฟ!.....ยัดบหานาค!”

“เบอจริง! มีแต่เหงอกับฝุ่น”

“ ร้อนไฉน ! ยิ่งกินเหต่ายยิ่งร้อน โอ้ห่า ! ”

“ นินใจ ไร้ตะหุ้ง ฝรั่งเรียก castor เป็นน้ำมันพืช
น้ำมัน เครื่อง ฝรั่ง บางชนิดทำ จาก ระหุ้ง เช่น น้ำมัน
Castrol ”

“ หนวกหุ ! เหม็นเยียว ! ซอซอซอ—ออย... ! ”

เลี้ยงคนโดยด่าทอทุกวัยต่างก็เบ่ตงออกมาอย่างอิดระ
ไม่สนใจใยดีว่าใครเขาจะรู้ดีกล้อย่างไร กลุ่มชาวแฉ่ว—
หงว่อง แฉะแฉนท ครึกครื้นมา แต่แก่ง คอย ก็หยุด ชะงัก.
ความร้อนทำให้ความไม่พอใจรุนแรงขึ้น ระยะทางที่ยึด
ยาวก็ทำให้ความเบื่อหน่ายระบมอยู่แล้ว เมื่อ “ ต้อง
ความ ” รวมกันเข้า คนทุกยุคคอดก แม้ปากช่องจะได้
ชื่อว่า เป็นแดนกุหลาบและมะเดะกอเดื่องซอของอิถ่าน.....
ก็แค่กุหลาบ ! แค่มะเดะกอ ! เวดาทหยุดนานตง ๒๕
นาทบบังคับให้ความสดชื่นทงปวงซัดเซียว ถึงดุดหนุ่มดุด
ด้าวก็เบอ แนนอนเหตอเกิน หากกุหลาบและมะเดะกอ
พูดได้ มันคงเบอด เบอกถน และเบอความหอมหวาน
ของมันซง มันทนทานมาตง ๗—๘ ชวโมง แล้ว

ขณะนั้นตรงหน้าชานชาลา กำลังจอดคน โดยตัวผู้คนที่ทาง
เดินกันไปมาชักใย คุยกันจนไม่รู้ว่าจะคุยอะไร และ
นำกันจนชักกัน ในที่สุดต่างก็ยืนเฝ้ามองชุกกระเป๋ามองดู
กัน มองครกแตะมองของตนเอง. สถานีปากช่อง เป็น
สถานีรถไฟสายตะวันออก สถานีเดียวตลอดทางรวม ๓๐๐
กิโลเมตร รถไฟขบวนเดียวหยุดตั้ง ๒๕ นาที.

ภายในรถชนหนึ่งของรถขบวนนั้น นวนนน มีสาว
หนุ่มหน้าตาขมขม ครึ่งเหนียว-ครึ่งเอียงอายคู้หนึ่ง ทุก
อริยาบถกำลังติดคัมกับความสุข แต่ประหลาด! ใน
คราวเผด็จต่างฝ่ายต่าง ก็แอบมองดูกัน มอง
ดูเจ้าชู้. ครึ่งขมขม — ครึ่งหงุดหงิด — ครึ่งช่วยเขิน
มีบางคราวการแอบมองนั้นได้ประจักษ์กัน.

ความเหนียว ความอาย ความสุข ความรู้สึก
เป็นเจ้าชู้ — ความเป็นเจ้าโตก อย่างแท้จริงได้ระเบิด
ขึ้นในทรวงอกของเขาทั้งคู่ อย่างน่ารักน่าเอ็นดู อันที่จริง

สาวหนุ่มคนหนึ่งเพิ่งผ่านการแต่งงานราว ๑๕ ชั่วโมงมานี้เอง
แต่เหตุผลของความรัก มนุษย์ต้องใจกว้างและเตรียม
ให้ภัยสักเพียงใด..... ความรักของสาวหนุ่มที่เพิ่งพ้น
การแต่งงานยังไม่ข้ามวัน !

แม่เพียงหนึ่ง — ช่วยอะไรได้ !

ฝ่ายหญิงที่แอบมองฝ่ายชายมากกว่า และบ่อยครั้ง
กว่า — มองไฉนและหลบไฉนยิ่งกว่า ก่อนที่ฝ่ายชายจะหัน
มาทักประสัพ คิดว่า “นภา ปาจิณนคร” นามสกุล
ของนภาไฟเราะจัง หน้าอกของนภาทำไมบานโต ใหญ่
กว้างแข็งแรง หน้าอกและไหล่เช่นนั้น — ในอายุ
วัย ๓๐ ปีคง เป็นที่ หดบงกช ของหญิง ที่อ่อนแอมานับไม่
ถ้วนแล้ว เราเดาจะเป็น “คนอ่อนแอ” ที่เท่าไรหรือนอ ?
หูของนภาค่อนข้างยาว คางใจดี—ใจบุญ คิ้วโต คาง
ดีดัยซ้อ ผมนดกดำ—หนา คางอายุนั้น แต่ผู้ชาย—การที่
เพศของเขาอายุน้อยอยู่ได้ก็เพราะหญิง ชายเหมือนฟ้า
หญิงเหมือนดารา ในวัยสาวหาอุปมาดังราตรีที่ไร้ดาว

ชายจิกสว่างได้อย่างไรหนอหากไร้หญิง ?

By far purest love - life's darling Angel comes
To me, through dark and dawning light :

Tonic to all : ah ! would I welcome
Soul's desire , forever worldly pride

เราละ — จริยา คุปตเวทิน เราคืออมฤตของ นภา
อมฤตที่บริสุทธิ์สุดสะอาด หรือเขาเป็นเพื่อเรา ?

“สามี” กับ “หน้าท” โอ ! เจ้าคำว่า “สามี”
นี้ทำไมเราต้องมากับนภา ? นหรือคำว่า “หน้าท” ซึ่ง
ไม่มีอะไรอีกเลย นอกจาก—นอกจากต้องเชื่อฟังเหมือน
แมวตามมารดา ไม่มีชีวิตจิตใจ ? ไม่มี ความ
พิศวาท ?

ใครคือ นภา ? แค่นั้น

จริยาตั้ง นภาพบนั่งชื่อ Ken ของเขาจะมาประ
ดัพอจริงที่สุด

จริยาเล่แต่งเป็นเหมือนคิด เหตุผลกับความเห็น

เธอเพียงแค่มอย่างเอียงอาย น่าอายเหตอเกิน —

กำลังจะ educate love พดางเชยยกหนึ่งด้อ This
Above All ขนอ่านค้ออย่างเร็วไว

นภา รำพึงอย่าง ดูภาพบุรุษ ผู้ พงศ์ตระกูล เป็นโดด
“ จริยาด้วย เหมือน อะไรดี หรือเหมือนใคร หนอ ?
เหมือนเพชร แต่ไม่เห็นเหมือนใครแมคน เดียวเคย
แกมของจรรยา เหมือน เหยยม ไท่ที่สุด ของเพชร — ทเจ้า
ของเจียรนัยดวยเครื่องจักร ธรรมชาติแล้วเดาเป็นแรมบ
ไครจะช่างตามวตะเมอว่าดูภาพดตรีชาวกรุงพุ่งดวยอุป-
กรณ วิทยาจารย์ ? ไม่จริงที่สุดกับจรรยา เธอเป็น
เทพธิดาองค์ ไท่ของแม่ธรรมชาติ มาดดี ผมของจรรยา
ตะเยียดอ้อน ปดายด์นาตาอ้อน — อ้อนยงกว่าเมอก
มันของจ้ดมัน คิวแตะจุมกของจรรยาช่างงามกตมกดิน
กนเหตอเกิน. คิวเด็กประดบดวยเด็นเด็ก ๆ ไค้งเรียบ
ตามขอบคทาที่เคมไปดวยอำนาจประหตาด จุมกเด็ก —
เนอน มนวดหาหตุมแตะลัว แมนคเคยวกไม่มี ริมฝีปาก

หรือแต่หมหัดจรรย บาดตา. ด้วย. ราวันใดถูกต้อง
 ยาก ช่างช่วยไปเสียทุกอย่าง — น่าปากพุ่มใจนี้กระไร
 แต่เออ ! ตมเขาปากช่องจ้าวทารุณ. ทำไมต้องโกรก
 อย่างไม่ขาดจึ่งกระชณะ...ปอยผมขวา ๓ ปอยต้องสับัด
 มาบัดคิ้วและตางามไม่รู้หยุด !

อยากจะกดเจ้า This Above All ดังกับดัก !

อยากจะพิศจรรยาอย่างสิงห์ระที่ดัดเค็มดวงตา !

แต่ณาไม่กล้า ชะงักอารมณ์ ราวังอดใจหนึ่ง เขา
 ไชยนิ่งได้กรองชายแก่งและกุหลาบมาแต่ไกล

..... เขาของจรรยาหายสาหรอยงหนอ อยากรู้
 จริง ! คู้ชดั่ง ๓ ชั่วโมง เราอยากบ่น แต่จรรยาไม่
 เห็นบ่น ช่างอดทนแท้ โบราณว่า ผู้หญิงอดทนนัก
 ในเรื่องส่วนตัว “ที่ลึกซึ้ง” — เห็นจะไม่ผิด.

แต่จะอายอะไรนากับจรรยา ? ได้ยังนามนค ที่จอก
 ดงจากสังขชาวเขนวานนี้ ยังไฉนอยู่ จริงดี หยคหน้า
 จากปากสังข แต่ระหยดท เหมือนบ่น เหาะว ขบ และประ

กาศรักแก่นมนุษย์ และเทวดา อีกไม่กี่วันก็อายุหาย

นภา ปาจิณนกร ฉิวตนเองเพียงใดในคืนวันแต่ง
งานที่เพื่อนวิ่งไปกินเลี้ยง — ถึงเมาต์ดบที่บ้านเก่า เขา
พลาดแม่โอกาสเอาผ้าคลุมผมเจ้าสาวโฉมงามวางบน
เตียงนอน จิตตวิทยาแผนใหม่กับความรัก การเพ่ง
จะเสร็จ พริตหน้า แม่ไม่ทนค้ำกับบทประโตมที่ “สุภาพที่
สุด” ของ เจ้าบัว เขาตระหนักว่า ๑๐๐% เขา
กับจรรยาคงต้องเหมือนพรตง ๒๐๐.....

ด้าม — ดองบุตร หนึ่งบุตร !

ดก...เหมือนหญ้าแพรก หาดานเหมือนดอกมะเขือ !
ไม่เท่ายอดทอง ...

บ้านทอง ... ดุทหรือ พระเจ้าบรมวงศ์เธอชน ๔
แห่ง ราชวงศ์ จักร ทหาใด ยากที่สุด กับเจ้าพระยาเล็ดยง
มุกด์ ศักดินากดาโหมโบราณ ๒๐,๐๐๐ ไร่ เป็นผู้เริ่ม
ประลาทพร มงกต หรือกษของส้มแดงเจ้าพระคุณ วัด
เทพรัตนทรวงศ์กตลัทธิ ตั้งหรือกตั้งช ราชนฤต ยม

มาแต่ราชพิพิธภัณฑสถาน ฤกษ์กพรหมณชนผู้ใหญ่ตำแหน่งอดีตราชบุโรหิตเป็นผู้ให้ นาคี และอินโด นาคีได้ปฏิบัติอย่างเคร่งครัดโดยคุณพ่อของเขา และคุณพ่อของจรรยา

ช่างราบริน ช่างเรียบร้อย ไม่มีอะไรบกพร่องแม้แถวหน้าควรบดตายเพียง ๑ ใบ..... ประเดริฐดูช—อุดมดูช — สัมบุรณดูช !!!

เสียง “ราตรีสวัสดิ์” ของเขาข้างเคียงหูลิขิตาอันเครือ รังใจสูงแต่กายเขาไหวหวั่น เขาจุ่มพิตจรรยาอย่างแผ่วเบา ตรงหน้าผากโดยจรรยา เกือบไม่รู้ ตัก อะไรเลย — เขาเซอ. ผิวแกมด้นวดหาที่ตาหนีได้ ยากนหนค่อนข้างชน กัดนอบระเซมเดียน “Confetti” กัดบกัดนแกมเขาพูดออกมา ๒-๓ คำ “โปรดหลับให้สนิท คุณจรรยา คิดถึงผมบ้าง พรุ่งนี้ เราจะต้องเดินทางแต่เช้า”

แต่ทั้งจรรยาและเขาต่างนอนไม่หลับตลอดคืน ความตื่นเค้น ความดูช ความเบบผู้แทนอย่างธรรมดาที่ดูดี

ของมนุษย์ชาติ — คู่แห่งจริยา คุปตเวทิน กับ นภา-
 ปาจิณนกร ซึ่งรุ่งรอนจะเดินทางไปคมนาผิงพระจันทร์ที่
 เมืองคอกบวโนน — นามังพระจันทร์ ณอุบตราชธานี.....

อากาศในถนนนครไชยศรี ตอนเขามดวนอาทิตย์
 คดายกบม แต่ตะอองนาคางพรมความดูข นังรถคักกับ
 นภาแหวกเจ้า “หมอกตะออง” กระทั่งถึงบางซ้อ ขณะ
 เมื่อรถไฟเริ่มเคลื่อนขบวน จิตต์ใจของจริยากระวน
 กระวายผิดธรรมดา เธอหนึ่งเหม่อหนึ่ง กอดหนึ่งดื้อ
 This Above All คดายเบนตั้งตั้งคำ เหนือตั้งอื่นใด
 ดัชนีเผือด ถ้าเหตุททำให้จริยาต้องทวนคิดคอกำของ
 คุณพ่อตอนจะต่าง

“ดูจงระลึกถึงความดูขม ความเยือกเย็นของ
 คุณย่าและคุณยาย ให้ระลึกเต็มอวว่า เราคือเพศที่เกิด
 มากำหนดความอบอุ่นแก่โลกและด้าม เบ็นเกียรติสูง
 พึงทนุถนอม. ความรักกับอารมณ์เป็นเรือของเด็ก

จริยา. ความสุขกับดีเป็นเรื่องของผู้ใหญ่. อย่าถาม
 คำพอกัน ผู้ที่แท้จริง — มีความสุขจริงใจอย่างแท้จริง
 แล้ว ขรรมย์อมรักษา คกหน้าไม่เหือดตกไฟไม่ไหม้”

คุณเพอร์ คิดดีดเต็มอกกันว่า จริยาไม่ได้รักษา
 อย่างสาวหนุ่มพึงรัก ดูภาพบุรุษชาวไทยชนเก่าแก่มิ
 ความสุขที่ประหลาดในโลก — เรื่องต้องการเห็นบุตร
 แต่งงานก่อนคนตาย. การแต่งงานสำหรับท่านคือมรดก
 อันใหญ่ยิ่ง ไม่มีหย่าร้าง ไม่มีอนุภรรยา !
 บุตรผู้ หวังอนุภรรยาคนแรกคุณพ่ออย่างเดอนดอย

“แต่พ่อคะ พ่อไม่เห็นพูดถึงแม่ ?”

“ถ้าแม่อยู่ — แม่คงจะช่วยให้พรมาก กว่า พ่อ
 และคงจะสุขใจสมใจมากที่สุด ”

จริยาแต่งงานโดยไม่มีแม่ เธอกำพร้าแม่ตั้งแต่เธอ
 ขยายได้ ๑๖ ปี ความรู้สึกเกี่ยวกับแม่เป็นดังทมยันตี
 ดึกซึ้งที่สุดในชีวิตของจริยา

“น้องเรื่อง เพียนและคาพรมตะเคาะ พ่อ ?”

“ทุกคนหลับเพราะอิมใจ” คุณพ่อตอบ “เราอิม
ใจกันทุกคน ไม่ต้องห่วง พ่อเชื่อว่า จริยาจะทำให้วัย
ชราของพ่อปากพุ่มใจ จำคำพ่อให้ดี — แน่ะ คุณนภา
มาแล้ว”

ดวงใจทั้งดวงดุจดับวูบตง, ความรัก, ความเสีย
ดาย, ความกตัญญู, ความอยากเป็นเด็กเล็ก ๆ หิว
เราะเยาะคือ “ความเจริญ” ที่นำหิวเราะเยาะของโตก
ทำให้ จริยา^๒ คือน^๕ เคื่องการมา^๕ เร็วของ “ดำนี” นี^๕ เฟ่ง
๒.๑๕ นาฬิกา ดู ! ผู้ชาย รถออกตง ๗.๑๕ เรือ
ไม่^๕ ยากจากบ้านไปเร็วเลย แต่^๕ จำต้องจาก — บ้านแห่ง
ความไม่^๕ เคียงดำ บ้าน^๕ ที่ให้^๕ แต่^๕ ความ^๕ ดุ^๕ ความ^๕ ชน^๕ บาน
ตลอดเวลา ๒๑ ปี “ถ้าแม่อยู่ แม่จะพูดอย่างไรหนอ?”
แม่คงไม่^๕ ยอม ยัง^๕ ไม่^๕ ให้^๕ ไป บาง^๕ ที่แม่จะ^๕ ไป^๕ ด้วย^๕ แม่^๕ ไม่^๕ ถึง
ชุมทางบ้านพาช^๕ ก็^๕ คง^๕ อยู่^๕ ขยา. ขยา^๕ น้อย แม่^๕ คง^๕ พูด^๕ ว่า—
“แม่^๕ รัก^๕ จริยา คุณ^๕ นภา เห็น^๕ ดู^๕ จริยา^๕ ให้^๕ มาก^๕ ที่^๕ สุด
หน้อย^๕ นะ จริยา^๕ คือ^๕ ชีวิต^๕ ของ^๕ แม่”

วิถีชีวิตย่อมเป็นของคนถือ จริ่งหรือ ?

อย่างไรก็ตาม เมื่อรถแห่งชีวิตออกวิ่งแล้ว มีหลาย
 สิบครั้งที่ถูกบงกคบนั่นไม่อยู่. ดังที่แต่ผลผลิต
 โดยมากการฉนวนบนหัวเดียวหัวค้อคราวสำคัญ และ
 เมื่อนั้น “กรรมลิขิต” เป็นผู้ถือ

ถมเหนือวงโคจรของหน้าต่างกระซิบกระซาบถึงฤดู
 หนาว ผ่าส่นาเงินจุดขาวฉนวนอยทำความอบอุ่นแก่เจ้า
 ของอย่างปราณีต จริยาตั้งใจจะพูดน้อยที่สุด เธออยู่
 ด้านหอบหนังสือของโปรดไปครึ่งตระกูลใหญ่ เธอ
 ต้องการให้ หนังสือ พูดกับ เธอ และอยากให้เป็นทั้งหมด
 ของการพูด

แต่ตรงกันข้ามกับนภา เขาต้องการพูดและต้อง
 การให้การพูด ของ จริยาเท่านั้น เป็นทั้งหมด ของการพูด
 นภามหนังสือเดิมเดียวคือดาร์เรลล์ ชื่อ Ken แต่ประจำ
 เดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๓๐ ! เราไม่ชอบเกริ่นมยเลย

เหตุผลของเขาเปรียบเรียงมยเหมือนยาแก้พิษดี มันทำให้มนุษย์มันเมา ซึ่งมนุษย์ผู้ใดเรียกมันเป็นคดีปะแต่ความจริง ความไม่มันเมาอยู่ในสภาพธรรมดาควรเรียกเป็นคดีประหลาดง เหมือนคนนคร.....ธรรมชาติเต็มไปด้วยคนนคร ไม่จำเป็นอย่างไรที่คนนครต้องมีอุปกรณ์ — มีโน้ต — มีคนเดิน — มีคนดู. ทุกหนทุกแห่งเป็นคนนคร นภา มีเหตุผลที่น่าฟัง และน่ากลัวอยู่ไม่น้อย จริยาเห็นเขาจับ “ฮาร์ด — คนโปรด” ของเธออย่างดะดะดะดะ เขาเกลียดแม่เคาเวด แม่ดัดดะดะดะแม่นายดอวเรนซ์ ซึ่งผู้ชายพาเขาไปโปรด.

“คิดถึงนิตเมื่อเป็นเด็กจริง” เขาเริ่มพูด “เคยเห็นรูปถ่ายของนิต ขณะเป็น เด็กนักเรียนไป เดิน เนตบอดดท์เบญจมราชาดย ตัวดำป๊อวนต์ ตากดม จำได้นิตเคยเรียนหนังสือโรงเรียนคาทอลิกมาแล้วกุดทศกดิน ไม่นึกเลยว่าโคชินนิว จะขาว..... ด้วย มองจับตาจับใจและดั่ง ระหง เช่น เคยวน”

“นิต” เป็นชื่อเด็กของจรรยา เธอชอบให้ใครทุกคนเรียกเธอว่า “นิต” กระทั่งเธออยู่มหาวิทยาลัย

จริยายม. หงายหนังสือ This Above All จนทำให้เธอไม่สนใจ เธอย้ายเด็กน้อยและไม่ตอบ นภาพุดอก

“ครูเมียนคุณมากหรือนิต ?”

“ไซโหม” จริยารำพึง เริ่มขวยเขิน “เมื่อไหร่ นภาพุดอกเรื่องของเธอจะ ?”

“เจ้าระเบียบแต่ใจดีค่ะ” เธอตอบอย่างสุภาพ และประหลาดที่สุด ไม่รู้จะตอบอย่างไรดี ความทะนุถนอมของเธอ — เจ้าสาวของโลกใหม่ — ภริยา ! แม้จะสำเร็จ การศึกษาจากมหาวิทยาลัยแล้ว ความทะนุถนอม และความใหม่ทำให้เธอ กัดข่มความรู้ ดักประหลาด เรื่อง “ภริยา” ได้ไม่ปรกติ. เธอไม่ใช่เด็กเรียกอักษร คำศัพท์. เธอฉลาด. มีวันหนึ่ง — ก่อนวันรับปริญญา วท.บ. วันเดียว เธอคิดว่า ถ้ามันไม่ใช่ดังที่หน้าดียะ แล่งที่สุด ก็คือ ๓ กตาดงพุง ! ถ้าความเป็นผู้

ใหญ่หมายถึงการต้องแต่งงานแล้ว ก็ทำไมละ? เพียง
แค่แต่งงาน เพียงแค่อยู่ เพียงแค่ทำงาน แต่โอ.....
อย่างเดี๋ยวนี้ — ในวินาทีนี้จะไหวหรือ?

“ นิดเมื่อไหร่จะไหวหรือน้า? ” น้าไม่ยอมให้เธอ
น้า จริยาถอนใจเบา ๆ ขำเคืองดุษฎีมโหรีของน้า
แวบหนึ่ง ดังที่เธอคิดข้างไกลเห็ดออกเกินกับดังที่น้า
ถาม ไม่ตอบละ - ทน. เธอได้พูดเกิดขึ้นในทันใด

“ น้าเมื่อไหร่จะนอนซิคะ นิดกำลังคิดหนึ่งดอ ”

“ This Above All ขอหรือจริง. หุหุเหมือนเดิม
How Green Was My Valley เด่นนน. ” น้าได้ขำของ
น้าครึ่งดอ ทอน คดาบกับพวงเห็ดหนึ่งดอ ครึ่งชม
โกด ๆ เกือบประชิด

“ หนึ่งดอไม่อยู่ทชอเพราะ — ไซ้ใหม่คะ? ”

“ อย่างเจ้า Ken โบราณกาลของผมนี่ มีเรื่อง
ดีแยะ. แต่บัดเมื่อผมพูดใหม่นี้? ”

จริยานึงด้วยรัตนคดีหนึ่ง น้าข้างไม่รู้ จกหัก

ต้นทนายเดี่ยวเตย หรือ Genius เป็นอย่างน.

“เปตาคะ แต่ตั้งตำรนา อยากรให้หนานอน”

ขาดคำ คมใจ — ว่าง่ายเหตอเกิน นภาเอนตัวนอน
 ผดอยหนึ่งเงียบ จริยารูตักว่า นภาหัดบด้นิทแต่บางปิ่น
 กิ่ง ด้ระบุรี เขาคงหัดบด้อย่างอ่อนเพี้ยแผะอิมลู่ช คา
 ทหัดบชองเขาเหมือนเด็กน้อย แกมอม คางอมเด็ก
 นอยอย่างผุ ชายเจ้าความคิด เชอคราเคร่งกับหนึ่งดือ
 คดอดเวตา This Above All ไม่ด้นูกอย่างทเชอคิด
 ดจริงจิง — โหดร้าย จะหาความเ็นคทอชอนหวานจับใจ
 เกอบมมเตย เรือง How Green Was My Valley ยิง
 ชาราย เต็มไปด้วยคำอุทานของคนทกนจุ ประเดยว
 mind นนประเดยว mind น ชอดด้นเพราะนำเดี่ยวคาย,
 เรือง “นี่เหตะโดก” ของ “ดอกไม้ดัด” ชวนให้
 เชอคิดวณไม่ไซ่มื่อ “ดอกไม้ดัด” นักประพันธ์ดตรี
 เรืองนามผุ นเห็นจะมีไซ เจนออลเตน เดยเหตะแตว
 ไค เปตยณธภาพจากผุ ทรงศัดมาเป็นหญิงบรูแนคคราแต่

กริดดิซน. เรื่อง “อำนาจกฎกรรมดา” ของ ม.จ.
 อากาศดำเกิง ชวนให้เธอเต็มตน.....ความรักกับ
 ความจริง “บุบผา” จากปลายปากกาท่านอากาศ
 ๆ ด ๆ ทักตึงเหยงแห่งบนอ่าวระไวเมืองภูเก็ต — คอย
 คอยว่าเมื่อไหร่ ชายแมดง ภู ใจคดจะกดับคณมา กับ
 “ศัตยา” ชีวิตแบบฉบับของ Gentle-woman
 from far แห่งลัทธิวัชรธรรมนุญ-พวกแซนด์วิช ผอม
 ชับชัด หน้าอกแห่ง พุดเตี้ยกดาัยกระซิบ - อนิจจา!
 “ดอกไม้อัด” ชีวิตที่ตอง การแปดชีวิตของหญิงใดก
 ด้วยแบบแห่งศัตยา!

เรื่องต้นทจบใจเธอที่ดุด คือ Home Honey Moon
 ในหนังสือ Cosmopolitan เพียงแต่เห็นชื่อเรื่องก็อ่าน
 จิตใจบินขึ้นไปสู่บ้านแล้ว ยิ่งเมื่ออ่านใกล้จบ โอ!
 บ้านดีเขยว ดำเนินใน ด้ระปดา เต้าไก่ ด้วนดอกไม
 ด้วนผัก เพียนทแควดคดอง ตาพรหมผู้ใจดี - เอ็นดูเธอ
 เอ็นดูปดา เอ็นดูไก่ เอ็นดูดอกไม ที่ชวนให้คิดถึงจับใจ

คือ คุณพ่อ “แม่” นื่องเรียงกับนอดีฉมนคฺ ผนวเมยททา
 ริงบนชุ่มกรรพการนำหน้าต่างห้องอาหาร จริยาดังเกตุ
 มินทุกเช้า เตียงของมินจุ่มจุมจิกกะจิก ริดักว่ามนข้าง
 ทนุณอมเอากอเอาใจกันเหมือนอะไรดี นกหนอเจ้าข้าง
 แต้นดุษรังของเจ้าฉมนเด็กสปตาเตอ - น่ายุ ไม่รกรุง
 ริงโกรงกว้างเหมือนริงมนุษย์ ภายในริงยังนำเอ็นดู ฉัสม
 ภาออน พนราบเรียบเหมือนแพรชฟองเพ่งรัตใหม่ คงถบ
 คง อุ่นแค้นดู ข้างนำอิจฉาริชชา เหน็ดเกินเหมือนมา
 จอริ โดเรตดาใน Home Honey Moon ที่ “extremely
 simple, gay, lively with sweet everything”

คฺุเจ้าฉนคฺฉมนแค้นดูกับมอจอริ โรเรตดา ! จะ
 เหมือนนภากับเราหรือไม่หนอ ? ถัดวรรคมี ศวรรคเอย
 ปราณคฺคกนิตเกิด ขอให้ความสุขของคุณภาง
 บริสุทฺธิ เต็มไปด้วยการเลี้ยดละ อบอุนอ่อนหวาน อ่อน
 หวานทศุดเหมือนเตียงจุ่มจุมจิกกะจิกนन्दวยเกิด.....

แต่พอจะถึงมวกเห็ดก นภาดะเมอเบา ๆ แต่เตียง

๒๖๑
และความสะดวกเมื่อนอนหงวามานต์ตาย

“จรียา....ผมมีภรรยา ลูกของผม จรียา.... ผมมี
ลูก ๒ คน”

สถานที่ปากช่อง - เกือบจะครึ่งทาง คมนาคมพระจันทร์
แล้ว.

เสียง “ยี่สิบห้า นาที” ๑๓ ๑ และเสียงคนโดย
ตำรวจนครบาลจับตัวไม่ขาดหู แต่จรียาคุยกับต้นตึก
ในหิมะเสียงหึ่ง ในตาพริ้ว เธอไหวกาย รำลึกถึงคำ
ของคุณพ่อ..... ความสุขและความเยือกเย็นของคุณ
ย่ากับคุณยาย วัยชราของคุณพ่อ ช่วยมิได้แล้ว.....
การ เตะเมือเป็น ภาษาของ ความรู้ต่าง - เป็น คำตำรา
ภาพ จรียาเคยเรียน นภาต้องมิดกแดดและภรรยาจริง
ด้วยนวนิยายนวนิยายใจกว้างใหญ่หลวงที่สุดของนภา เขา
จะทิ้งวิถีชีวิตเก่ามาสู่วิถีใหม่ จะช่วยได้อย่างไร ?

เราเด้า เราจะทำไฉน ?

ภริยาของเขา !

แม่เตยง !!

ภริยาน้อย !!!

โอ้! นภา เพียงแต่คำ “ภริยา” นิดยังเหตอฝัน
 นิดกตว กตวที่สุด แต่หนิดจะต้องเป็นอะไรมากไปกว่า
 ที่หนิดคิดว่าจะเป็น นิดจะทำอย่างไร นิดกตว นิดชดาด

แม่! แม่จ๋า! แม่อยู่ไหน? พ่อกับนิดเลี้ยงดูเรา
 แล้ว บอกนิดด้วย นิดต้องทำอะไรก่อน?

มีแต่ This Above All วางตรงหน้าเจ้า Old Wives
 Tale อยู่คนกลาง Tess of D'Urbeville อยู่คำที่
 สุด....ฉบับพจน์ ความล้าวม ความกล้า บทบาททั้ง
 หดายในเรณรมย์ ความเลี้ยคาย จริยาขกมอดบรอยจุม
 พิศของนภาเมอคนนคุดบพิษสุนขบ....ดูบอย่างกระ
 ซากซาซากเพราะดัยะแต่ยง ขนดุก เลี้ยคาย...

จริยาเริ่มปลุกตนเอง ตามแต่ยง หวุดรไฟ เกิดอนต์
 ปากช่อง เดยวนแล้ว... วีระดัตร์! เมื่อนภาคนชน

เชอแต่รงยมอย่างหวานซ่ง มั่นใจ

“ หิวไหมคะ ? ”

“ ยังอิ่ม นิด ชอบใจเหลือเกินที่ถาม ” เสียงของ
เขาปรกติ “ แย่งกินชาของนิตตัง ๒ แก้ว หิวอีกตั้งแยะ ”

ความไม่พิรุณ เคยทำให้จริยาตั้ง ด้วยบ้าง เด็กน้อย
ทฤษฎีผิดเสียแล้วหรือ ? ไม่ผิดนะ ปริญา D.Sc.,
Ph.D และ M.D. ของมหาวิทยาลัยรัฐผิดไม่ได้ การ
ตะเมอในระยะสำคัญที่สุดของชีวิต เป็นคำตำราภาพอย่าง
แน่นอน ประเด็นวิชาการต้องไม่มี มีแต่ประเด็นมายา
ซึ่งใครจะรู้ ผู้ททาทายเกียรติและความรักของหญิงสาว
ไม่เพียงล้ำมากที่สุดในผู้ทมภรรยาแล้ว ประจบเก่ง
เยือกเย็น ไม่ซัดใจ อ่อนหวาน เพื่อจะฆ่าพรหมจรรย์
อย่างเงียบสนิทที่สุด โอ! นภา ปาจิณนกร เธอฆ่า
สัตว์มากคนแล้ว ? คุณกำลังเป็นคนทเท่าไร ?

“ ทำไมคะ ” จริยาบังคับตัวเองให้พูดต่อ “ ไม่
เห็นรับอะไรเลยก่อนนอน ? ”

“เกรงว่า นิดจะ^๕เตียงคนกินจุ^๖ยาก”

“แหม !” จริยาอุทาน คิดจะตอบว่า นิดชอบ^๔ดำนี^๕
ตง^๖พุง แต่กลับพูดว่า “ของว่างของเรานี้อีก^{๕๕}แยะ”

พอพูดได้เท่านั้น^๖นกพอด^๕ เด็กเล็กตะโกน^๕ชาย^๕แก่ง^๕แฉะ

ก^๕ุ^๕ห^๕ตา^๕บ^๕มา^๕ทาง^๕ท่าย^๕ร^๕ถ

“นิดชอบ^๕เนื้อ^๕แก่ง^๕ใหม่ ?” นภาถาม

แม่แต่เขาจะ^๕บริ^๕ด้^๕ท^๕ร จริยา^๕ก^๕เ^๕ร^๕ม^๕ซ^๕ง^๕ซ^๕ง เพราะ^๕ซ^๕าง

ไม่^๕ร^๕ู^๕ว^๕า ถา^๕ม^๕ผู้^๕ห^๕ญ^๕ิง^๕เร^๕อง^๕เ^๕ื่อ^๕ด^๕ว ใน^๕ช^๕ณะ^๕เด^๕ีย^๕ว^๕ท^๕เ^๕็น

ก^๕ุ^๕ห^๕ตา^๕บ^๕น^๕น^๕ห^๕ยา^๕บ^๕ค^๕า^๕ย

“นิด^๕เก^๕ต^๕ย^๕ด^๕ย^๕ก^๕ษ^๕ค^๕ะ” เธอ^๕เด^๕ย^๕ง

“อ้าว !” นภา^๕เ^๕้า^๕ใจ^๕ทำ^๕เป็น “หมา^๕ย^๕จะ^๕ถา^๕ม^๕น^๕ิด^๕ว^๕
จะ^๕เ^๕า^๕ก^๕ุ^๕ห^๕ตา^๕บ^๕พ^๕ว^๕ง^๕ไ^๕น เ^๕อ ! เ^๕า^๕น^๕ี^๕ แ^๕่ง^๕จ^๕า^๕น^๕เพ^๕ย^๕ง^๕ว^๕น
เด^๕ีย^๕ว เ^๕ร^๕ม^๕จะ^๕ห^๕ด^๕ง^๕ต^๕ม”

จ^๕ริ^๕ยา^๕ห^๕ว^๕เ^๕า^๕ระ^๕ค^๕ิ^๕ก^๕ด^๕ว^๕ย^๕มา^๕ย^๕า^๕ไ^๕น

“เ^๕ื่อ^๕ด^๕เ^๕ก^๕ง^๕ห^๕ย^๕ด^๕ต^๕ึง^๕ๆ โ^๕เ^๕ น^๕ำ^๕ด^๕ัง^๕ด^๕ำ^๕ร^๕อ^๕อ^๕ก^๕ ด^๕ัญ^๕ช^๕า^๕ติ

ผู้^๕ช^๕า^๕ย^๕อ^๕อ^๕ก^๕จ^๕าก^๕บ^๕ำ^๕มา^๕ด^๕ัง^๕น^๕า^๕น ยัง^๕อ^๕ย^๕า^๕ก^๕จะ^๕ก^๕ิ^๕น^๕ช^๕อง^๕บ^๕ำ

กุหลาบดีคะ ดัดขึ้น น่ารัก น่าเอ็นดู”

“หนามกุหลาบคมชนิด” นภาแย้งพาสื่อ “เด็ด
จากต้นแล้ว หอมไม่เท่าอ้อมเดียวก็โรย” แต่พดาง
กลับเรียกเด็กชายกุหลาบเข้ามา

จรรยาฉุนเฉียว เห็นความฉุนอย่างง่ายดายของเขา
เรียกเด็กชายเก่งบาง

“อ้าว, ไหนนิตบอกว่าเก๋ดัดยักษะ?”

“ก็ไหนนภาบอกว่า กุหลาบดีแต่หนามคม หอม
ไม่เท่าอ้อม กุหลาบมีหนาม เพราะต้องกันการตะดาบ
ตะดวงทาบฉวนนึคะ”

นภาคงไม่รู้ดีก เขาหัวเราะอย่างอ้อมสู้

“เวดานิตพูด สุนัขเห็ดอเก้น ปากเด็ก ๆ ของนิต
ข้างพูดเก่ง ว่าแต่นิตจะซอเก่งให้ใคร?”

“เขาไปฝากคู่รักของนิตซิคะ” จริยาขมพราย
รู้ดีกว่าทำไฉนหนึ่ที่สุด กตวอย่างจำใจต้องกล้าแต่ไม่
เคยกล้า ไม่อยากทำแต่ก็จำใจต้องทำ

นภาพองค์ความน่ารักของ “ ภิริยา ” อย่างเบิกบาน

“ งั้นเราลงไปข้างล่างดีกว่า ”

“ เอ๊ะ ! ท่านคิดค่อยหรือคะ ? ”

“ ไม่ใช่ ! ” เขาร้องดังก้องห้อง “ จะลงไปชอก

หัดบ - ซอมะตะกอด่างหาก แต่ถ้านิดจะกรุณา ผมจะ
ชอกเก่งดีก็ต้องตามมา ;

เดินลงจากรถไฟใต้เทพเจ้าอุ้มดม — ภาพจริยากับ
นภาพที่เคยง คูกน ข้างบน ภาพที่เอะอะแคะตาและควมรู้
ดีของประชาชนเหลือประมาณ ดูภาพสัตว์จากมหา
วิทยาตย์ ! จริยาแต่งกายกระต๊วดี - มองเกิดผิดปรกติ
เชอตระหนักตามหลักปรัชญาแห่งความงามว่า “ งามใด
จะแม่นความกตมกตณที่ดูคณไม่ม ” ทุกคราวนี้ในอา
ภรณ์ของเจ้าสาว - จริยาประณคหาที่เปรียบมิได้ ประ
ณคในดี ประณคในความละดวกง่ายดายของทรงเลอ
กะโปรงและเกอก เป็นคณ เช่นเกอกซึ่งคองการควม

ช่วยเหตของปรีชา จริยาหนีหมวกดำกัฏฐา
 คาดอ้อน มีภาพหมวกดำกัฏฐา ดักรอกของเช็ดของ
 ขาวมกรุดมดำคาดเพือกมกณกับหมวก ในรูปของ
 ร่องเท้า จริยาทรงร่มทรง เชื้อได้ทรงตั้ง แหวกปลาย
 เทาแดงเห็นแถบนวลขาวดำฮาด ๓ นิ้ว รอยไหวไหวได้
 เทาเหมือนนกตบถ หยกอย่างตะเอยดเห็นไคเด็นชด มี
 เชือกเจาะเฉียงหัดบเขาสางในท่งดองหุ ด้ายรับนเด็ก
 ยาวดำขาว งามมกณมกณตงแต่ทรงเกอก - เรียวเพรียว
 ดม ไม่อวบอวบ บ้างเกรนแนวคฤทธุ์อดดม คดอด
 ถึงทรงร่างทเป็นเจ้าของวคฤทธุ์วมทงามซง - มีเด่นห้อย่าง
 จับใจที่ดูคณ

เวตาเหตออก ๕ นาท ฤทธะออก.....

จริยาเต็มไปด้วยมโนภาพของการตัดสินใจ เพียง
 พอแดง นภา ปาณินนคร ความรู้ต่างของคุณคือคำ
 ตำราภาพทมิฬหวงไครับอภัย - อย่างเคยตามเคยของหญิง
 ไว้ดักดู ส่วนนั้นเป็นราชันกุด มีหัวใจ - มีหัวใจดักปะ

ยามครืนวณนเด้า ฉันทเคยมี่ “จ้าวชายแห่งปณมวี่”

อำนวย พรประเสริฐ

จังหวัดราชภัฏกับความจริง

นาทักบ่อนโคนาท... กรรมลิขิต

พอก้าวออกจากชมสวนกุหลาบข้างตึกหน้า จริยา

เหตอพบเห็นชายหนึ่งเบองหลัง เพียงแค่หลัง เรอด้ดั่ง

ชายหนึ่งนกกาดงมุกมวี่ ด้วยอาภรณ์ พนเมือง ยน

พิงเต้าชานชดาคุยกับข้าราชการ ชนตรแห่งกองวคชน

เซรม ๒ คน สวมหมวกล้านไทยใบใหญ่ มอถอหนึ่งดอ

พมพ นุงกางเกงชาตนด์เทา เลอเซตผายดิบ รองเท้า

ล้านทสวมหนาเทอะทะ จนกระทั่งเรอเดินถึงข้างเคียงจิง

เห็นชด

“อำนวย!” จริยาอุทาน คนเคนถึงชดตุต

“อ่าจิงหรอน แหมนคคตถึงจิง”

พตางเรอกระวกระวาค แะนนำอำนวย ใหรู้จกนภา

หน้าของ อำนวย — จ้าวชายในประณมวี่ ของจริยาข้าง

เกรียมดำ หนวดเคราเขียว เขามอมกว่า ๓ ปีก่อนเมื่อ
 พบกันหลังที่สุดเตกน้อย ดวงตาคงเด็ดขาด ในวินาที
 แรกที่อุทานขอ มันยังสำรวจภาพถึงความต้องการแก้แค้น
 อย่างเต็มประกายตา

“ นิดจะไปคุบต ” จรียาเต้าค่อ “ เหลือเวลาดีก
 ๓ นาที รถจะออก ไปส่งนิตถึงโคราชนะ แหม ดีใจ
 จริง ข้ามาทำอะไรที่นี้คะ ? มาอยู่ที่นี่ตั้งแต่หายไป
 หรือ ? ”

เสียงของจรียาแจ่มได้อย่างประหลาด เพราะไม่เชื่อ
 ตา อำนวย พรประเสริฐ เป็นยอดมานพของจรียามา
 แคว้นน้อย วินาทีนี้..... “ ถ้าจะมีความรู้ดีกว่ารักใน
 โลกแล้ว จรียามีความรู้รักที่แท้จริง ก็ควรอย่างอื่น
 ในพระโยคเดียว จรียาต้องการรัก..... ความรักคือ
 พระเจ้า ”

เสียงอำนวยส่งคนงานส่งคนตรงหน้าต่างรถ ทำ
 ให้ภาวณิม อำนวยจะไปส่ง “ ภรรยาของเขา ” ถึง

นครราชต์มา!

~~หอสมุดแห่งชาติสาขานครราชต์มา~~
 หอสมุดแห่งชาติราชภัฏวชิรเวศน์
 ★

จันทร์บุรี

ซิมมว่ง จันทก ตัก ต่งเนิน นครราชต์มา

จรรยาพูดจ้อเหมือนนกขุนทองปากทองคำ อ้าหน่วย
 หนึ่งไฉนเพียงนาทเดียวกรูว่า นภารังเกียจตนเพียงใด
 แต่ จรรยา คือ การ เชา และดูเหมือนคองการยิ่งกว่านภา
 ตามความรู้ตักของเธอ - ๓ บัมาแล้ว เมื่อเธอนำหน้า
 ออกจากตระกูลคูปตเวทิน - เจ้าระเบียบประเพณีทาส
 ไทราศาสตร์ เชาทนความโบราณกาดอย่างเข้มงวดไม่
 ไหว จรรยาเองมีอารมณ์รักตอบแทนเธออย่างลึกซึ้งและ
 - แต่ผู้หญิงถึงใจถึงฉลาดเพียงใดก็แพ้ประเพณี - แน่
 นอนพน ๓ บัมาแล้ว การที่จรรยามาต้องค่อต้อองกับชายชื่อ
 นภา ปาจิณนกร เอ. เจ้านามตักกุดนเาเคยได้ยิน จรรยา
 แต่งงานแล้วหรือ ? จรรยาหลุดออกจากกรงเหล็กกมัทมา
 แห่งจารีตนิยมหิมได้อย่างไร... ถ้าไม่หิม - ถ้าไม่แต่ง
 งาน ?

อำนาจต้องพรากรจรีาเพราะ “ตคณา” เป็นพิณาค
 แห่งกัน....

ความเคียดจันท์ของนภาไม่รอดจากฉายตาของจรีา
 แหม่นอยหนึ่ง ช่วยมไคแต่เว รับผิดชอบตผู้กรัดการแต่ง
 งานระหว่างนภากับเธอกำลังกลายเป็นดั่งขาว — ชัด —
 เบียดยุบและกำลังขาด เธอเพ่งรู้สึกกับคนว่า มีอารมณ์
 ร้ายแรงที่สุดอย่างหนึ่งเรียกว่า “ความรัก” บนผิวโลก
 อุประมาดังขอเธอ เป็นแรงงานที่บริสุทธิ์ ภายใความ
 บริสุทธิ์นั้น เธอตระหนักแจ่มชัดยิ่งว่า มีอำนาจ เป็น
 สิ่งมหัศจรรย์ที่สุดและพลังยิ่งใหญ่ทุกอย่างให้ที่สุด

ความมืดมิดคล้ายกำลังของมันทดระน้อย

“นภาต้องไม่ถือนะคะ” จรีาเริ่มบทบาทประธาน
 มิตร “เราดีสนิทสนมกันมากค่ะ..... อำนาจได้อย่าง
 เดียวใจน้อย— คมเข็มอันปลา”

“ก็ฉันก็ดูแลนิด” นภาตอบหัวเราะอย่างฉุนแฉะ
 เบ็ดเผย พยายามวางตัวอย่างสมควรที่สุดในการสนทนา

“ บ๊อย ! ” เขาตะโกนเรียกบ๊อยซึ่งเดินผ่านห้อง “ ขอ
 เชียงซุนชวดใหญ่ ๑ ชวด ไชดา & ชวด ”

กินเชียงซุนกับไชดา อำนวยหัวเราะบ้าง

“ ขอโทษนะหนิด..... ค่ะ ค่ะ ค่ะ ค่ะ ค่ะ คุณนภา
 ผมมีคิตัวเล่มอ “ เขาตวงชวดขาวเป็นเด็ก ๆ มีชื่อ “ โอ
 เดอ วิ ” วางบนโต๊ะ เปิดเตะริน

“ ให้หนิดรับก่อนค่ะ อ้า ” จริยา ตังตุน บทบาท ถึงที่
 ดูก รับเหตาทยขึ้นไปให้นภาจาก มือ อำนวย คมรวดเดียว
 ตกดอด ไม่โอ ไม่ระคายคอกโดยที่เธอไม่เคยคืบมาเคย
 นภาตึงแต่กตบย้มอย่างคนเคยใจเย็น เขารับเหตจาก
 อำนวยคืบสองสามครั้งดัดกับจริยา ไม่ปริปากพูดแต่
 ดัดกับอำนวย

รุม แฉงต ชาคัด !

บัดนี้เกมของจริยาร้อนระอุว ตาขมตาเงื่อน เธอ
 รู้สึกตัวของเธอว่า เธอต้องเมาหรือมึนจนหนักหนาเมาเพอ
 เหตุการณ์ เธอต้องการไปทุกหนทุกแห่งกับอำนวย

เธอตัดสินใจแล้ว ททเธอจะตั้งตนไปนิน คือนครราชดีมา
 ครึ่งทางดมนามังพระจันทร์ของเธอกับ นภา ปาจิณนกร

เหตารุมขวดเล็กยังน้อยนัก เขียงชุนขวดใหญ่หนึ่ง
 คือ " น้าแห่งชีวิต " อย่างแท้จริง อำนวนยดังเหนือทอด

๓ จาน ขณะที่ย่อยกโซดามา เขาโยนมันออกทางหน้า
 ต่างที่ตะขวดกระแทกหมดทั้ง ๕ ขวด กำตั้งใจของนภา
 เริ่มพ่ายแพ้แล้ว เขานิ่ง ชุ่ม ไม่พูด จริยากำตั้งใจงง
 แต่คอตรง เธอกำตั้งใจดีว่า ใครจะเป็นฝ่ายพูดก่อน
 พูดอะไรแต่ละพูดอย่างไร

อำนวนยดื่มเหมือนปลาใหญ่พบบน้ำ - เขาไม่ยอมดื่ม
 โซดาก็จริง แต่เขากินเหนือทอดเป็นปริมาณพอที่เขาจะ
 ไม่เมาเร็ว ซึ่งเทคนิคของการดื่มเพื่อชดอเวดาไม่เมาเร็ว
 นภาไม่รู้ เขาดื่มเหมือนนก - ดื่มเหมือนปลา.....ปลา
 ตัวเล็กที่จะ คองหัว - ดื่ม เพื่อดับ ความ หิหงหวง เยี่ยง
 ผู้มีศีล

นภาคิดว่า ถ้าอำนวนยแต่ละต้องจริยาเพียงนัดหนึ่ง

เขาจะคอยทันที เขาซาเตืองบังคับใจ..... “เมย์”

ของเขา เจาเป็นเพียงเพื่อน “เมย์” คือน้า “ผอ”

เขาจะยกต้อง “เมย์” ของเขาไม่ได้เป็นอนาคต.....

ดั่งแว่ แตกไม่ม่ายใด ทำอะไร หรือพูดอะไร

ความมืด เริ่มกำลัง อย่างรุนแรง ทางจะถึงนครราชธานี

เหลืออีก ๒ ด่าน นภาทำลายความเงยบนด้วยคำ

“ดิถี”

“คุณต้องไม่ลืมว่า เราแต่งงานกันแล้ว - แต่งเมื่อ
วานนี้ จริยากับผม จริยาเป็นภรรยาของผม”

พดิ่งประหลาดอย่างหนึ่งบังคับ ให้จริยาเบิกตากว้าง

“ก็ผมได้ทำอะไรหรือ?” อำนวยถามอย่างบาดเจ็บ

“คุณสนิทสนมกับภรรยาของผมเกินตัวนี้. เราจะไป
อื่นนั้นน่ะ และคุณทำสนิทสนมคือน้า”

“ประเดี๋ยวก่อน-อา.” จริยาแข่งอำนวยการ พกตร

อันงามปดิ่งคอยตั้งแต่พบ “นภาถูกกดดันมากนะ”

เรียนให้ทราบแล้วว่า ฉันกับอาดันสนิทสนมกันมาก เรา
รักกันหายปี - หายปีก่อนที่คุณพ่อคุณมาขอฉัน "

เสียง "ฉัน" อันกระดังฉบับพดของจรรยา คุปค
เวทิน ซึ่งพูด "ดิฉัน" เมื่อหายปีหายเดือนก่อนกระ
ทั้งคนวานนี้ ทำให้หมามันงง เหตารายทำให้งงยังมีครึ่ง
เท่าตัว... ความหายกายจากความล้วยของอิสรีย์ด้วย
ยังมีทวนขวาน— เจ้าความล้วยที่ไม่เคยหายแข่งกระดัง
เมื่อของกระดัง อ้อ! ช่างน่าเกลียด น่าเคียดจนท
เสียงกระไร !

“แต่ทำไมคุณยอมแต่งงาน?” นภานภาม

“เพราะกรุงเทพ ฯ ยังไม่เจริญนักในเรื่องแต่งงาน ”

จรรยาตอบกระซอก ความรักที่แท้จริงของหญิงดามารก
ประหารทุกสิ่งได้ “นภาคงไม่นึกว่า ฉันเป็นผู้หญิง
แปดดาแฮรก คิมเหตาคิดแล้วแกล้งเมา หรือกเงิน
เหมือนเรีงรมยผ ๆ ดัง ๆ ฉันมีการศึกษาดังพอ ”

“คุณเคยพูดหรือ?” นภาโกรธจัด เป็ดย่นดรรพ-

นามทันทวนเหมือนกัน “.... แคณัฏฐกริยา”

“เฮอะ! ฤทธิกริยา” หญิงสาวดื่มตัว “ชอบใจ
แคเมินเถอะ ขอพูดว่า ที่จะพูดต่อไปไม่ใช่เพราะรัก
ตัวเกินปกติชน ฉันก็ไม่ผิดอะไรกับผู้หญิงธรรมดาคน
หนึ่ง — มีเกม มีคา ที่คุณชมบ้าง ๆ บอ ๆ.... ต่อหน้า
อาณัติเถะ ฉันเคยเป็น “เมย์” คุณหรือยังตลอดการ
แต่งงานที่ผ่านมาคนเดียว”

นภาณิง ไม่พยายามที่จะพูด ความรู้สึกได้ทำแก่
หญิงที่ตนแต่งงานด้วยนั้นมากมาย เขาหมดสติถอย
คำ คมเหต้ออก แต่ก็ไม่พูด

กริยากุมมอชวาของอำมวยทอยุ่ข้าง ๆ

“ดูขออุทิศจุฬพิตครั้งหนึ่งในคืนวันแต่งงานให้คุณ
พ่อ” นาคาแห่งการเลี้ยงดะของกริยาให้ตริณ “คุณ
พ่อเคารพประเพณีแต่งงาน ซึ่งเกี่ยวข้องกับคุณคน
วานนี้ ฉันมีเกียรติค่าที่สุดโดยเป็นเจ้าสาว เจ้าสาวที่
เลี้ยงเพียง จุฬพิต ผาด ผิว เฝินเพียง ครั้งเดียว..... ครั้ง

สุดท้าย ฉันจะแยกคุณทนกรราชดีมา”

“คุณนภา.....” อำนวยบีบมือของจรรยา “เรา
รักกันมากก็จริง รักกันก่อนคุณมาก แต่ผมไม่ต้อง
การทำลายความดีและความหวังของคุณ คุณได้ลงทุน
ไปแล้ว จรรยา เป็นภรรยาของคุณตามประเพณี คุณ
พ่อของจรรยาก็นิยม” เขาหยุดระยะ บีบมือจรรยา
แน่นและแรงขึ้น “.....ในกรุงเทพฯ คุณต้องไม่นึก
ว่าผมไม่เป็นที่ปรารถนาของสังคม ผมเป็นบัณฑิตทาง
ธรรมศาสตร์ คุณคงรู้ ผมมีดีต่างก็ คุณพ่อของ
จรรยากับผมไม่มีข้อขัดข้องใด ๆ เลย....”

“เรื่องของเราไม่เดว” นภาตัดบท

“ไม่เดวสิ อ้อ! แน่นอนละ เรื่องของเราไม่เหมือน
หนังสืออ่านเล่นเดว ๆ เลย เราเป็นตัวละครที่อยู่นอก
หนังสือ”

“ผมก็จะพูดอย่างคุณเหมือนกัน คุณอำนวย
จรรยากับคุณมีความรู้พอที่จะไม่หาว่า ผมเป็นตัวละคร

พอคำเรชอความรักขาย ในชีวิตของผมนะเกิดยดอะไร
 เท่าความอดทนไม่มี ใจของผมนั่งพอที่จะเห็นถึงคุณค่า
 รักที่บริสุทธิ์ ทุนจิตต์ใจของผมน้อยกว่าราคาจริง ถึง
 จะกักขระอย่างไรมาแต่เดิแต่เห็นดัง แม่คุณกับจริยา
 ไม่รู้ ผมนั่งใจตั้งพอที่จะอดความกระหายได้ ผมไม่อาจ
 จะทำลายหรือแย่งความดีของใครได้เหมือนคุณ ขอ
 โโทษ ที่ผมพูดรุนแรง ”

“ พอดีกับผม ” อำนวยศวาด “ คุณต้องไม่
 ตีมูลค่า คนอย่างผมไม่อาจมีชีวิตใดด้วยการเลี้ยงดัดอย่าง
 จำเป็นของคนอื่น ผมตรงพอและผมเจริญพอ ”

“ คุณจะฆ่าผมหรือ ? ” นภาต์วนคว้น

“ ทำไมผมต้องการตรา ! ผมต้องการตกลงอย่าง
 สุภาพบุรุษ ”

“ เคยฉวยยังมีไฉนยิ่งกว่าสุภาพบุรุษอีกหรือ ? คน
 อย่างผมไม่มีความรักเป็นทางหมดของชีวิตกระทั่ง spare
 ให้ไม่ได้ ”

จรรยาคนพิน วังอำนาจซึ่งมดุดดุกชนให้หนึ่งตง

“ ยิง ! ” เสียงของจรรยาเคียดแค้น “ ภรรยาแต่ละดุก
ของคุณล่ะ ? ”

“ใคร — บอก ? ” นภาตะกุกตะกัก ทรวด
ตัวหนึ่ง ตากระด้าง ดำแดงพริ้วเต็มทในสีหน้า

“ คุณเอง ทำไมคุณช่างไม่รักไม่ส่งล้าภรรยาแต่ละ
ดุกของคุณบ้าง คุณนภา ? นีหรือคนใจตึง ? นีหรือ
ยิ่งกว่าสุภาพบุรุษ ? เดือดเนื้อเซอไซของคุณ — แน่นอน
เห็ดอกเกิน เขาจะต้องรักคุณมากกว่าใครทั้งโลก เขา
ต้องรอกอยเพื่อรับความอบอุ่นจากคุณทุกชั่วโมง ฉนั้น
ขอโทษ แม่สควมหนักยงรักดุกและรักส่งที่ด้ามารดทำ
ให้ดุกมันมชนอย่างหวงแหน เช่น เตื่อ หมี หมาจิ้ง
จอก มันยังหยิ่งในดิริจฉานสภาพของมันโดยไม่ยอม
เคตาเคตยศวเมยอน สัตว์ป่าไม่ปรากฏว่าแย่งความดุก
ทางกามจากเพื่อนสัตว์ คุณควรรู้ มันรัก มันทนุถนอม
มันเอาอกเอาใจเมื่ยกับดุกของมันดงชีวิต มันจะกิด

“แล้วทำไมแย่งความรักของมัน ด้วยความโหดร้ายทั้ง
หมด คุณเคยเห็นสัตว์ใด จากัดกาม กระหาย ทรมาน
กว่าคน ?”

ไฟฟ้าในนครราชสีมา เรือเรือเหมือน ประทับในยาม
เที่ยงคืน รถจักรยาน ๓ คันวิ่งช้า ๆ จักรยาดอดแซนกับ
อานวย แบนหน้าดงกับชายแซน เคตาคดถึง

“นิมิตน์ อ้าจ่า แตร่ล็กตวดดี นิจขอโทษที่พุด
รุนแรงเมื่อครั้น ยกโทษให้ฉันนะ..... ความรักบังคับ
ให้ฉันพุด “หน้าตาของหญิงสาวอาบแก้ว ชุ่มชื้นแรง
เชื่องดุ่ม มโนภาพ ของ ความ หดงที่ สัมบูรณ์ ที่คู่กับ
ประเพณี ด่อนโดยมีเงยหน้า

“ผมควรขอบคุณเสียอีก โปรดให้เกียรติผมเกิด
ยอตรรก เรารักกันมากเกินกว่าที่จะมีคำเช่น — ขอโทษ”
แล้วยังฉายชายคนนั้น ยกมือทแยงเกือบต้นของหญิงสาว
แนบอก

“เราจะไปไหนดี นิด ?”

“ทุกแห่งในโลกค่ะ....ขอให้ simplicity and
you and love and me”

“ขอบคุณที่สุด แด่คุณพ่อ ?”

“ท่านสุขแต่ฉันสุขกับวัดและโหราศาสตร์แล้ว”

“เจ้าสาวของนิดล่ะ ?”

“นิดมีเจ้าสาวคนเดียว—คือฉัน”

“ผมหมายถึงตานภา”

“Poor wretch! คนอย่างนั้นจะรู้ไปไหน
เขาก็กดไปหาหอกข้างแคร่ของเขาสิคะ”

“เออ! หอกข้างแคร่ จริงสินะ” อำนวยหาย
ใจยาว “แล้วเรา..... เราจะอยู่ไหน ?”

“ที่ไหนก็ได้ ดวงใจของนิด แม้กระทั่งยอมที่จนกว่า
ขอทาน ว่าแต่ถ้าเถอะต้องการนิดอย่างไร ? จะเห็น
คนนิดเหมือนแม่ไหม ?”

“โอ้... นิด” ชายหนุ่มหมดคำตอบ โอบไหล่

หญิงสาวอย่างคนคน กัมภีระชีวิตบริเวณไหน ประเด็น
ยิ่งกว่าคนมีสติเลิศ พลังกัมธงหิบบหนึ่งด้อยในตะกร้า
บังเอิญเป็นเล่มที่จรรยาออกมาแต่ด้ามเด่น

“ This Above All ” เขาพิมพ์ว่า รู้ดีกว่าจรรยาดี
เขนเขาแน่นมากจน ก็พอครกจกรยานวงเขาโกดชุม
ชุมพด รูปท้าวสุระนารีรัตนตระกูลใดกุ่มดาว อากาศ
ดัดขึ้น ดมหวดบริสุทธิ์ จรรยา คุปตเวทิน.... การ
เลี้ยวตะขอของเขอนำบุชาแต่นำเดียนตาม เลี้ยวนี้กระไร ”

นิพนธ์ที่ ๒สงครามปากกา และ.

อัจฉริยบุคคลแบบฉบับ

“อับราฮัม ลินคอล์น”

เขียนที่ตำหนักของรัชที่สามเสน กรุงเทพฯ ฯ

๒๖ มิถุนายน ๒๔๕๐

อัจฉริยบุคคลแบบฉบับ

จาก “ความนำ” ในหนังสือ “อับราฮัม ลินคอล์น”
(โดยประสิทธิ์ พึ่งเกิด)

เรียบเรียงจากเรื่อง Abraham Lincoln ฉบับ

Prairie Years โดย Carl Sandburg

ก่อนเขียน “ความนำเก่า” ออกเป็น “สารคดีพิเศษ” ตีพิมพ์รวมในหนังสือ “ดำนินพนธ์” น. ขาพเจ้ารู้สึกเลื่อมใญ่ยิ่งที่ “ความนำเก่า” เขียนนำในหนังสือ “อับราฮัม ลินคอล์น” ซึ่งเป็นงานแรกทางหนังสือของประสิทธิ์ พึ่งเกิด ได้รับการปฏิวัติฐานอย่างรุนแรงถึงกับ “หายากาย” จากนายวิทย์ ศิวศิริยานนท์ B.A., Docteur Université ผู้เป็นราชบัณฑิตและยังมีหนังสือทราบดีอีกด้วย ฉบับหนึ่งหรือหว่านออกมาฉบับหนึ่งส่งโรงกดพิมพ์ให้ประชาชนเข้าใจว่า หนังสือ “อับราฮัม ลินคอล์น” โดยประสิทธิ์ พึ่งเกิดกับขาพเจ้านั้นแหวกแหด

เล่มที่ ๒ หนังสือ “ อภิธานศัพท์ ” โดยเด็ก

ราชบัณฑิตยสถาน มคอหนึ่งผู้แม่ไม่มชอเลียงมิได้อีกแต่

สาเหตุที่นายวิทย์ไม่พอใจการเขียนของข้าพเจ้าอย่าง
รุนแรงมออยู่ด้ามประเคน คือ :

ก. ข้าพเจ้าเขียนอย่างแจ่มชัดที่สุดว่านายวิทย์
เป็นนักเขียนชั้นรอง (second rate writer)

ข. นายวิทย์ “ก็เหมือนกับบรรพบุรุษของเรา
ทั้งหลาย กล่าวคือ จะให้เกียรติแก่ใครเป็นหลัก
ฐานมิได้เป็นอันขาด ”

ค. งานหนังสือทางวรรณคดีวิจารณ์ของนาย
วิทย์ ได้ประโยชน์จากการค้นคว้าทางวรรณคดี
เปรียบเทียบในหนังสือ “ ศิลปะแห่งวรรณคดี ”
ของข้าพเจ้า ตพิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๐

ในขณะที่เขียนพาดพิง เกี่ยวกับ นายวิทย์ อย่าง ตรง

ไปตรงมาดั่งกล่าวแต่^๒ ข้าพเจ้าได้สรวนเล่น^๒ว่านาย
 วิทย^{๔๕}เป็น “ปาสึกทิด ฉลาด มีคารมคมคาย” แม่จะ
 unpopular เพียงใดก็ตาม ทุกคนย่อมรัก^{๒๒}เป็นอย่างดี
 ว่า ปกติชน^{๒๔}มีความบกพร่องบางอย่างก็ย่อมต้องม
 ความดี^๔บางอย่าง.....คนจะเป็นสัตว์ไปมิได้ แม่จะ
 เปรียบกับสัตว์^{๒๒๔} ก็ต้องเปรียบกับประเภท^{๔๒}ทมิฬ^{๒๒}ยทว^{๔๖}
 ไปพ่ายแพ้^๒คุณ^๒สมบัติตามธรรมชาติ^{๒๒}ของมัน เช่นพา
 (ซึ่งมนุษย์^{๔๒}แพ้ความเพียร^{๔๒๔}มัน) ดูนก^{๒๒} (มนุษย์^{๔๒}แพ้ความ
 กตัญญู^๒) เป็นต้น แต่จะเป็นด้วยความแคบหรือความ
 ไบรณกาตของนายวิทย^{๒๒}อย่างไรก็ตาม เมื่อเขาตอบ
 ข้าพเจ้า....กระทั่งเกิด “สงครามปากกา” ขึ้นในหนังสือ
 น นายวิทย^{๒๒}ได้เปรียบในประโยชน์^{๒๒}รูป^{๒๒}เขียนว่า ข้าพเจ้าเป็น
 กิ้งกือ^{๒๒}ได้เดือน และยก^{๒๒}ตัวว่า เขาเป็นนก^{๒๒}ชะว^{๒๒}วิทยา
 กำลังใช้^{๒๒}กต^{๒๒}องจุด^{๒๒}ทศ^{๒๒}นี้^{๒๒}ต้องตรวจดู แยกแยะหาความต่ำ
 ความหยาบหรือความชั่ว^{๒๒}ระเห็ด^{๒๒}เห็ด^{๒๒}เด^{๒๒}อน^{๒๒}เป^{๒๒}อน^{๒๒}ของ
 ข้าพเจ้า !

นายวิทย์ได้แก่ประเด็นประณามท ขาพเจ้ารำคาญใจ
ที่สุด กระทั่งต้องเขียนลงไปจากข้อ ก. ข. ค. หรือไม่?

ทำไมขาพเจ้าเขียนว่า นายวิทย์เป็นนักเขียนชนรื่อง
...และทำความเข้าใจกับขาพเจ้าอย่างที่สุด ?

ท่านผู้อ่านทรงทงหตาย หากจะมีความบังเอินทาง
หนังสือที่ประหตาดในโตก งานหนังสือของขาพเจ้ากับ
นายวิทย์ข้างบังเอินมาดัดคดองกันอย่งเหตอเชอ. งาน
คณควาวรรณคดีเปรียบเทียบของขาพเจ้า “ คัดประแห่ง
วรรณคดี ” พิมพ์เป็นหนังสือประเภทหนังสือเล่มแรกใน
ภาษาไทย นายวิทย์ก็เขียนเกี่ยวกับวรรณคดีวิจารณ์
(โดยที่นายวิทย์ดัด “ ประวัติศาสตร์นวนิยาย ” History
of Novels) ว่างชน พ.ศ. ๒๔๙๑ เพื่อนทกรกยงคนหนึ่ง
กับขาพเจ้าตั้งใจแปล “ มาดามโบวารี ” อันเป็นงานเบา
ดมองของเรา นายวิทย์ก็แปล “ มาดามโบวารี ” เหมือน
กัน. ขาพเจ้าเขียน “ ปรัชญาของสุนทรภู่ ” ในหนังสือ
ประชาชาติ พ.ศ. ๒๔๙๐ นายวิทย์ก็เห็นเขียนเรื่องราว

๑๙๖๗ ล.

เกี่ยวกับสุนทรภู่ ในหนังสือพิมพ์ “สุภาพดตรี” ในสมัย
 “หักคามพราดวยเข้า” เกี่ยวกับตัวหนังสือไทยและอื่น ๆ
 หนังสือพิมพ์ “สุภาพดตรี” สมัยนั้นผมเคยดูเรื่องเฉพาะ
 แต่ของท่านผู้เป็นราชบัณฑิต! เมื่อข้าพเจ้าเขียน
 “อับราฮัม ดินคอดน” ร่วมกับประสิทธิ์ พงเกิด นาย
 วิทย์กเขียน “อับราฮัม ดินคอดน” ร่วมกับคุณจำลอง
 ดาวเรือง และเมื่อเร็ว ๆ นี้ ข้าพเจ้าวิจารณ์ภาพยนตร์
 เรื่อง “แอนนา กับพระเจ้ากรุงสยาม” นายวิทย์กวิจารณ์
 ภาพยนตร์เรื่องเดียวกัน แตกต่างกันอยู่นิดเดียวว่า นาย
 วิทย์ไปดูภาพยนตร์เรื่องนี้กับท่านรัฐบุรุษอาวุโส ในต่าง
 ประเทศ ข้าพเจ้าไปดูศิลปะอันน่าศรัทธาของเร็กซ์ แฮ-
 ริงตันในบทบาทของพระเจ้าจอมเกล้า ๆ ที่เขาดมกรูกับ
 สุภาพดตรีคนหนึ่งสุดทริก !

แต่เมื่อข้าพเจ้าเขียน “บทนำแห่งปรัชญาคำดตรี”

เขียน “เอแดน บาตอง” “แนช”

เขียน “คำดตรีปรัชญา” !!!

การเขียนบทฟังปฏิจจสมุทฺถาการตอบคือ การกล่าววาทก
 คนว่ามี “ความรู้” ดัง เป็นคน เห็นผู้อื่นเป็นสัตว์ โดย
 ณะเพาะอย่างยังเบ็นสัตว์ที่เดอยคณาน เป็นลูกได้ไห้
 ชีวิตวิทยาการำคริจบมาผาคัดเพอวเคราะห์ ดมมค
 ขาพเจ้าผู้ยังเรียนอยู่รับว่า คนอาจเป็นสัตว์ได้ แต่ขอ
 อุตานถึง “ความเนรคุณ” ที่ “คน” เอาความรู้จาก
 “สัตว์” ไป..... งานที่ขาพเจ้าคนความมาด้วยหน้าตา
 “คิดประแห่งวรรณคดี” ของขาพเจ้า ท่านดาร์ภาพ
 กับขาพเจ้าทบริษัทแห่งหนึ่งทหวดำโพง..... ท่านได้
 “ความรู้” จากขาพเจ้าไป ท่าน “เนรคุณ.....!”
 ณทน ได้เตือนขอ “ขาพเจ้า” ขอตะโกนไห้เจ้า

ของศาสดาในโลกทุกศาสดาตงมาเป็นพะยาน

อริตฺทอเกิดด่อนไว้หนักหนาว่า มนุษยชนตำชอบ
 ด้ย่นความริเริ่มของเพอณมนุษย์ จำเป็นอย่างไรแต่ที่
 ขาพเจ้าจะไห้ “ความรู้” แก่คนเนรคุณว่ามีแต่ปรัชญา
 เมชเทานนทมพตงความริเริ่ม.....บริดฺทริ.

ข้าพเจ้าพูดไม่ถูกว่า รุ้จักชมชื่นและได้ยดาของตนเอง
เพียงไรที่อยากประกาศประโยคดังต่อไปนี้ว่า.

มา ! ขอเชิญปรบทมอและปริญญาบตรลงมา !

พฤติการณ์ของนายวิทย์ ในการเขียน “ อับราฮัม
ดินคอดน ” ตามที่คุยโดยไม่อ้างหนังสือที่มา เพียงแต่
อ้างอย่างคลุมเคลือบนนตะหรือคือ ความ ตะเคียด เยี่ยงคน
ทอประมาณคนเป็นนักชวะวิทยา..... เห็นคนอื่นเป็นดั่งตัว
เดียดกदान ? มิใช่การดอกระเด็นตามอันทูลจริตและ
เดียงอย่างกตวัจบบเอกลักรไต่หรือหรือ... ..คนชวะตของ
อับราฮัม ดินคอดน ที่ปารีส ! มันทำให้ข้าพเจ้านึกถึง
บรรณาธิการหนังสือ Camel ที่เชื่อในหลักการของด้นนี้
บาตชาติก่อนมหาสงครามครั้งที่ ๒ เขาตำหนิมหาวิทยาลัย
ดัยปารีสอย่างรุนแรง คำนิว่าให้ปริญญาเอกกันง่าย
ดายเหลือเกิน ไม่เลอกกว่าเป็นปริญญาเอกเพื่อชาวฝรั่งเศส
หรือเพื่อชาวต่างดาวก็ตาม วิชที่จะให้ความศักดิ์สิทธิ์
แก่มหาวิทยาลัยเพื่อคนเก่งจริง ๆ ควรถือปริญญาบตร

นี้ใกล้เคียง กับ เฮย์ เขียนดินคอดน ๑๐ เด็ม แซน
เบอร์กเขียน ๖ เด็ม ดอว์ธานนุดเขียน Abraham Lin-
coln ไต่กว่าความพยายามของนายวิทย์ ๑ เท้า ซาฟเจ้า
เขียน "ความนำ" เท้ากับ วาดตราจารย์เบาเวอร์ด์เขียน
Abraham Lincoln แดะยังมี เจ. จี. แด้นคอดด เอมีด
ดุดวิก ฯลฯ นายวิทย์ต้องการให้นักศึกษาคำศัพท์ปรัช-
ญาอย่างซาฟเจ้านั้นผสมผสานกับ "การรวบรวมหรือรวบรวมหา"
ของการเขียนของใครอื่น โดยไม่รำคาญ โดยไม่หนัก
อุทาน "ความเป็นนักเขียนชั้นรอง" ของคนนั้นหรือ
ในเมื่อซาฟเจ้าได้อ่าน รายละเอียดเด่น รายละเอียดจากงาน
ของ "นักเขียนชั้นหนึ่ง" หาดายคนดังก่อดำนามมา?

ในการเขียน "ซ้ำ" กับคนอื่น ทั้งความละเอียด
ทั้งรูปประโยคบรรยาย, พดุงชัดเขียน, นายวิทย์ คิดหรือ
ว่านักเขียนอย่างซาฟเจ้า แม้จะมาจาก ด้านก่อดำวิชาปรัช-
ญาจากประเทศราชของฝรั่งเศส..... จะหาญเขียนได้
เต็มเกียรติอันสูงส่งของซาฟเจ้า? ถึงในประเด็น

ความรักของหนุ่มสาวในชีวิต ท่านคิดหรือคนอย่าง
 ข้าพเจ้าจะลุ่มไปรักสตรีผู้เคยเป็น “เรือก่อตำสนวด”
 ของชายใดมาแล้ว? ข้าพเจ้าเกลียดคนชั่วช้าก ทุกวัน
 ที่เกลียดที่สุดก็คือ “ความชั่วช้า” ในการมีชีวิตอยู่
 โดยไม่มีอะไรใหม่.....ได้ยินแต่ข่าววิเศษยากัดกัน ความ
 กัดคนเกินคน ความอดอยาก ความตะกตะไม่มีต้น
 ตูดของคนบางคนและของชาติบางชาติ ฯลฯ

ใน “ความนำ” ที่ข้าพเจ้ากล่าวถึง “อับราฮัม
 ดินคอตน์” (ซึ่งจะพิมพ์ต่อตอนต่อไป) เป็นหัตถ์
 ที่ข้าใครบ้างในโลก..... แม้ในประเด็นอัตราอัจฉริย
 บุคคล (Genius quotient) ? และในการที่จะให้น้ำเอา
 ผลของการค้นคว้าของข้าพเจ้า “อันเป็นวิหยาการ
 ใหม่ในโลก” เป็นถ้อยคำมากกว่า ๑๒๐,๐๐๐ คำมาตี
 พิมพ์ใน “ความนำ” เพื่อเห็นแก่ “ความละเอียด”
 ที่ต้องหมายความว่าคนบาระห์ — มีสภาพต่ำกว่าตัว
 หาก ๒ คน คือ — จากสภาพของได้เดือน คือตัว

ข้าพเจ้าแปรปรวนลงไป (หากจะเบี่ยงถึงเพียงนั้น)

และ จาก นายวิทย — นักชั้ววิทยาคุณไวทติง อย่าง คอง
 ถ้วนไปเป็นศิวทาก — เพื่อเตรียมมกตายเป็นนกาทปฏิภุต !

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ “ ความตะเยียด ”
 ทนายวิทยมุ่งหมายน่นเป็นวิทยการสาธาใด ถ้าพูดถึง
 ประเด็น “ สังคมวิทยา ” ซึ่งนายวิทยเป็น “ ราชบัณฑิต ”

(= Platonic philosopher ตามประวัติของคำ)

ข้าพเจ้ารู้สึกสงสัย เพราะเท่าที่เคยเห็นงานทนายวิทย
 เขียน (และห้วงประพันธ์ ๆ เดชาธิการราชบัณฑิต

สถานนำมาให้ดู) ตลอดจนที่เคยได้ยินนายวิทยพูดทาง

วิทย ต้องขออภัยว่า เป็นเล่มอนเห็นการเงอะงะอันที่ไม่

เคยค นายวิทยไม่รู้แท้ ถ้าจะพูดถึงประเด็น “ วรรณ

คดีวิจารณ์ ” ไม่มีคำกล่าวใด ๆ ทั้งหมดนขกจาก

ว่า ทำโน่นเราจักได้โตวาทกันสักครั้งหนึ่ง ? ถ้าจะพูด

ถึงประวัติศาสตร์นวนิยาย ข้าพเจ้าขออภัยรณรงงาน

ของ ป. บุณยะคีตป็น ว่าได้ทำประโยชน์ในแง่ไหนมาก

มายแต่จะมีตะเยียดตามสมควร ปราบกฎแก้ร้ายตาของนัก
 คึกษาอย่างหัวหาญแต่ยังจะปราบกฎอีก เป็น
 ความดีสูงกว่านายวิทย์ที่สอนอย่างง่าย ๆ ในห้องเรียน
 หรือสอนบ๊วยบายหันหน้าไปอย่างซบตา !

ในการ วิเคราะห์ศัพท์ และการ อธิบายศัพท์เกี่ยวกับ
 กลุ่มต่าง ๆ ในวรรณคดีนั้นได้ การเขียนหนังสือที่ม
 รดีอย่างของคุณเนียน กรมะโรหิต ได้รับการปรบมือ
 ทงประเทศ ในขณะที่นักเขียนบางคนเขียนอย่างผิด ๆ
 ถูก ๆ แม้แต่ความแตกต่างที่แท้จริงของวรรณคดี
 กลุ่ม Romanticism กับ Classicism

ถ้าจะพูดถึงการเขียนนวนิยาย

ถ้าจะพูดถึงศิลปะแห่งการวิจารณ์

ข้าพเจ้าจะหยุดไว้เพียงแค่นี้ !!!

สิ่งที่ข้าพเจ้าตั้งใจ อยาก กล่าว อีกครั้งหนึ่ง อย่างยิ่ง
 คือ “ความตะเยียดของนักชววิชา” ซึ่งข้าพเจ้าอยาก

ยัมคำขวัญของ นักวิทยาศาสตร์ อังกฤษคนหนึ่งมาดำทับ
 ณ ทนวา โดยมากเป็นความละเอียดอย่างวิจิตรวาท
 (scientific tyrant) เหม็ดนแมตง วันใน กระจกแก้ว
 ทมกาดังเท่าไรก็ ไม่ออกไปได้ ความหนาที่บ ของกระจก
 ไล่เบื้องหน้า มันไม่ยอมหันหลังดูรอบตัวของมันเป็น
 อนาคต ถ้านักชีววิทยาจะเรียกตนเองว่า “นักวิทยา
 ศาสตร์” แต่มักดีประของทศนะแคบและกระดางซาเย็น
 ดึงทกตาแล้ว นักวิทยาศาสตร์ชนิดนี้มักคบค้าจท่า
 ดายโดก

ตามด้ามญี่ดำนกนั้น ความละเอียดย่อมควรดำแดง
 กนเต็มทในห้องเรียน หรือมนะนนตองมเวดากวามาก
 พอหรือว่ารวบพอ สำหรับงานเขียนของข้าพเจ้าทั้งหมด
 ๑๙ บมาแควนนนเบนแต่เพียง “คำนำ” แม่หนึ่งดือ “บท
 นำแห่งปรัชญาศาสตร์” จะละเอียดกว่าของวินเคด
 บาตติหรือของเปตริก ๆ ด ๆ อย่างบทต่อบท ก็ยังมีไ
 กาศคัพมพ ขนเพียง ๓ ใน ๖ และแม่หนึ่งดือ “วิก

แห่งต้นภาพถาวร " ที่ถูกห่อหุ้มให้เขียน ถึงจะมี
 ถ้อยคำมากกว่า ๒๖,๐๐๐ คำ ก็เป็นเพียงหนึ่งด้อมจา
 นวนเพียงแต่เติมเดียว!

ความ ตระเขียด อย่างยิ่งจะมีใน บุคคลคนเดียวในทุก
 กิ่งทุกสาขาวิชาการนั้นเคยมีหรือ? คนที่มีความฉลาด
 ชั้น สอง second rate intellectual โดยมากมักบูชา
 ความตระเขียด แตกต่าง ไม่บูชาความรื่นรมย์ ชอบบด
 ขูด ไม่บูชาความรู้ดีก่อนอบอุ่น (warm feeling)
 แก่ผู้อื่น โดยมากไม่นิยมให้เกียรติแก่ผู้ใด หากจะให้
 เขียนอย่างตรงไปตรงมาแล้ว นายวิทยเขียนหนังสือไม่
 มีรดี ไม่ชวนให้อ่าน ซึ่งเป็นความบกพร่องของพรพระ
 อินทร์ (gift) ที่ไม่มี ใครช่วย ใคร ได้เลย แม้ พระ ฝ
 เป็นเจ้า นักวิชาการประกาศของวิทยาการทางศาสตร์
 ปรัชญา - ด้วยการร่วมมือกันของนักจิตวิทยาฝ่ายดั่ง
 คม เป็นความตลกขบขันในมนต์มองซึ่งถูกเผยแพร่ในนาม
 แห่งวิทยาศาสตร์ ผู้ที่รู้จักอดทนความโง่และความ

ฉลาดของคนไม่ควรเสียใจ ควรถือเป็นความดี เป็น
เกียรติยศคนผู้หนึ่งมาอุทิศคำให้เรากล่าวให้เห็น “วิญ
ญาณ” ของความโศกแห่งคน.... แม้จะต้องผ่านคนดึก
เล็กน้อย

ทำไมนายวิทย์โกธรเมื่อข้าพเจ้ากล่าว “เขาก็
เหมือนนกขบพรพบุรุษของเราทั้งหลาย ที่จะให้เกียรติแก่
ใครมิได้เป็นอันขาด?”

ความหมายของคำ “บรรพบุรุษ” นั้น ข้าพเจ้า
หมายถึงบรรพบุรุษทางวรรณคดีของเรา อาทิเช่น
สมเด็จพระยาปรมาทิตยไพฑูริย์ กรมหลวงพิษณุโลก
ที่ ๒ นายอินทรีวิเชียร พระยาตรัง ฯลฯ ซึ่งร่วม
ยุคเดียวกัน ท่านเหล่านั้น ใครเคยเห็นบ้างว่า ผู้ใด
ได้เคยให้เกียรติศิษย์งามดั่งคำของเพื่อนร่วมยุคกันด้วย
หลักฐาน? ท่านเคยเมตตาบอกกันจนรู้ดีกว่า คติยาก
ไม่ร่วมยุคเดียวกันเลย เป็นสาเหตุให้หลักฐานต่าง ๆ
เกี่ยวกับวรรณคดีเพราะนี้ ประสงค์ว่าดีวรรณคดี,

วรรณคดีเปรียบเทียบ ไม่น่าหงเหตอ อนุชนรุ่นหลัง
 มีความรู้เรื่องอดีตมากที่ดูไม่เกินไปเดา หรือมึนงง
 เป็นวิทยาการประเภท Theysayism ซึ่งข้าพเจ้าทนไม่ได้
 การไม่รู้ แท้แต่ไปปิดกับผู้อื่น ไม่เคยงัดขึ้นเป็นมดดินอย่าง
 ใหญ่หลวง คำสอนพุทธชนเป็นทศารพของพ่อแม่ก่อน
 ว่าเป็นบาปหนัก บางวิชาบางศาสตร์สำคัญ เช่น
 ประวัติศาสตร์ดราม่า “เจ้าหน้าทความรู้” (sole au-
 thority) เพียงคนเดียวก็..... แม้ใน
 พ.ศ. ๒๔๙๐ น!

ก็เมื่อนายวิทย์เดินตามหลังข้าพเจ้ามา - เขียนงาน
 อย่างเดียวกับข้าพเจ้าโดยบังเอิญ ก็สมควรที่จะคิดถึง
 จิตใจของสังคมทั้งร่วมยุคและยุคต่อไป ก็ถ้าควร
 ต้องคัมภีร์แห่งกันตามควร จะคดียังทำตายหรือ
 อย่างก่อกัดได้ เพราะเราอยู่ยุคเดียวกัน คัมภีร์ข้าพเจ้ามี
 ความสามารถสูงในอนาคตได้ เกียรติเป็นผู้นำแห่งยุค
 ข้าพเจ้าก็จำเป็นต้องกล่าวถึงนายวิทย์ (งานทางหนังสือ)

ที่ดำแดงไว้ตามเหมาะสม เราไม่ควรเป็นจุดด่าง อยู่ใน
ประเทศเดียวกัน หายใจร่วมอากาศอันแห่งแดงด้วยกัน
ถึงกรุงเทพ ฯ จะเลิกเท่ากะดองปลา..... ไฉนเล่าจัก
พึงมองข้ามกันไป ?

ไฉนเล่า เราจักถอยหลังคืนไปสู่ ความบ้าเถื่อน
นิยมเยี่ยงอดีต ?

เพื่อความหยิ่งจองหองอันใดหรือ ?

เพื่อความเป็นนักศึกษาอันใหญ่ยิ่ง บูชาแต่พิมพ์
ดั่งดังและทำให้ดทริ Theysayism ดั่งพัดต่อไปอีก
หรือ..... อนิจจา ! คนผู้ร่วมยุค ! ความแคบพวก
College uneducated !

แต่ทำไมข้าพเจ้าต้องไปหาพบปะกับนายวิทย์ ศิวะ
ศรียานนท์ (ซึ่งในแง่ศิลปะการเขียน เป็นผู้ไม่มีข้อ
เดียงและไม่เคยทำให้ข้าพเจ้านิยม ทำนองเดียวกับเจ้า
ชายหนุ่ม ที่ตั้งใจดี เกี่ยว กับ ทาง หนังสือ ไทยคน หนังสือ

ที่ทรงเขียนนวนิยายได้อย่างเป็น ทรงเป็นนักวิจารณ์ที่
 ดากข้างแต่กล้ามาโตความกับ “อากาศดำเกิง” ผู้ไม่มี
 ใครเคยเทียม!”) ในข้อนี้ แม่ไม่ถึงเวลาดารภาพ ก็
 เห็นควรบอกเล่าว่า ถ้าเหตุทำให้ข้าพเจ้าไปพบนายวิทย์
 อย่างต้องไปก็คือ “กำหนดของวิชาปรัชญาในสยาม”
 อย่างว่านายวิทย์ แม่แม่ว แม่หม แม่คนบาทกกดระ
 ทารุณโหดร้ายเพียงใดก็ตามที่รู้ बात แต่งตั้งให้เป็นเจ้า
 หนาท ซึ่งอาจ เป็นประโยชน์ ช่วยเร่งให้ วิชาปรัชญา เอา
 กำหนดในมหาวิทยาลัยแล้ว ข้าพเจ้าต้องขอพบ ท่าน
 ผู้อ่านที่เคารพทั้งหลาย คนหนุ่มอย่างข้าพเจ้า-คนได้ด
 อยุอานามกยงน้อย หยิ่งที่สุดว่าตนเป็นนักเรียนไทย
 คนเดียวที่เคยศึกษาวิทยาการฝ่าย Epistemology เมื่อ
 ต้องยอมไปอ่อนต่อคนหนุ่มวัยน้อย รุ่นเดียวกัน เพื่อขอ
 ความช่วยเหลือ โดยที่จริงใจของข้าพเจ้าไม่นับถือ
 ท่านคิดใหม่ว่า ในวิญญานของข้าพเจ้าขณะนั้นจะมีอะไร
 หงเห็ดอยู่.....?

..... ความช่วยเหลือที่ขอหน คือวิชาทาน วิชา
ปรัชญา..... ศาสตร์แห่งมนุษยธรรม !

ข้าพเจ้าคิดถึงครู ผู้ซึ่งก่อนตายได้มอบหมายให้ข้า-
พเจ้าพยายามต่อสู้ เพื่อกำหนดของวิชาปรัชญาในเอเชีย
ใต้..... น้อยใจนักที่ทำไมไม่มอบให้ผู้อื่นทำ?

“ คุณมีความรู้ อะไร ? ” นั่นคือคำถามของนายวิทย์
คำถามหนึ่งในจำนวน หด เย คำถาม ที่จริงใจ ซึ่ง ข้าพเจ้า
ครั้นได้บอกถึงวิชาปรัชญาทาง Epistemological Neo
Pragmatism จากลัทธิปฏิบัตินิยมของวิตเตียม เจมส์
อย่างเอกลสาร แล้วจึงแล้วข้าพเจ้าถามเขาโดยพาช็อคด้วย
คำถามประโยคเดียวกับที่เขาถามว่า “ คุณได้มีความรู้
อะไร - เป็นของคุณโดยวิธีใด ” ท่านคิดว่าสภาพออก
ใหม่ว่า อากาศในกรุงเทพมหานครวันนี้ มันจะนำ
ทุเรศเต็มไปด้วยความหม่นเปรี้ยวสักเพียงใด !

เขียนถึงตรงนี้ จำเป็นต้องดำริภาพถึงความชำนาญ
ส่วนตัวเล็กน้อยกับความอาจเข้าใจผิดในวันหน้า เพราะ

เชื่อกันว่าหากยังไม่ตาย ท่านผู้อ่านทบทวนคงจะเห็นงาน
หนังสือของข้าพเจ้าอีกหลายฉบับเต็มแน่นอน แม่เป็นคน
อาภัพรอบตัวแต่มาคิดถึงงานทำวิชาท่านในศาสตร์
แห่งปรัชญา ข้าพเจ้าก็ยังเป็นตัวตนของข้าพเจ้าโดย
บริบูรณ์ บุชาความกตัญญูว่าเป็นความดีเยี่ยมของ
มนุษย์ ฯลฯ ดังที่ข้าพเจ้ารักมากที่สุดนอกจากหนังสือ
และภาพยนตร์บางเรื่อง ก็คือเพื่อนที่ข้าพเจ้าตามไม่ดัง
เป็นเพื่อนทั้งดั่งองค์พี่ ซึ่งข้าพเจ้าปลื้มปลิดมกภูมิใจเป็น
ที่สุดตามที่ตาม จังหวัดต่าง ๆ มีเพื่อนที่รักข้าพเจ้าอยู่มาก
มาย พอที่จะหายใจอยู่ในโลกนี้ด้วยความอิ่มสุข ไม่
ทราบว่ามี ข้อผูกพันทางจิตใจอื่นใด ที่ทำให้รู้สึก
ว่า "มิตรภาพ" เป็นความดีอันควรองจากความกตัญญู
และ หากไม่มี ความจำเป็น อย่าง เป็น ตาย ใด ๆ แล้ว
ข้าพเจ้าย่อมเคารพยกย่องความดียิ่งประการที่ ๒ คือ
กตเวทิตา โดยได้ชมกตเวทิตาใน ราชบัณฑิตยสถาน ข้าพเจ้า
รู้สึก ว่า ความจำเป็นที่ ศักดิ์สิทธิ์ จูรา คณบดี นายวิทย์

ศักระศรียานนทกรงน อาจทำให้ความน่ายืมหวงเกิดขึ้น
 ได้ว่า นหรือดกษณะ ынพงคบของคณทรกเพอน ?
 นหรือคณกเตงทดยะแदैยะพวกคบมอประคัมโรง- พวก
 นกเขียน รุใหม่บางคณท ชอบเหยียบบ่านกเขียนรุเก่า
 พดางตะโกนว่า “ฉนด่ง” พวกหอยโบราณที่
 เปนทาสของคณาจิฉยาศยาทดงคณาเหินว่า ข้าพเจ้า
 คบกับใครมกตงเอยดวยการทะเลาะ !

คมหน้าหนาแดง ทข้าพเจ้าตองถูกทรมานเชนน !

ทำไมจะไม่คมนาหน้าเदै ในเมือมาตฐฐานแห่งอารย
 ธรรมในบ่านเกิดเมือองนอนเองก็ถูกดะกคณทรมาน....ไม่
 มีความกาฉหน้า ไม่รู้จักอศราคณาโง่หรือคณาฉดาด
 ของคณ ไม่รู้จักคณาเปนตะวันตก (westernisation)
 ท่างานไม่นิกถึงผล นิกถึงदैเจ้าพวกระเบียบอนคัม
 ไปดวยฉนิม ฯลฯ ข้าพเจ้าคคถึงเพอนของนายวิทย
 หตายคณซงเปนเพอนทคของข้าพเจ้า เขาเหदानน
 คงยงจะเปนเพอนดีไปอีกนานบิ เราไม่รู้ว้าเราจะหน

ออกไปจากกะดองปฐา^๑พิน^๒ได้^๓อย่างไร เขาวราช

เจริญกรุง ในโรงภาพยนตร์ทุกโรง ร้านหนังสือ ดัดม
ตุวิวงศ์ ตำรับ ฯลฯ แตะปากน้ำแตะตามเด่นแตะแม่
โรงได้เกณ^๑ ชั่วแต่พิศก^๒กะดองปฐ^๓น^๔ ไม่มีใครที่จะมอง
ไม่เห็นร่องรอยกัน ควรอย่างยิ่งเพียงใดที่จะมองเห็น
ความดีความงามของกันบ้าง ?

มันส์ดัดยท^๑นาซังซัง^๒ยงของอ^๓บราฮ์^๔ม^๕ ดินคอดน^๖อย่าง
หนึ่งท^๑ชาฟเจา^๒ตม^๓เขียนใน “ความน้ำเก่า” เพราะถูกเร่ง
เขียน คือมันส์ดัดยท^๑ชอ^๒บพุด^๓, ชอ^๑บเขียน^๒เด็ด^๓แทง^๔ประชด^๕
ประชน^๑ Satirist ซึ่งเป็นผลของนักคิดดังว่าทรุ่นหลัง
(later romanticist) เห็นจำเป็นต้องอธิบาย

ณ^๑ท^๒ท^๓ก^๔น^๕ความอา^๖จ^๗เข้า^๘ใจ^๙ผิด (โดยมีคนเคยเขียน

เรื่อง Romanticism และ Classicism ในกรุงเทพ ฯ

คนหนึ่ง ทำให้ด^๑าระด^๒ำค^๓ณ^๔ของบุ^๕ค^๖ค^๗ด^๘ใน^๙ว^{๑๐}ร^{๑๑}ร^{๑๒}ณ^{๑๓}ค^{๑๔}ค^{๑๕}ค^{๑๖}ค^{๑๗}ค^{๑๘}ค^{๑๙}ค^{๒๐}
น^๑น^๒ด^๓ย^๔ก^๕ว^๖ร^๗ด^๘ำค^๙ณ^{๑๐}ไป^{๑๑} ด^{๑๒}ัง^{๑๓}ด^{๑๔}ิ^{๑๕}ก^{๑๖}ด^{๑๗}ำ^{๑๘}ว^{๑๙}ด^{๒๐}แล้ว) ถ้าเหตุเดิม
ของการประชด^๑เด็ด^๒แทง^๓น^๔น^๕ เป็นแบบหนึ่งของคนท^๑ด^๒แ^๓ด^๔

งานถ่าย หรือมีความโศรกเศร้าเสียใจในความพินาศ
 หวังต่าง ๆ แล่นล่าหัด ตามทฤษฎีของซิกมันด์ ฟรอยด์
 เรียกว่าเป็น “การคิดขยายทางกามเป็นไปไม่ปกติ”
 ที่เด่นในโดกคือรูตโซ มีฉายาว่า “อัจฉริยบุคคลแห่ง
 การทะเลาะ” genius of quarrels ชีวิตของรูตโซ
 บาดใจชาวโลกยิ่งนัก ความพินาศรักความพินาศหวัง
 และความโศรกถดถอย ทำให้คิดปะการประพันธ์ของรูตโซ
 ฝังเข้าในสายเลือดของผู้อ่านอย่างไ้ดุดึง แต่รูตโซมี
 นิสัยชวเหมื่อนดินคอดนที่ชอบทะเลาะ ชอบเยาะแยะ
 เลียดคั่นร่วมยุคอย่างฉวมวกคมกริบที่พุ่งเข้าห้วปดาวาพ
 ไม่รู้สักตัว คนบาระห่าเป็นพิเศษคือมารี อารูเอต์
 ไวต์แตร ผู้รู้ดีกว่าคนเป็นแชนเปยของการเยาะเย้ย
 ถากถางก็โคนรูตโซเด่นงานอย่างเจ็บแสบ แะเจ็บแสบ
 ถึงกับทำลายเกียรติงานทางหนังสือของไวต์แตรเกือบทั้ง
 หหมด ทงนก็เพราะพดงบรรยายของรูตโซไพเราะกว่า
 ไวต์แตร ในอังกฤษนอกจากอเล็กซานเดอร์ โป๊ป

กับข้อดีการ ไว้วางใจ หรือไม่ ไม่ทราบ ตั้งเกิดคู่ครองข้าง
 ข้างที่ไม่ยอมให้ข้อจริง เมื่อแอบประชิดเข้าหาอย่าง
 อ้อมอ้อมใจแต่คิดว่าข้าพเจ้าไม่รู้ว่า เป็น “อิตตโนมัตถ์
 ปรัชญาเมธี”

ดินคอดน เคยถูกทำร้าย , ทำผิด เพราะอวดคำ
 แต่งโวหารอันเลียดแทงคนทันทกว่า หลายครึ่งหลายหน
 กระทั่งเซด จริงอยู่ ความแค้นเคืองของการเป็น
 “ความฉลาดยิ่ง” อย่างหนึ่ง แต่ไม่ใช่ความฉลาด
 “สูงส่ง” เพราะมันคิดแต่ทำให้เกิดความเดือดร้อนความ
 เจ็บแสบไม่รู้อภัย ความสนใจในการประชิดประชัน
 เพื่อนมนุษย์จะอยู่คงทนทานไปได้สักกี่ปี? เมื่อเริ่มหุดง
 รุสโซใหม่ ๆ ขณะที่เป็นบรรณาธิการหนังสือในห้อง -
 เรียง ข้าพเจ้าบังเกิดความทะเยอทะยานอยากจะให้คน
 ทวประเทศมองดูตนเป็นเทพบุตรของการวิวัฒนาการ น่าชอบ
 คุณกรรมแห่งตนเอง ที่ศาสตร์แห่งวิชาปรัชญาไม่
 ยินยอมให้ผู้ที่ศึกษาคนใดทำ !

ท่านประธานาธิบดีคนที่ ๓๖ แห่ง ส. ร. อเมริกาแม่จะ
 อ่านหนังสืออย่าง ‘ ฟังก์ชักรก ’ ก็กตัญญูทบทวนจาก
 บทเรียนด้วยเดอดกับบับดองด้ามครั่ง แทนที่จะอิมเอบ
 ดำราญใจด้วยการประชด เขาสามารถหาทางออกอัน
 เป็น street psychology โดยเขียนความโกรธและ
 ความไม่พอใจยิ่งต่าง ๆ ลงในแผ่นกระดาษ เขียนแล้ว
 เก็บไว้อย่างทงบ้าง ตั้งให้แม่ครัวเผา (แต่ไม่ได้เผาบ้าง)
 หลังจากวันที่ ๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๙๐ อีก ๔๒ วัน
 หลังจาก วันเขียนเรื่องนี้ เมื่อหอสมุดแห่งรัฐสภาอเมริ
 กัน ได้เปิดเผยเอกสารต่าง ๆ ของอับราฮัม ลินคอล์นแล้ว
 เราคงจะมีความโง่, ความเขิน, แลความน่าหัวเราะ
 ที่ไม่มีใครรู้ในโลก ประดิษฐ์ นายวิทย์ แซนเบอก
 หอดูดาววูด ฟอร์ด รวมทั้งชาวเพาและชาวอเมริกันทุก
 คนไม่รู้ เป็นบทความพิเศษในหนังสือ The New York
 Times Magazine เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๔๗ คน
 เขียนเป็นนกกคนว่าประวัตต์ศาสตร์และกาดังเขียนหนังสือ

เล่มใหม่เกี่ยวกับดินคอดน ข้อ เจ. จ. แตนดอสด

บทความพิเศษนั้นแสดงว่า ในวันที่ ๒๖ กรกฎาคม
พ.ศ. ๑๙๕๗ น. ผู้เชี่ยวชาญทางประวัติศาสตร์ นัก
ค้นคว้าทางประวัติศาสตร์และเจ้าหน้าที่หอสมุดรัฐสภาที่วอ
ชิงตัน จะเปิดเผยเอกสารต่าง ๆ ของ "อับราฮัม
ลินคอล์น" ซึ่งถูกขายคือโรเบิร์ต ทอดด์ ลินคอล์นนำ
มาพบไว้แต่ พ.ศ. ๑๙๑๙ โดยมีข้อไข่ว่า ขอให้
เปิดเผยเอกสาร เหล่านั้น เมื่อคนค้นพบไปแล้ว ๒๑ ปีเต็ม
(โรเบิร์ต ทอดด์ ลินคอล์นค้นพบ วันที่ ๒๖ กรกฎาคม
พ.ศ. ๑๙๒๖ เหลืออีก ๔๒ วันนับจากวันเขียนคำระคิด
พิเศษ)

แดนคอดดักกล่าวหา ปัญหาใหญ่ ๆ ที่ยังไม่ได้
 เกิด great unanswered questions เกี่ยวกับ
 ประธานาธิบดีมซอเดียงที่ตัดแห่งชาติอเมริกัน ยังมี
 อีกประมาณ ๓๐๐ คน ตวนแต่เป็นเรื่องที่สำคัญ
 ยังพบเกิดขึ้นแก่คนคอดนใน คัมยเคร์วาร์ด (tragic

period ก.ศ. ๑๙๖๓ - ๑๙๖๕ เป็นสมัยสงคราม

กตางเมืองและก่อนที่ตนจะถูกดยิงตาย) เมื่อใด
ที่ใดเปิดเผยเอกสารเหล่านั้นแล้ว ไม่ต้องสงสัยว่า

“ข้าพเจ้า” จะไม่มีความผิดพลาดหยาบประการ

บางอย่างอาจผิดถึงเป็นกได มีความรู้ดีกว่า ไม่ผิด

อะไรกับความไม่รู้ แท้ที่ข้าพเจ้า ปฏิเสธไม่ยอมเขียนเรื่อง

“เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี” “เจ้าพระยาสุรศักดิ์

ซึ่ง เป็น คนสำคัญยิ่งของเมืองไทยในสายตาของข้าพเจ้า

สาเหตุที่ไม่รู้ แท้ที่เพราะ “พระราชบันทึกของรัชกาล

ที่ ๒” สืบหาเต็ม ยังมีถูกเปิดเผยนั่นเอง

ตัวอย่างที่เด่นชัด ๕ ให้เห็นเด่นๆ ก็คือ ปัญหา

บ่อนข่มเคอร์ ซึ่งเป้นจุดระเบิดของสงครามกตางเมือง

ว่าการสังขยครั้งแรกเกิดจากฝ่ายใดก่อน และปัญหาใน

ทแควดลอม ปัญหาเจนนารมย์ของเฟรมองต์ ในการปล้น

ทาสทมิตรผู้มีชีวิตก่อนรบค้ำจ้งจากดินคอดน ปัญหาที่

กรณเคยต้องการทำสัญญาสันติภาพ ก.ศ. ๑๙๖๔ ปัญหา

คาเมอรอน ผู้เป็นรัฐมนตรีรักษาใหม่คนแรกว่า “เห็น
 แก่กะเป่าจืด” ก่อนตั้งไปเป็นทูตที่รัสเซีย ปัญหา
 แซตมอน พ. เซด. ซึ่งว่ากันว่าร้ายกว่าคาเมอรอน ก่อน
 เป็นรัฐมนตรีว่าการคลัง ปัญหาเกี่ยวกับเกียรติและ
 ชื่อเสียงของเอ็ดวิน เอฟ. แลตทอน รัฐมนตรีรักษาใหม่
 คนที่ ๒ ปัญหา petticoat politics ซึ่งตอก
 หน่ากว่า นางดินคอดนพยายามชักจูงให้นยวงรีดามให้
 แต่งตั้งใครต่อใคร ๆ ด ๆ เหล่านี้ แม้นกประวัติศาสตร์
 อเมริกานี้ปัจจุบันก็ยังไมอาจลงรอยตกลงกันได้ เอกสารที่
 จะเปิดเผยนั้น หากไม่สำคัญอย่างยิ่งแล้ว ทำไมลูกชาย
 ของดินคอดนจึงขอร้องให้เปิดเผยหลังจากมรณะกรรม
 ของตนถึง๒๑ปีเต็ม เอกสารบางชิ้นนั้นตามความเห็น
 นานิชของแต่นคอดด - ผู้รู้จักให้เกียรติแก่คนกล้าว่า
 อาจเป็นไปได้ทั้งโกดากับเฮย์ ผู้เป็นเลขาธิการของ
 ดินคอดนเคยเห็นเคยอ้างอิงมาแต่แล้ว แต่ต้องไม่เคยเห็น
 ทั้งหมด เป็นเช่นนั้นจึงจดหมายถึงนางดินคอดนเกี่ยวกับ

การแต่งคงเฮคิน เอฟ. แล่คณตัน (บรรพบุรุษของ
 เอกอรรคราชทูตอเมริกัน คนแรก ประจำ ประเทศสยาม)
 ซึ่งเป็นเรื่องทออดาวแต่มีการคัดค้านกันมากในวงคณะ
 พรรค เพราะแล่คณตันเป็นคนเก่งที่อยู่^๒ในพรรคที่แข่ง
 ขงกับพรรคบริบทกันที่เลือกดินคอดนเป็นประธานาธิบดี
 ปัญหาเพ่ทุกดต่าง ๆ ในคณะรัฐมนตรีซึ่งฉลาดกว่าประ-
 ธานาธิบดีและซึ่งแล่คณตันต้องเป็นคนทออดนที่ดุดและแข่ง
 ที่ดุด ไม่มีใครเข้าใจว่า ผลประโยชน์ของชาติอยู่^๒เหนือ
 อุดมคติของพรรค อับราฮัม ดินคอดนเป็นบุคคลผู้เดียว
 ที่มองข้ามทฤษฎีอุดมคติทางการเมือง (ideology) ว่า
 บุคคลิกลักษณะ ของบุคคล และความ ดำารถยิง ของ
 บุคคลสำคัญยิ่งกว่าหัวโชน ด้วยหรือดวมกระบาน ผู้^๒ออดน
 แอ ทฤษฎีในโดกนไม่มีอะไรสำคัญเลย การปฏิบัติ
 ไต ๆ ในโดกนก็ดุดเดียวกัน ไม่สำคัญแม่แต่^๒น้อ
 ความสำคัญยิ่งของบุคคล - จะโง่หรือฉลาด มีปริญญา
 หรือไม่ เป็นหรือไม่เป็นราชบัณฑิตหรือไม่ อยู่^๒ที่.....

ผลของงานว่า รวดเร็วเพียงใด รวดเร็วแล้วเป็นคุณค่า
 ในขณะที่เดียวกันปรากฏแก่คนหมู่มากเพียงใด และทั้งเป็นผล
 เร็วที่ปรากฏแก่คนหมู่มากที่ดำรงอยู่ในเวลา (clock-time)
 ที่นานที่สุดเพียงใด

ความน่าเก๋.....

๒๒ ๕ ๒ ๕
 เชาวนหนึ่งคนเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๘ ขณะ
 ๘๒ ๒๐ ๒ ๐ ๒ ๐ ๒ ๐ ๒ ๐ ๒ ๐
 ท้าพเจ้ากาตงคร่าเคร่ง กับความคิดนึก ทงหมดเพื่อวิชา
 ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒
 ปรชญาและการปฏิวัติการศึกษาสยาม (โดยที่ ๑๐ ปี
 ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒
 ก่อนหน้า ข้าพเจ้าได้เขียนบทความเรื่อง “การปฏิวัติ
 การศึกษาแห่งสยาม” ในหนังสือวิทยาสารเย เมือง
 ไทยมีแต่ความพลาดหวัง ทุกหนทุกแห่งไม่ต้องการคน
 ทำงาน “จริง” และข้าพเจ้ากลายเป็นจำเลยของวิชา
 ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒
 ปรชญาตลอดมา) ประดิษฐ์ ฟังเกิด หอบตำหรับ
 ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒
 ตำราต่าง ๆ มาจากเมืองกาญจน์ ไม่ยอมหนึ่ง ดีหน้า

๐ ปัจจุบัน เป็นหัวหน้าข่าวต่างประเทศหนังสือพิมพ์
 ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒
 ราชวันมีชื่อละบับหนึ่ง

คนเดิน พุดว่า “ทำตนของตนแล้วทำตามที่ตั้งแล้ว ขอ
ช่วยตรวจและช่วยทำความน่าให้ด้วย - ค่วน” ข้าพเจ้า
เงยหน้ามองดูประติติ ไม่พูดอะไรแม้คำเดียวนอก
จากคงให้เขาหงุดหงิด บบพุดนั้น นโมภาพอย่างหนึ่ง
บังเกิดขึ้น

..... เมื่อ ๓ ปีก่อนนั้น ข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมประติติ
ที่วังสารภี ๓ กิโลเมตรเดียวจากเมืองกาญจน์ไป ได้
พบประติติอยู่กลางแจ้ง ทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างลำบาก
คนแคระ และเมื่อ ๘ ปีก่อนนั้นทประติติได้มาเยี่ยม
ข้าพเจ้า ได้ถามถึง ความรู้และบอกเล่าถึงความ ทะเยอ
ทะยาน จากบท ๘ ถึงบท ๕ ทวีจกกัน แม้อยู่กลางแจ้ง
บ้าง ญิบูนกาดังเดิมเมืองกาญจน์ ความทะเยอทะยาน
ของประติติยังเด็ดขาดไม่ถอยหลัง เป็นภาพที่จับตา
จับใจข้าพเจ้าอย่างที่สุด และหวังที่จะเห็นเด็กหนุ่ม
ชาวไทยรุ่นใหม่ทุกคนเป็นอย่างประติติ
ในป่าเขวงเมืองกาญจน์มี หนังสืออ่านอยู่หลาย

เต็ม เช่นเรื่อง "ขงจื้อ" ของ "ซือมาเชียน" แปล
 โดย "หัตถ์ถึง" เรื่อง "คดีโอฬาร" เขียนโดย
 "เอมิต ดุควิก" ฯลฯ เป็นหนังสือส่วนหนึ่งนำมาจาก
 ศัสดมภ์ของประติมากรรมที่งามเต็มที่น่าสนใจเป็นพิเศษ
 คือเรื่อง "อับราฮัม ดินคอดน" โดย การ์ด แซนเบอก
 ชื่อของนักเขียนผู้ใหม่คือข้าพเจ้า แต่ชื่อ "อับราฮัม
 ดินคอดน" เป็นชื่อที่เก่าแก่เต็มที่ เป็นชื่อที่ฝังในจิตต์
 ใจของข้าพเจ้ามากกว่า ๑๗ ปี จำได้แม่นย่ำว่า
 มร. เค. ซี. เนยว ครุภาษาอังกฤษทรกและเคารพได้
 ได้เล่าเรื่อง "ดินคอดน" ให้พวกเราในห้องเรียนชั้น ๒
 ของโรงเรียนแกรมนาร์ธกุด หัวดำโพง

..... ความยากจนแต่กล้าหาญของอับราฮัม ดินคอดน
 จนยิ่งกว่าเด็กนักเรียนที่อาศัยอยู่ตามวัดอย่างอดมอดกิน
 มอด ความขมขื่น รัดของความกระหายอยากให้เห็นใน
 โลก ความพยายามอย่างไม่น่าเชื่อของดินคอดน
 ความอดทนในการทรมานชีวิตอยู่แต่เพียงของ

ดินคอดน^๑ ในวัยเด็กคือใบไม้แห้ง เคยใช้จอบแฉะหนึ่ง
 ตัวแทนกระดานชนวนและกระดาน ใช้ถ่านเป็นดินคอด
 แฉะสว่าง ที่ใช้ช่วยเขียน หนังสือต้องอาศัยไฟ ดอดดงมา
 จากหน้าต่างชาวนาน ความรักหนังสือ — รักอย่างไม่
 ตม^๑ หัด^๑ ตาจนวันตาย ความเห็นอกเห็นใจและความ
 สูงส่งในการมีชีวิตของเพื่อนมนุษย์ ฯลฯ เหล่านี้เป็น
 เรื่องที่ประทับใจความวิ^๑ ฤ^๑ ของข้าพเจ้าอยู่ไม่รู้ หาย.

ก่อนกลับกรุงเทพฯ ในวันนั้น ข้าพเจ้าได้ กาชับ
 ประดิษฐ์ว่า “อย่าอยู่เพื่อรอดตายเท่านั้น ขอให้ทำอะไร
 อย่างใดอย่างหนึ่งไว้ตายให้จงได้ เขียนดินคอดน^๑ เป็น
 ภาษาไทยดี ใช้เวลาสัก ๑ ปี อ่านให้ตลอดสัก ๓ — ๔
 เทยว แซนเบอกเขียนสั้นๆ และละเอียดดี แม่นด้านวนจะมี
 ใช้^๑ นักเขียนชนเขียนมาก็จริง ขอให้^๑ ใจ^๑ ใจ^๑ ได้ แล้วจะช่วย”

กาลล่วงมา ๓ ปี (ข้าพเจ้าขอให้ศิษย์หลายคนแปล
 เรื่องอื่น ทมขอ^๑ เลี้ยง^๑ เลี้ยง^๑ ใน ระหว่าง นั้น ก่อน ประดิษฐ์
 หลายเล่ม เช่น เรื่อง Rose in Bloom ของแอดดอค

เรื่อง The Family ของน้าเฟเดอโรวา ฯลฯ) ไม่ใช่
 เวลา ๑ ปี แล่ดงถึงภาษาอังกฤษที่ไม่ดี ถนัดนักของ
 ประดิษฐ์ อย่างไรก็ตาม เขาได้พยายามทำจนด้า
 เรจ ควรพากพมใจด้วยต้นเห็ดธแม่จะไชเวดานานกว่า
 นกตาม ยิ่งเมื่อพดิกหน้าแรกขงคณณะบบ เห็น
 ประดิษฐ์ อุทิศความ พยายาม ที่สำคัญครั้งแรกขงคณแก่
 พ่อแม่บังเกิดเกล้า ยิ่งจับใจ ยิ่งรู้ดีกขงว่า ความ
 กตัญญูซงกาดงกลายเบ็น “ความเนรคุณ” ในที่ต่าง ๆ
 นน ยังมีคนซอ-กตาคาน โดกดูจซาพเจ้าอยู่ เราไม่
 เคยคิดแะไม่ซอคิดเบ็นอันชาคว่า มีความดีความงาม
 อะไรใน โดกนึ่งแะบริสุทธิเท้าความกตัญญู
 แต่ก่อนจะเขียนต่อไป จำเบ็นต้องด้ารภาพว่า
 “ความนำ” เกยวกับอบราฮัมดินคอดนในเอกด้ารณ ผน
 ความตั้งใจเดิมขงซาพเจ้าเรอง “จะไม่เขียนประวัติ
 บุคคลด้า คณต่างชาติ กัน แล่จ คณควาเรอง- คณด้าคณ
 แห่งชาติไทย ”

๑๕๓
 ทตงใจเดิมรุนแรงเช่นนี้

เพราะทนทานต่อความ

ยติธรรมไม่ไหว

ตามปรกติ วิทยากรเกี่ยวกับวิชาปรัชญาบังคับ

ให้ข้าพเจ้า อ่าน คำหรับ คำว่า เป็นภาษาต่าง ประเทศมาก
 มายอยู่แล้ว ไม่มีเวลาดนใจกับภาษาไทยเกินกว่าจำเป็น
 ในการอ่านคำหรับคำร่าต่างประเทศนั้น ข้าพเจ้าได้พบ

เห็นอดีต ประวัติ (Auto - biography) และจะ

ประวัตินานาชาติฉบับเรื่องไม่ถวน ที่น่าพิศวงที่สุดคือไม่

เคยอ่านเรื่องราวของกษัตริย์ชาวไทยเป็นภาษาต่างประเทศ

แต่เคย คติยากกับว่าคนสำคัญในประเทศสยามนั้นอยู่

บนพเคราะห์อีกดวงหนึ่ง แม่พระราชประวัติรัชกาล

ที่ ๕ และที่ ๖ หรือแม่พระประวัติของสมเด็จพระยา

ดำรงราชานุภาพ ฯลฯ พวกเรา - โดยบาร์มของท่านทั้ง

นี้ได้มีโอกาศไปศึกษาวิทยาต่าง ๆ ก็ไม่มีแก้ไขเขียน เห็น

ผู้หญิงกับศตปะของการศึกษาก็คิดกันสำคัญกว่า หากจะ

กล่าวด้วยน้ำใจจริงแล้ว เป็นเพราะเราไม่สามารถ

เขียนเป็นภาษาต่างประเทศได้อย่างดีนั่นเอง ความด่า-
มารถดั่งดั่งของเราที่มีแค่ลอบเอาปริญญาบัตรติดตัวมา...

งานแต่ชาติแต่มนุษย์ชาติไม่สำคัญ !

ครั้น ปรากฏ ว่ามีคนไทยรุ่นใหม่ด่ามารรถาอะไรได้
จริงจัง เป็นเกียรติแห่งชาติถึงอาจนำชาติได้เดา เรา
ไม่ให้เกียรติยกย่องหรือสนับสนุน ความแคบแแต่คิดปะ
แห่งความริษยาของเราเป็นมรดกดั่งดวงแหวน ใครก็
ตามทำอะไรแปลกหรือเด่นในอันที่จะนำ ชาติประเทศไป
สู่ virtual civilization เราหมั่นนิยมผลักดันกระชาก
ให้หั่นลงมา ศ. ว. ศ. วรรณ โกร้วพันธ์ ไว้ว่า “ คน
ไทยที่ ประ กอบความคิดความงามนั้นประจักษ์เห็นเข้าไปใน
ปากเสื้อราชสีห์..... เมืองพระพุทธศาสนา ! คนที่ต่อสู้
ถึงขนาดนี้ก็จะถูกหาว่า บ้าบอ ต้องจับขังคุกกักขังกัก
กันให้ก้อยหง ” เป็นต้นเช่นพระนายไวยวรรณ (เจ้า
พระยาศรีสุริยราชมนตรี) หม่อมเจ้าปฤษฎางค์ ฐมธาย “ ครู

เทพ ” แม้ในการต่อสู้ เพื่อกองมหาวิทยาตย์ จุฬาลง
กรณ์ ฯ ต ฯ ปริญญาบัตรซึ่งเป็นประเด็น “ เด็กอม
มือ ” ในวิทยาการศาสตร์ปรัชญา กลายเป็นเรื่องที่ดี
กัญต์สุดถึง “ เป็นแต่ตาย...” และเป็น “ อารยธรรม ”
ทั้งหมดของประเทศสยาม !

เมื่อ ตองกัน คำ คนสำคัญ ชาวไทยในหอดมดแห่ง
ชาติ, ตามป่า, ในเมืองร้าง, ตามวัด, ในป่าช้า ฯ ต ฯ
โลกพบว่ามีคนไทยที่ดัดและเก่งถึงระดับ “ อัจฉริยะบุคคล ”
หลายสิบคน... นอกจกดิน, หน้าคว่ำ, กระตักไปด้วย
ความอยุติธรรมเกิดขึ้นจนหมดมาประเทศ ท่านเหล่านั้น
คือ “ บรรพบุรุษ ” ผู้มีคุณแก่ชาติไทย แต่วิทยาการ
ของเราชวนให้มองข้ามท่านไปหมด ปริญญาบัตรของ
เราสูงเกินไป... มันแข็งและค้ำคางเรากระทั่งมองไม่เห็น
ดิน !

ข้าพเจ้ายะตักถึงกฎสวรรค์เกี่ยวกับ “ การให้และการ
ตอบแทน ” บรรพบุรุษไทยในลักษณะที่ข้าพเจ้าค้นพบ

ได้^๒ “ให้” งานกับชีวิตของท่านแต่แผ่นดินไทยมากมาย
 เราผู้ดำรงชาติรุ่นหลัง - ไฉนไม่ “ตอบแทน” ท่านด้วย
 เกียรติและการสดุดีบ้างเล่า? แม่เป็นประเด็น “การให้
 และการตอบแทน” บริสุทธิ์ ไม่ใช่ว่าประเด็นชาตินิยม....
 “ไม่ใช่ทำโดยไม่มีวิทยากรใดๆ เลยเช่นที่ตามมา คนไทย
 เหล่านี้^๒ คงได้รับความยุติธรรม! แม่ทาสซึ่งทำงาน
 ขยัน และ ซื่อ^๒ สด^๒ ยะเยี่ยงสัตว์ก็ยัง^๒ มี โอกาสปลดปล่อย^๒ ไช้
 ทาส ก็ทำไม “คนสำคัญแห่งชาติไทย” ทำความดี
 ความงามแก่ชาติตนมากมาย จึงไม่ควรแก่การเชิดชู,
 เชื้อ^๒ น^๒ ช^๒ ะ^๒ ประ^๒ วัค^๒, ส^๒ ราง^๒ อนุ^๒ ส^๒ าว^๒ รัย^๒, จ^๒ าร^๒ ฤ^๒ ค^๒ งาม^๒ งาม^๒ น^๒ น^๒ ะ^๒
 เป็นหลักฐาน?

เราหงตะเอยแต่เรื่อง : เชิงตะกอน, ความไม่มีอะไร
 ไหวเหลือในชีวิต ความมาเปล่าไปเปล่า.... ทั้ง ๆ ที่เรา
 ยังอยู่ ชาติกับอารยธรรมยังคงคดกลายต่อไป....

ข้าพเจ้าเคยไปอยู่ขง ๓ ครั้ง และไม่เคยกลับไปอีกเพราะ
 อดายแก่ใจ... ไฉนหนที่ข้าพเจ้าเหยียบย่างอยู่ นนทบุรี

ดูกคนต่ำคณ - คนไทยหลายสิบคนรอคอย “ ความยุติ-
 ธรรม ” จากข้าพเจ้าอยู่ ความรู้สึกว่า “ กตัญญู ”
 คือท่านทำให้เกิดความตะอาย แม่มิตรสนิท คือเจ้าอา
 วาสวัดสุวรรณภูมิ เป็นเจ้าคณะมณฑลฝ่ายเหนือ จะตอ
 ว่าหลายครั้งหลายหนก็ตาม จากแดนหนา นักศึกษา
 ทวประเทศคงมีดวงรู้ เห็นผลของการ ศึกษาคนควาเรื่อง
 ศรัปราชญ์, ดุณทรภู, จินตกวีเอกแห่งดำนนาไทย,
 ก. ศ. ร. กุหลาบ, ต. ว. ค. วรรณโก (ปรัชญาเมธิ
 ทแท้จริง) จ่านายดับโมรา, คากสันมหาราช, คุณพุ่ม-
 บุษบาทาเรือจ้าง, คุณสุวรรณจินตกวี, ทคนควาแดง
 ยงมีโคตพมพม กรณพิเศษเรื่อง “ เภาภาพดุนทรภู ”
 เอนนิจเยโหมด อมาตยกุล, ขรวอินไช่ง, หมอแบรดเดย์
 หมอดมิง, เจ้าพระยาสุรศักดิ์มนตรี, โรแดงชาคเมงด
 ดร. ดิดกแห่งราชวงศ์จักรี, เจ้าพระยาโกศำปาน, เจ้า-
 พระยาวิชาเยนทร์, นเรศวรมหาราช (พระบรมรูปเดิม
 คงเหมือน “ เจ้าพระยาบดินทรดัง ”) ผู้คนแก่ชาติ

แต่ไปนั้นแล้วจะเข้าใจในวัดด้ามปดมทุกวันนี้ คือเป็นรูปเท่า
คนจริง ต่อมาหลายร้อยปี รอยบิตทอง ทราบเครื่อง
สังเวช ไฟไหม้ การโยกย้าย ฝนตก ๆ ต ๆ ทำให้ชำ
รุดหักพังลง คนสมัยหลังไม่รู้ พระบรมรูปจึงเด็ก
เหลือเป็นรูปเทพารักษ์กระจุยหักพังในศาล "เจียนพัง"
(หลังโรงเรียนสตรีพิศณุโลกในเวลาปัจจุบัน) และที่
ชาวเขายังมีใครคนความออกมาขาย นับแต่ พระมหา
ราชครูกับโรงเรียนหลังแรก, เจ้าแม่วัดดุสิต, ดิถกมหา
ราช ๆ ต ๆ ศดอดถึงชนเจอง

วิเคราะห์ตามวิทยาการเท่าที่เรารู้มา ไทยก็เป็น
ชาติหนึ่งบนผิวโลกนี้ แต่ผู้สร้างอารยธรรมไทยเท่า
ที่คนควาพบนั่น มนอยเคมท ทรงนมดำเหตุอุกรรจ
หลายประการ ที่เด่นชัดนอกจากชาติไทยยังชาติแม่
วิชาคือศาสตร์แห่งวิชาปรัชญาแล้ว คนไทยโดยมาก
เป็นทาสมรดกของตทช "รู้เองดองหน้า" (A priori-
orism) คาดจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ โดยไม่คิดถึงก.เค.จ.

ก่อน นำบัณฑิตที่พุทธศาสนิกกรุ่นใหม่บางรุ่นถูกอบรม
ให้ศึกษา “ กาลามสูตร ” (Doctrine of Empiricism)
อย่างกวัดจัน ในประเด็นที่เกี่ยวกับการค้นคว้าโดย
ตนเองนั้น เพราะขาดแม่วิชา บัณฑิตแห่งความอริย
วิชาจึงเกาะกุมจิตต์ ใจอย่างเต็มที่..... เราไม่ต้องการ
ให้เกียรติแก่ผู้ใดเป็นอันขาด เราไม่มีโลกทัศน์ โลก
ของเราคือโต๊ะอันแคบและกระด้างเด่นแห้งแล้ง วิทยา
การ ใน โลก นั้น เพียง อย่างเดียว เท่านั้นคือวิทยาการที่
“ ข้าพเจ้า ” ศึกษา!

แต่ดังใดก็ตามอย่างชัดแจ้งแล้วว่า วิชาปรัชญา
ไม่อาจให้ข้าพเจ้าทนทานต่อความอยู่ดีธรรมได้ โปรด
คิดดูเถิด มันจะเป็นการระดมและง่ายเพียงใดหาก
ข้าพเจ้าจะเขียนเกี่ยวกับคนดำคนยวนานาชาติ ซึ่งมีชน
ชาติเดียวกันและชาวต่างชาติเขียนไว้ “ ทั้งหมด ”.....
เพียงแต่ ถ้าย ทอด ออก มา ให้เด็ก นักเรียน อ่าน อย่างที่
“ เสือยว โกลด์ ” พยายามทำ ? แทนที่จะเขียน “ ขาว

อินโช่ง” (ตามเค้าโครงพระยานริศรานุวัดติวงศ์เคยทรง
เขียน เกี่ยว กับ “ชีวอินโช่ง” ทำนอง “ทรงรู้เห็น”
ประมาณ ๕๐๐ คำ แต่เมื่อทรงกรมเป็นกรมพระ ฯ)
แทนที่จะเขียน “โกษาเหตักกับหนองด๋ยาม” ข้าพเจ้า
อาจจะเขียนเรื่องทนกเขียนชาวไทยส่วนมากไม่กล้าเขียน
(ฉัน ค. ว. ต. วรรณโกธแก้ว เมืองไทยไร้ปรัชญา
เมธี)เขียนเรื่อง “ความพินาศแห่งราชบัณฑิต
สถานของโตก” เขียนเรื่อง “ปรัชญาเมธี ผู้หัวเราะ”
เรื่อง “ดร. จอนสันเตะหินเยียบากดัย” เรื่อง “จากบ
คาตโชถึงเฮบสไตน์” “โอ๊กด้นุส ตร้อมพุด”
บีกอแห่งมิรานโตดา, เจกอบ โบม, บารุค ดับเบิลโนชา ฯลฯ
ยิ่งดมยนี้ เรากำดั่งสนใจเรื่องความ “อาจจะได้ม”
ชกตทชิประชาธิปไตย โดยทนกการเมืองไม่ต้องการ
เป็นปรัชญาเมธี หดงว่าคนปัจจุบันเก่งกว่าเบตโต
เพราะคิดเดอก “คน — เพื่อประชาธิปไตยนิยม” ประ
คณิตไม่เพียงพอ ข้าพเจ้าอาจจะเขียน “ทฤษฏีแห่งรัฐ”

ในทศวรรษของ ท. เอ็ด. กรีน ; โปซองเกท์ ๆ ต ๆ เขียน
 “พหุนิยมทางวัตถุ” เขียน “ปรัชญาเมธีผู้ยิ่งใหญ่”
 เขียน “โคตมะ ดิถีรัตตะแห่งกรีก” ๆ ต ๆ

เขียนให้ตะเยียดที่สุด อ้างเอกสารดี ๆ ๑๐,๐๐๐ เด็ม
 เขียนให้เต็มใจคนใดที่ กระจายความรู้ และความอยาก
 คัมภีร์แห่งวชิรปัญญา....

ท่านคิดหรือว่า เรื่องเหล่านี้จะยากแก่การขีดเขียน?
 เปตา ! ง่ายที่สุด ยิ่งชนบนิยมของพวกเราเหยียดหยาม
 คติประการอ้างอิง แปรก็ไม่บอกว่าแปรจากของใคร.
 ถอดเขียนออกมา ทงดูก็ ยงมีแก่ ใจเช่นชอติงไปอย่าง
 หัวหาญ..... คิดว่า หนังสือใน โลกนี้พม พแต่มีเพียง
 เด็มเดียว จึงไม่บอกกล่าวใคร — มันยังง่าย ทางหนึ่ง
 ถอดรอบตัว ๒๐-๓๐ เด็ม ขาพเจ้าอาจเป็นแมตงภ
 ใจทราวม บินจิบรรลือหอมหวานจากเต็มตะนิคเต็มตะ
 หน้อย เช่นน หากมีตะอ้ายแก่ใจแล้วมันจะเป็นงานที่
 ง่ายแสนง่ายสักเพียงใดท่ามกลางคติประประเภท “ดู

กระ โจนซ์เหยียบ บ่าคนททาน้ำมา ด้วย ความ รักแอะเดี่ยว
 ดะ ในปากทคาวนมยังไม่หายเฒ่า เต็มไปด้วยเดี่ยว
 กกกก้องร้องว่า คนดังสุดในโตกน ดังกว่าครู.....
 ดังกว่าเจ้าคนทถูกเหยียบรอยเท้าพันทอ !

ถ้าจะแซง เฒ่าถังการ คนควา ดังเด็กน้อย ในตอนน
 คงไม่ทำให้ท่านผู้อ่านเสียเวลา การคนควานนคอการ
 เดี่ยวดะแทบทุกอย่าง เงินทอง, หึงดังตุ๊ก, เฒ่า
 ดองดังแรกยังพอจะหาได้ตราบใดทความจำเป็นจึงให้หา
 แต่เวลาอันปริมาณคามได้ !!! เหล่านั้นคือ “การให้”
 ทนทคนควา ทุกคน ในฐานะที่ ยังเป็น ปุณฺณนต้องการการ
 “ตอบแทน” ให้มีอาหารกินพอเพียง, นอนหลับได้
 ตามเหมาะตามดม, มีเครื่องแต่งตัว, มีกาดงทพยพอ
 แก่การหย่อนอารมณ์บางครั้งบางครั้งว นกคนควาทูก
 คนมกน้อย ในล่วนทเกยวกับชาวเจ้านน เงินทองล่วน
 มากทไซในการคนควาเป็นของล่วนตัวทหามาด้วยหน้าพัก
 หน้าแรง มีไซเงินของรัฐ รัฐบาลดยามยังไม่มีความ

เขาใจอันเป็นวิชาศาสตร์พอที่จะตั้ง “ ต่ภาการคนคณา
 และการประดิษฐ์ ” ขึ้น ข้าพเจ้ามิใช่เศรษฐี แม่พ่อ
 แม่เป็นจ้าว ข้าพเจ้าได้ชื่อเป็นคนจน ประดิษฐ์ ฟังเกิด
 เขยน หนังสือ เดิมเคยว ดอง เบน หนเบน ดั้นแต่ ไซเงิน
 หดายพันบาท คนททำงานมานับด้วยแรมบ่ได้จะไซ
 เงินแต่ละทองเลียดละมากกว่าประดิษฐ์เท่าไร ฉะนน
 พวกเราทชอบคนคณาทคองแกตงทาคนหรือมฉะนนทเบน
 อย่างทฝรั่งเรีกว่า The noblest souls suffer the most
 ไปตาม ๆ กัน
 แต่ถึงเพียงนั้น พวกเรากมความดุษ ทดุษทดุษ
 เพราะวริยะของเราเบนวิชาทาน เราชังถึงกฎของ
 “ การให้และการตอบแทน ” ยิ่งกว่าผู้อื่น แม่ดังคม
 ไทยจะเต็มไปดวยมารร้ายแห่งบารมี พ่อแม่ของเรา
 ผู้เบนพุทธมามกะอบรมเราทกรือ “ วิชาทานเบนยอด
 แห่งทาน ”

เมื่อคราววิจารณ์ “ ชนชาติไทย ” โดยวิถเดียน

คริฟตัน ดอดด์ อาจารย์ศึกษาวางท่านจำได้ ข้าพเจ้า
 ดำเนินตนรุนแรงถึงสองครั้ง (ครั้งแรกในเรื่อง “สืบเชื้อ
 คีนในถ้ำน้ำน่าน” ดังพิมพ์ในหนังสือ “ชาวภาพ” ครั้ง
 ที่สองในเรื่อง “นครวัด” พิมพ์ในหนังสือวิทยาคารย)
 ว่า “..... พวกเราคนไทยหายไปไหนหมด จนแต่พ่อแม่
 ของเราไม่รู้จัก ต้องให้ชนชาติอื่นเข้ามาหาเราทะเลาะ
 บอก?” และได้ประกาศถามไว้ว่า เคยมีคนไทยคนใด
 รู้จักบรรพบุรุษสูงถึงการค้นคว้าอย่างละเอียดบ้าง?

ขอให้คิดเถิด ศาสตร์จารย์ในวิชาประวัติศาสตร์
 และนิรุกติศาสตร์ของเรา ซึ่งรัฐบาลรับรองให้เป็น
 ราชการชนพิเศษเป็นใหญ่เป็นโตคนหนึ่ง เคยไปศึกษา
 ค้นคว้า เรื่องราวของชนชาติไทย เพียงฝั่งแม่น้ำโขง
 (โปรดสังเกตว่า ในการศึกษาค้นคว้านั้น ไม่เคยเอ่ยถึง
 ความละเอียดอย่างสูงของหมอดอดด์ ซึ่งตั้งตนค้นคว้า
 ชาติไทยจากจ.ว. เชียงรายถึงเมืองจัน..... โดยอาศัยโลก-
 ทัศน์ ในขณะเดียวกัน นักศึกษาแห่งมหาวิทยาลัยยูนาน

ดมยเคียวกับชาวพม่า เพื่อนอนตะ จำเป็นอย่างยิ่งที่ชาว
 เจ้าต้องรู้จักและรู้พฤติกรรมเด่นมนุษย์กรรมในนามของ
 คำนวณครีตเคียนตามสมควร ที่ชอบคุณแดนคอนเป็นพิ
 เศษในการนำดยามให้โตกรู้จักในรูปสังคมวิทยา ไม่
 ใช่ว่าแดนคอนและมิตรดีแดนคอน (ผู้เขียน Anna
 and The King of Siam) เป็นเพื่อนที่ดีของเพื่อนดี
 ของชาวพม่า เช่น วิบุต ธรรมวิทย์ และกมลจันทน์เรื่อง
 แต่เพื่อแสดงให้เห็นว่า ชาวไทย... แม้ในชั่ววันคน
 ต่ถาณะการณทางจิตตใจเลื่อมทราวดง - มวลมนุษย
 ทดกซงเพียงไรเรื่องรูปนุญรคุณของเพื่อนมนุษย์.

ชาวพม่าตัดสินใจเขียน "ความนำ" เกี่ยวกับ
 อับราฮัม ดินคอนด้วยเหตุผลแห่งความกตัญญู เป็น
 ชวประวัติชาวต่างชาติคนแรกจากปากกาที่ "กาดิด"
 ของชาวพม่า แม้จะเคยเขียนจดรยประวัติชาวฝรั่งเศส
 คนหนึ่งคือ "โอโนเร เดอ บาดซาค" อย่างจำใจเขียน
 มาก่อน เพราะต้องการแข่งกับเอมิต ดูดวิก และโกด-

เอท ได้เขียนไว้นานถึง ๓๕ หน้าฟุ่ดด้แเก็บ แต่บ้งเ็ญ
 โคนักเตงด้คนไทยชะโมยเอาไป อย่างไรก็ตาม ค่อง
 ขอดำรภาพชาซากว่า ขาพเจ้ามความรู่เกยวกับ อับ-
 ราฮัม ดินคอดนน้อย ขณะทเขียน “ความนำ” น
 ได้ทราบว่ามีคนไทยที่ดำมารถเขียนเกยวกับ ดินคอดน
 ด้กว่าขาพเจ้าหลายคน เช่น นายวิทย์ ศิวะศรียานนท์
 เป็นคน แต่เม่นายวิทย์จะเป็นปาสู้กทติ, อดาค, มีคา
 รมคมคาย เขาเป็นนักเขียนช่นรอง งานฉมอทางหนึ่งด้
 ของเขาที่เห็นได้เด่นชัดคือแปด “มาตามโบวารี” ซึ่ง
 นอกจากแปดได้ไม่ถึงรด์ภาษาอันไพเราะประณีต ของ
 ฟุ่ดแบรต์แล้ว นายวิทย์ไม่รู่จักความไพเราะ พดง-
 บรรยายของรูปประโยค-เก็อบแต่ะประโยคไม่ผิดอะไร
 กับเด็กแปดหนังสือในห่องเรียน แต่โดยมิต้องอ่านหนังสือ
 ด้ “อับราฮัม ดินคอดน” ที่ “คนผู้เป็นอะไรง่าย”
 ด้ นเขียน ขาพเจ้ารู่ว่าเขา—เช่นเคยวกับบรรพบุรุษ
 ของไทยทงหลาย จะให้เกยวกับใครเป็นหตุฐานมิได้

เบนอนขาด แม่เขาเคยบอกว่างานหนึ่งด้ออะไรทาง
วิจารณ์ของเขาได้รับความรู้จากหนังสือ “ศิลปะแห่ง
วรรณคดี” ของข้าพเจ้าก็ตาม.

ครั้นเมื่อได้อ่านงานของ คาร์ล แซนบอก อย่างตะ
เอียดละเอียดและบอกกับประติฐา . แม่แซนบอกเป็น
นักเขียนสมัคร แต่เขาศึกษาชีวิตของ อับราฮัม ลิน
คอล์น มารวม ๓๐ ปี ทั้งเป็นชาวนาคนเดียวกับดินคอล์น
ย่อมสามารถเขียนชีวิตของดินคอล์นได้ทุกแง่มุมและ
ละเอียดละเอียดที่สุด แม่ ลินคอล์นถึงรายละเอียดเกี่ยว
กับชาววิกตอเรีย พ่อของคนเดียวของ อับราฮัม ลิน
คอล์น ซึ่งคิดอดถูกตายเมื่ออายุ ๓๓ ปี ข้าพเจ้าต้อง
ขอยอมแพ้แซนบอก แต่ข้าพเจ้าจะเขียนอะไรดี?

จะเขียนการเมืองในสมัยระหว่างและหลังดินคอล์น
หรือ? ศาสตราจารย์ ชาตส์-อ. เบย์ค ได้เขียนไว้ใน
The Rise of American Civilisation ภาค ๒ ใช้อีก
ว่า The Second American Revolution ดะเอียด

ดะฮอยงนัก ดะเอียคดะฮอยถึงกับกล่าวว้า แกตติคตโตน
 (ผู้ให้รางวัลการเรียนชั้นเยี่ยมแก่ ม.จ. ปฤษฎางค์
 สมชาย นักศึกษาชาวไทยที่เก่งที่สุดที่เคยไปศึกษาที่อง-
 กฤษกับมอถึง ๒ ครั้ง) มีญาติซึ่งได้ผลประโยชน์มาก
 มาจากการค้าทาส (ซึ่งเป็นสาเหตุของสงครามกลาง
 เมืองอเมริกัน) แกตติคตโตน เป็นอรรคมหาเสนาบดีที่
 มีชื่อเสียงยงคนหนึ่งไดกล่าวสุนทรพจน์เขากับฝ่ายที่เนน
 ด้รูกับ อับราฮัม ลินคอล์น ผู้มอุดมคติเด็ดเดี่ยวใน
 การรวมรัฐต่าง ๆ ในอเมริกาให้เป็นสหรัฐ (หน้า ๘๐
 The Rise of American Civilisation ภาค ๒ แกตติคต-
 โตน ปาฐกถาที่เมืองนิวแคลซิด ค.ศ. ๑๘๖๒) เบียค
 ตัมารถนำรายดะเอียคเกี่ยวกับความตะกตะ แตะความ
 โดภของชาติต่าง ๆ ในยุโรป ที่ต้องการเข้าแซกแซงตั้ง
 ความกลางเมืองอเมริกัน ซึ่งขณะนั้นกำลังด้นยเดี่ยว
 วิต แตะทวีปดัมบค้อย่างย่อยยับ เป็นทศนัยภาพทาง

การเมืองอันน่าอดสู และเป็นระยะเวลาที่ชาวอเมริกัน
 เรียกว่า “เป็นระยะหมกมุ่นแห่งประวัติศาสตร์อเมริกัน”
 เป็นต้นเช่นนโปเลียนที่ ๓ เกือบจะทรงประกาศ
 เขากบฝ่ายที่กาดงรบกับดินแดนเป็นทางการ บังเอิญ
 ไม่มีมหาประเทศใดสนับสนุน ในที่สุดถึงกับเขียนจด
 หมายขอไถ่ถอนตัว แต่ได้รับคำตอบจากอเมริกัน
 อย่างดูหมิ่นว่า “ธุรกิจของเราแน่ หากมิให้ตัวเราเอง
 กระทำอย่างถึงที่สุดแล้วจักให้คนอื่นกระทำได้อย่างไร!”
 (หน้า ๘๓ หนังสือที่กล่าวขอมมา ภาค ๒ บรรทัดที่ ๓๐-๓๘)
 ซึ่งละเอียดยกออกเกินสติปัญญาของข้าพเจ้าจะเขียนได้

ครั้นจะเขียน อับราฮัม ลินคอล์น ในแง่ของการทศ
 หรือนักไถ่ถอนทาสเป็นเดา หดอดชานวุด ซึ่งเป็น
 คนแก่ชาวอังกฤษ ผู้ไม่เคยมีชื่อเสียงทางอักษรศาสตร์
 เดย ก็ได้เขียน Abraham Lincoln ด้วยภาษาอังกฤษ
 อย่างดี บังเอิญหดอดชานวุดเขียนหนังสือเป็น จึง
 เขียนได้หรือ บางตอนหรืออย่างผิดจุดกระทั่งอยากให้อ่าน

เรื่อง Greedy England โดย Felix de Siam

.... มีอะไรหลายอย่างที่ข้าพเจ้ารังเกียจเขียนแข่งตลอด

ชานวุด คติยากกับเมื่ออากาศดำเกิงทรงรังเกียจดูภาพ

ดั่งครุฑหนึ่งในหนังสือ "ผิวเหลืองหรือผิวขาว" ในคา

รณว่า "หากเธอจะไปในงานราตรีใดก็ตาม ถ้ารู้ล่วงหน้า

หน้า ๗ วันแล้ว ฉันจะไม่ไปในงานนั้นเป็นอันขาด"

แง่เขียนที่สนใจข้าพเจ้าอีกแง่หนึ่ง ซึ่งเป็นวาทกรรม

เมื่อนิยมวิเคราะห์บุคคลคนสำคัญ เอมีล ดูคอกก็ได้อธิบาย

ไว้อีกในหนังสือ Genius and Character อย่างดีตะ

ดด้วยที่สุด ชวนให้พิศวงยิ่งจากคำแรกถึงคำสุดท้าย

แกกิด, รัสประหัตของวาทะปัญหา, ความไม่ต้องการ

บ, เดิม, วนท, อารมณ์ ฯลฯ คมแต่ยิ่งกว่าความ

พยายามอย่างจำใจของตลอดชานวุดหลายสิบเท่า ยาก

ที่จะหาคำไหนได้ ดังที่ข้าพเจ้ากตัญญูดี และกตัญญู

นานแล้ว คือเชิงประพจน์อันลุ่มลึกถึงที่สุดทางภาษา

ความรอบรู้แท้, ความเป็นนักวิจารณ์ฉกรรจ์ โดยมี

ต้องประกาศ, ความเข้าใจ, จังหวะเร่งของเค้าเรื่อง
 และระเบียบของประโยคที่หยาบและไพเราะ, ความสง่า,
 ความเหมาะสม -- น้าอิจดาในการใช้ถ้อยคำซึ่งหลังกระ
 ฉายออกไปจากศูนย์กลางอันทรงพลัง ไม่มีอะไรกับ
 ทิวเขาที่เคยหวาดกลัววอเวียนของนักประพันธ์ไทยแต่
 เดียว คือผู้มั่งคั่งเป็นพ-ระพัฒน์แห่ง “นครแห่ง
 ชาติ” และ “วิมานทะลาย” .

แง่ด้วยสังคมงามที่น่าเขียนคือมาคือ แง่รักชาติและ
 รักเพื่อนมนุษย์ ซึ่งดินคอต้นกล้าแดงแก่โตอย่างยากท
 จะหาหนักการเมืองคนใดเขียนตามได้ ก็พอดีข้าพเจ้าไป
 อ่านหนังสือเล่มเด็กชื่อ Life of Abraham Lincoln
 เขียนโดย จอน ฮิวจ์ เบาเวอร์ด์ เป็นศาสตราจารย์ใน
 วิชาสังคมศาสตร์และประวัติศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัย
 แคนซัส เป็น Ph. D. และ LL. B. แต่นั่นไม่สำคัญ
 ที่สำคัญที่สุดคือ “บังเอิญ” เบาเวอร์ด์เขียนหนังสือ
 เป็น.....อ่านแล้วออกอุทานมิได้ว่า คนเขื่อนนี้ควรเขียน

หนังสือ! หาดายสืบคอนเขียนได้ซาบซึ้งตรึงใจ คอน
 เค้นบางคอนเรียกกรองนำตาได้โดยมรดก ฉะนั้น จึงเป็น
 การผจญตนเองเหตอเกินทจะเขียนแข่ง คงเป็นคนอื่น
 เขียน จะเบนซาพเจ้าเขียน...แม่แปด, แม่เรียบเรียง
 หรือแม่จะเถียนมได้ โดยเค็ดชาด

แง่สุดท้ายที่พอจะเขียนได้คือ ความเบ้นนุกพูด
 ดำารกที่ดุดของอับราฮัม ลินคอล์น ซึ่งเป็น ๑ ใน ๒
 เทาหนทอเมรกกัม ก็พอด ซาพเจ้าหนังสือของคำด-
 ตราจารย์ ดับบตีว. พ. เทรนต์ และ คำดตราจารย์
 เจ. เออด์กิน ซึ่งก็ได้เขียนไว้แล้วอกอย่างละเอียด
 ในหนังสือ Great Writers of America บทพิเศษ
 Webster and Lincoln ในหนังสือชุด Home
 University Library จึงหมดปัญญา ไม่รู้จะ
 เขียน “ความนำ” เกี่ยวกับลินคอล์นแง่ไหน-อย่าง
 ไ้ แม่จะเขียนกนเกยวคพอไม่ให้แม่ ?

การเขียนหนังสือ “ เป็น ” ในโลกไม่ใช่เป็นกันง่าย
 ดายดัง “ เป็น ” ราชบัณฑิตในประเทศเล็ก ๆ บาง
 ประเทศ ซึ่งเด็กก็อาจเป็นกันได้ คิดปะของการเขียน
 เบื้องต้น คิดเดอกหรือ เป็น พรประหัตเกิดมา ในสมอง
 และในมือของคนผู้นั้นโดยเฉพา เรียนเพื่อจะเขียน
 “ ได้ ” นั้น เรียนง่าย แต่ทเรียนไม่ได้หรือได้ก็ยาก
 ที่สุดคือการเขียน “ เป็น ” มีนโคปาฐกถา ในวิชา
 Rhetoric สำหรับนักศึกษาปริญญาโททางอักษรศาสตร์
 เคยกล่าวว่ “ ในระยะ ๕๐๐ ปี ของอักษรศาสตร์อังกฤษ
 มีนักเขียนชนเขียนเพียง ๓๕ คน ” เมืองไทยที่ยังมีได้
 ก็นักวาเตา-จะมีเพียง ๕ คน ดังคารมฉกรรจ์ของ น. ม. ค.
 พุดถึงกวีกระนั้นหรือ ?

อย่างไรก็ตาม ขณะทเขียนบอกกล่าวความไม่รู้
 ส่วนบุคคลเกี่ยวกับบรมราชันคอดนดงน ข้าพเจ้า
 ยังรู้สึกหนักใจมาก ที่หนักใจที่สุดคือการตัดสินใจ
 ปากจะเขียนแล้ว แต่ครั้นลงมือเขียน กลับหมด

ต้นหนทาง มองไม่พบเห็นอะไรหตงเหตุให้เขียนได้

แม่แต่น้อย ทงน ก็เพราะ อับราฮัม ดินคอดนเป็น

“คนครึ่งพระเจ้า” (Demi-god) มีความดกปรก

โถมมในชวตนั้นอยที่ดุด คนดีแะคนเก่งของโดกหตาย

สืบคนต่างกรุมกัน เขียน กรนจะคิดคน หตกวิชาใหม่

ทางคำศตรปรัชญาที่เคยร่ำเรียนเด่า ดูจะเป็นเรื่องใหญ่

โต เพราะนักอ่านชาวไทยเป็นส่วนมาก ไม่ชอบคิด—

เห็นความลึกซึ้งใด ๆ เป็นความน่าเบื่อหน่าย รำคาญ

หมด ท่านผู้อ่านทราบดเดวว่า ชาวเจามมีความรู้

เรื่องอับราฮัม ดินคอดนน้อย แม่จะยัง remained-

mystic (มีจิตตใจลึกดบอย่างประหลาด) กระทั่ง

ทุกวณ แต่ดินคอดนเป็นคนของโดก เป็น “อจณรีย

บุคคลแบบฉบับ ” มีคนท “ ผู้ควรแก่การเขียน ”

ทวโดกได้เขียนกันเดวทุกเหตุยมทุกมุดังพรรณามา

ในด่ายตาของ ชาวเจามชาวอเมริกันคน หนึ่งมี ชวต

อยู่ในปัจจุบันนี้ ดั่งเท่า ๆ กับดินคอดน มีอุบนิสัยใจ

คอเหมือนนกกอดนเกือบ ๓๐๐ เพอร์เซ็นต์, ขยาย, มี
 ดวงหน้าเคร่งขรึมเศร้าอยู่เป็นนิจ, ชอบทำอะไรเป็น ๆ
 เชื้อ ๆ ซึ่งไม่มีใครนึกว่าถึงเวลาเขาคายเขาเร็ว คนผู้นั้น
 จะคมและเค็ม อย่างถึงขนาด เกินเลยความคม และ
 ความเค็ม ของบุคคลที่ ถ้าแดงความขื่นของคนอยู่ เต็ม
 คนผู้นั้นชอบเด็ก รักความเป็นอยู่ง่าย ๆ ชอบ
 ดนุกแต่มีเกียรติยศกับตัวทุกระยะ พุดน้อยที่สุด เขา
 อารมณ์ในเรื่องความรักเช่นเดียวกับนกกอดน และมีข้อ
 เสียโค้งดั่งทิว ไตรเหมือนนกกอดน แตกต่างกันที่
 นกกอดนเป็นนักการเมือง เขาเป็นนายม้าตมัยใหม่ มี
 นายว่า " มหาราชแห่งจักรพรรดิภาพยนต์ " ชื่อ
 ของเขาคือ แกรี คูเปอร์ เดิมเป็นชาวนา เกิดที่มดริส-
 มอนตานา

แชนเบอกเขียนอธิบาย นกกอดน ทุกภาคทุกตอน
 ละเอียดกว่าบอดด์เวดเขียน Life of Johnson ถึง
 ภาษาไม่ดั่งจนต้อง " ค้าคว " อ่าน ประโยคที่แซน-

เบอกเขียนสระแค้น ๆ แบบอเมริกันสมัยใหม่โดยประ
 ดึงคความง่าย ๆ ทนทนทนได้นั้น ชวนให้น่าเห็นใจไม่
 น้อย น่าแปลกใจยิ่งนักกับความง่าย ๆ แบบแซนเบอก
 ชาติมโนภาพเปรียบเทียบ — ถึงกับลืมคิดถึงแกวี่ คูเปอร
 ชิงตองเป็นดาราของแซนเบอก — ดาราของนักดอเมรี-
 กันและของโตก บรรดาที่มจตใจเป็นนักประชาธิปไตย-
 ไตยแท้ ที่แปลกใจที่สุดคือบริษัทเมโทรโกลิตันน์ ก็มิได้
 ตัดใจในเรื่องนี้ ไม่เคยคิดว่าอับราฮัม ดินคอดนน์เคยพูด
 เด่มอว่า “ข้าพเจ้ามี รูปร่างน่าเกลียดที่สุดใน บรรดา
 มนุษย์ ที่มีชีวิตอยู่” กลับให้คนอื่นแต่งตั้งแทน ย่อม
 ทำให้ความดำริใหญ่หลวงมิได้เป็นธรรมดา แต่เวตา
 ยงมเหตออยู่ อย่างเพียงพอ หน้าตาแกวี่ คูเปอร ใน
 ภาพยนตร์ที่ดูที่ข้าพเจ้าชมคือ Ball of Fire นน
 รอยราว ทงแกมและ หน้าฉาก เริ่มชมวดตึก — กำลังน่า
 เกลียดโกลิ ดินคอดนน์ทุกชั่วโมงแล้ว ดร. ร. อเมริกา
 ขณะนั้นเดากาตงเดี่ยวสู่เพื่อประชาธิปไตย โตก

In anguish of your tortured soul
 You prayed and lovely vigil kept;
 You heard the cannons crash and roll;
 You tossed, and quit your crush unslept
 And wept.

Now when the world is one indeed
 On your compassionate spirit call;
 The nations in their hour of need;
 Let your faith a blessing fall
 Of all.

ภาพยนตเรื่อง “อับราฮัม ลินคอล์น” ดีเทคนิค
 นำแสดงโดย แกรี่ คูเปอร์ (บารบารา แลตทวิช คว
 แลตทวิช เป็น มิสซิส ลินคอล์น) โดย เอ็ม. จี. เอ็ม.
 ร่วมมือกับ องค์ การณ คึกษาโตก จะเป็นเรื่อง ใหญ่โต ที่
 สุดในการด้น “ความไม่เห็นแก่ตัวโดยเด็ดขาด”
 (absolute unselfishness) ความรักเพื่อนมนุษย์,
 คัดประแห่งความง่าย, และบรรดาดีที่ประชาธิปไตยได้
 อย่างคึกคักดีทช ภาพยนตเรื่องน (ต้องยาวนานจาก
 ๓-๕ ชั่วโมง) ควรราย ๓๐๐๐ ครั้งในดอนดอนโดย

เฉพาะ ๒๐๐๐ ครั้งในปารีส ๗ ต.๗ และ ๓๐๐ ครั้ง
ในกรุงเทพ ฯ

ควรประกาศให้ แข่งเขียนเค้าโครง แด่ดง ภาพยนต์
เรื่องนทวโศก ซึ่งรางวัล ๘๐๐,๐๐๐ เหรียญทองคำ...

นักภาพยนตร์เรื่อง Mr. Deeds Goes to Town

หรือ The Cowboy and the Lady หากอ่านหนังสือ

ของ แซนเบอก หรือบงเอิญอ่านหนังสือที่ประเสริฐ เรียบ

เรียง จะเห็นว่า แมตทอคตันเป็นทนายความและ

คูเปอรเป็นคำวบอย (ตามท้องเรื่อง. แกร์ คูเปอร ยัง

ไม่เคยมาดยาม) คนทั้งสองรักบ้านนอกและชีวิต

ทางย ๗ ยังนัก ดินคอตตันถูกยิงตายได้ปรารภ

เต็มอว่า เมื่อพันกำหนดเป็นประธานาธิบดีเมื่อใด ก็

จะหาเงินนอกเดกน้อย กลับไปทำมาหากินเป็น ทนายความ

ที่บ้านเดิมอีก (หนังสือของเบาเจอร์ล์ หน้า ๕๕ บัน

ทิดุดุคท้าย) ด้อให้เห็นชัดว่า ดินคอตตันมีความรู้ดี

อย่างไรเรื่องเงินทอง รายได้ขณะเป็นประธานาธิบดี

๕ ปี ทั้งเป็นสมัยสงครามกลางเมืองอีกด้วย มีโอกาส
 กอบโกยเงินจำนวนล้าน ๆ เหรียญอย่างง่ายดาย เพียง
 ใด แต่ดินคอดนั้ไม่ปรากฏว่ามีมั่งมีหรือมีเงินเลย (ข้า-
 พเจ้าตั้งสัยใจเคิบกตาของมิดชิด ดินคอดนั้ — จากอา-
 รมณรายและเหอเหิม แม่จะซอดัศยรักดามั แต่
 มีความเจ้ายศเจ้าอย่างอื่น เป็นจุดอ่อน ของการรับดินบด
 หวังว่าเอกदारของดินคอดนั้ที่จะเผยในวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๑๙๔๗ จะเกี่ยวกับความน่าสงสัยด้วย)

ความใญบุญของ ดินคอดนั้เกี่ยวกับเงินทองไม่ผิดอะ
 ไรกับจอห์น วิเนต อัดศอคราชทูต ต. ร. อเมริกาประ
 จำอังกฤษระหว่างมหาสงครามครั้งที่ ๒ ตามปกติ
 คนใญบุญก็อคนจน เมืองใญบุญอย่างเมืองไทยก็ค่อ
 เมืองจน ดินคอดนั้ไม่ประสงค์ ให้ชีวิตของตนรุ่งรัง
 ด้วยความแปลกไปจากธรรมชาติใด ๆ เลย เขารัก
 ความสงบและธรรมชาติมากที่สุด ไม่มีความสุขครั้งใด
 เด่มอกับเมือเขาอยู่บ้านนอกแควดล้อมไปด้วยเด็ก ๆ มา

ในศิลปะของความง่ายยังนัก ท่านผู้เคยอ่าน Far
 From the Madding Crowd ของ ฌ็อมส์ ฮาร์ดิกค เรื่อง
 Manhattan Madness ของซินแคล เดวิดก็ดี เรื่อง
 L' Education หรือ Emile ของชองซาร์ก รุสโซก็ดี
 จะเห็นว่า อารยธรรมหรือ material progress เท่า
 โลกมีอยู่หรือเท่าทบฏญาของมนุษย์ดำรงขึ้นมา เป็น
 ดังที่ข้าพเจ้าจะอธิบายละเอียดเพียงไร.....

“ ในเมืองเต็มไปด้วยใช้ตรวนและหตุมคัพ ”

วาทะณะเทือนโลกของรุสโซดังนี้ คงจะฝังในจิตต์
 ใจของคนธรรมดาไปอีกนานปี เมื่อ จอร์จ ซานตายา
 นา ถึงกับอุทานหลังจากเขียน The Religions of the
 Animals ว่า “ โลกเอ๋ย ! เราจะเลิกฟกฟกดกถวน
 ไม่ได้แล้วหรือ ? ”

ในใจเป็นดังนี้ เราจะตบเป็นดังนี้ตลอดไปหรือ ?

คุณลักษณะพิเศษของอภิปรัชญา ดนคอดน ทวเคราะห์

ตามวิทยาการด้านจิตวิทยด้นบติประเภทแบบฉบับ มี
๗ ประการคือ :-

๑ อัจฉริยด้นบติ จากการค้นคว้า ของปีทลินในหนังสือ
The Psychology of Achievement และจาก
Geniusism ของข้าพเจ้าในหนังสือ " ศาสตร์ปรัชญา " และ
บทนำแห่งปรัชญาศาสตร์ มีโดยข้อดังนี้ :-

- ๑ มีความกระหายขอความรู้ อยากเห็นเรื่องราวต่าง ๆ ใน
โลกอย่างแรงกล้า
- ๒ ศึกษาตามความกระหายในข้อ ๑ ด้วยตนเอง
- ๓ รู้จักจักรวาลและสิ่งต่าง ๆ รอบตัวดีทั้งหมด.
- ๔ มีพลังเรียนรู้ - เร็วยิ่ง (มีบันทึกและ Chart วัด)
- ๕ มีพลังทางความทรงจำสูง
- ๖ มีโน้ตภาพไฟศาล
- ๗ สุขภาพสมบูรณ์ สามารถต้านทานความขมขื่น,
อุปสรรค. ความเหนื่อยล้า. ความอดทน. ความอดทน,
ความกล้าและความอดทนได้ ดีเยี่ยม
- ๘ ตัดสินใจในปัญหาเผชิญหน้ารวดเร็วเด็ดขาด
- ๙ บูชาความริเริ่มบริสุทธิ์
- ๑๐ มารยาททางใจสูงสุด : เห็นความทุกข์ของผู้อื่น
เสมอตน. เห็นความพยายามของผู้อื่นยิ่งกว่าตน
และมีแก้ไขแรง กล้า ในอันที่จะสนับสนุน ผู้อื่น ให้
ดีกว่าตนหรือเสมอตน

๑ มายาททางใจสูงสุด (เห็นทุกข ผู้อื่นเต็มค

คนหรือความรักเพื่อนมนุษย์อย่างลึกซึ้งด้วยการเสียสละ)

ความรักเพื่อนมนุษย์ ด้วยการกระทำจริงจริงตามความร

ู้กัน เคารพกันในจริยศาสตร์ว่าเป็น “พระเจ้า”

ในข้อเป็น คุณสมบัติ อันเลิศ ของ ดินคอดน ทชชิตอดน

เคารพความคิดเห็นของคนจนตกขาย เป็นคนเช่นเรื่อง

ทาส ซึ่งเขาเคยกล่าวแข่งนิทานว่า “พระเจ้าโปรด

เกิด พวกเด็ก ๆ ขอให้เราหนีไปจากเจ้าดังนี้ ถ้า

ฉันมี โอกาสจะแต่งงานเจ้าสภาพการณอนนแดง ฉันจะ

แต่งงานฉันอย่างรุนแรงทีเดียว” (บิตเวน หนังสือ

Great Democrats หน้า ๔๐๙)

ยิ่งกว่าความรักเพื่อนมนุษย์ (ซึ่งมีสาเหตุจาก

ความจนแค้นดำหัดของเขา) ยังปรากฏความใจอ่อน

ด้วยความสงสาร เป็นบุคคลลักษณะประหลาดที่ไม่

มีนักการเมืองคนใดในโดกนเรียนตามได้ เป็นคนเช่น

ตั้งมือช่วยทหารระดม ทำสงครามกลางเมืองใน ความมืด
 ดำง ๆ ด้วยตนเอง พฤติการณ์ก่อความแค้นเคืองแก่
 นักการทหารผู้ เกรงวินัยมากมาย บางครั้งทนคอย
 ช่วยอย่างเลื่องที่ลุด..... ไม่ได้ช่วยในฐานะเป็นประชา-
 นาธิปัตย์ แต่ช่วยในฐานะอย่างคนทพมิตอกคน เป็น
 พฤติการณ์ ทก่อความขุ่นขมแก่ประชาชน พดเมืองอย่าง
 ซาบซึ้งแต่เป็นแบบอย่างจริง ประชานาธิปัตย์อเมริกันตก
 มาบางคน เช่น จี โธ คอว์ โรสเวดท์.

ความรักและความดั่งดาร์เพื่อนมนุษย์น เอกถาร
 หลายเต็มดัดการอบรมกวอดชนของมารดาเดียงของดิน
 คอดน ซึ่งเหลือเชื่อ นอกจากดินคอดน นครทตที่ลุด
 คือธรรมชาติแห่งฤดูกาลอันทารุณแล้ว แม่เพียง ๑๐๐
 ทง ๑๐๐ ในโตกนโตภจิดและเห็นแก่ตัวจิด ในเมือง
 ไทยเรามีหนึ่งดัดเต็มหนึ่งของ “ดอกไม้ดัด” ซึ่ง
 “ผู้ดี” (วิจารณ์อย่างดเคี่ยมโดย นิตวรรณ บันทอง)
 ก็เป็นความ พยายาม อย่าง ประหาวด อย่าง หนึ่ง ของนัก

ประพนธ์ศรเวธนาม..... ทศของการเชิดชูแม่เพียงใน
 หนึ่งลือของเชอให้แม่มากกว่าแม่เพียงทงหลาย มีดมญา
 ว่า “ผู้ดี” มีคุณธรรมอันเลิศ ซึ่งไม่ตรงกับแม่
 เพียงจริง ๆ ในสังคมกรุงเทพ ฯ..... พ่อเจ้าประคุณชื่อ
 “ผู้ดี” มีเมียริมท่าหัวหนาคำดนามอรมนันต์ และ
 ยายเมียทงบน, ทงปากว้าย, ทงตระหน, ทงหน้าไหว
 หดงหดอก, ทงเจามาอย่าด่าไถยตงแต่เขาจนคำ !

ภรรยาของ ดินคอดน จะรู้ดีก้อย่างไร กับความชอบ
 ดังดาร์ เพอนมนุษย์ ของดามิ์ ดุจนียายดมียกต่าง
 เจ้ายศเจ้าอย่าง, จุ จ, ทะเยอทะยาน, เห็นยวแน่น ฯลฯ แม่
 นอนเห็ดอเก็น เชอยอมไม่พอใจอย่างเอกอุ แม่ดิน
 คอดนจะได้ออว่าเป็นทนายความทเก่งแแต่มีชอเลียงทสุด
 ในมตรัฐอินดอยล์ แต่เขามีรายได้น้อยทสุด ความ
 นาดังดาร์มีค่ายิ่งกว่าเงิน ถูกความบางคนนำดังดาร์ท
 สุด — มาเป็นความเพราะจำเป็นจำใจเป็น ชีวิตของ
 เขา ความชอ, กระจกของเขา, ความไม่

เจตนา ๆ ต ๆ เหล่านี้คือเหตุผลที่น่าเห็นใจที่ยัง
 ดินคอตน์ในการเรียกค่าตอบแทน. มีบางคนบางคน
 ที่เขาไม่อาจเรียกร้องหรือพูดถึงเงินได้เลย แต่แม้จะเสีย
 อย่างหนึ่งก็ได้มาอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งก็น่าประหลาดที่
 มีชีวิตดินคอตน์เขาใจผลที่ได้มาโดยทางอันนั้น เธอ
 ต้องการให้สามีเธอมีชุดเตียงโคงดัง ไม่ต้องการให้
 เป็นนักหาทอง..... และต่อจากชุดเตียงก็คือ การ
 ต้องแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดี !

นี่คือความรักและดั่งดาร์เพื่อนมนุษย์ของดินคอตน์คงต้น
 คงปลาย จากแต่เป็นเด็กกระทั่งก่อนถูกยิงตาย เขา
 เห็นใจคนอื่นยิ่งกว่าเขาจะเห็นใจของเขาเอง ตอนที่
 ดำคัญยังตอนหนึ่งคือ ตอนประกาศว่าจะจัดการอย่าง
 ไรกับพวกแพรว โดยดินคอตน์ไม่ให้ปรับหรือชดเชย
 แต่ประการใด ๆ เลย เป็นอเมริกันเหมือนกัน และ
 เป็นคริสต์เตียนในอเมริกา ต้องไม่เหมือนคริสต์เตียนใน
 ยุโรป ดินคอตน์ถูกตำหนิรุนแรงว่า “ดั่งดาร์พวก

ปฏิวัติมากเกินไป”

ตามปรกติ สังครามทุกครั้งในโตกน ฝ่ายชนะ
 ย่อมต้องปรับ หรือเรียกค่าชดเชยเสียหายจากฝ่ายแพ้
 เหมือนเดือที่ประหารศัตรูด้วยยอมกินทราก แต่ดิน-
 คอดนเป็นคน ไม่ใช่สัตว์ การรบนั้นแต่ตามชนบนิยมน
 นอร์ดิก (Nordic tradition) ก็คือการกีฬาซึ่งไม่ควร
 ศาษายุติมแล้ว บังเอิญดินคอดนมีมารยาททางใจสูง
 สุด เห็นทุกขผู้ชนเล้มอคน จึงตั้งปณิธานจะไม่เรียก
 ร้องค่าปฏิกรรมใด ๆ จากฝ่ายใดซึ่งเป็นฝ่ายแพ้ เพราะ
 ผลทรบคอ เลืวดีทชของมนุษย์ชนเล้มอหนานนดังค่า
 กว่าสิ่งอื่นใด ครนเมอดินคอดนถูกปลิดชีพโดยด้นบด
 ของผู้อามาต การชดเชย, ความชมชนทงหตายนาหา
 นัประการมถวนกเกิดชน กตายเนนความผูกใจเจ็บ
 แค่น แะยังปรากฏวอยแห่งความผูกใจเจ็บแค่น
 นน ๆ กระทงทุกวณน
 ณตรงน ขอด้รรเลืวณนกประพนชด์ศรทชาคณ

คนหนึ่ง คือ ฮาร์เวต บิชเชอร์ ส์โตว์ ผู้เขียนเรื่อง
 “กระท่อมของลุงทอม” (เคยเขียนเป็นภาคไทย โดย
 ป. บุรณศิริสิน) หรือ Uncle Tom's Cabin ซึ่ง
 เรียกกรองให้เพื่อนมนุษย์ เห็นอกเห็นใจทาส ที่เป็น เพื่อน
 มนุษย์ด้วยกันในสมัยของอברהัม ลินคอล์น หนังสือ
 เดิมนั้น นักศึกษาไทยปัจจุบันไม่นิยมเหมือนอดีต ผู้
 ศิษย์เอกของหม่อมแอนนา เดียวโนเวน (ผู้แรกเพาะ
 ให้เกิดความรู้สึกอยากให้ปลดปล่อยทาสในสยาม) คือเจ้า
 จอมมารดาชอบกตัญญูได้ จอมมารดาผู้รู้ภาษา
 อังกฤษถึงขนาด — ถึงกับ หลงใหลใน ศิลปะ การเขียน
 ของส์โตว์ กระทั่งเรียกชื่อตนเองอย่างเปิดเผยว่า
 “ฮาร์เวต บิชเชอร์ ส์โตว์ ชอบกตัญญู”

๒. การให้เกียรติคู่แข่งนั้น เสมอตนหรือยิ่งกว่า
 ตน (อัจนริยสมบัติข้อ ๑๐) ในข้อนี้ จิตใต้ว่า อברהัม
 ลินคอล์นเป็นมหาบุรุษผู้ ไม่อาจหาเปรียบได้อีก เขาคือ
 พระเจ้า ควรอย่างยิ่งที่ชาวอเมริกันและนักประชาธิปไตย

ไต่ยั่วโลกควรกราบไหว้บูชา บุคคลที่คบเคี่ยวคน
 ทางการเมืองอย่างรุนแรง เช่น จักรวรรดิแต่ละแดนต้น
 ดินคอดนพยายามคบเป็นมิตร แต่ละคนโดยมิใช่กุศโล
 บายหรือจิตศรัทธาอันใดเลย เขาคบคนด้วยดวงใจ
 ดวงหน้าอันแสนเศร้า ความชื่นชมในนามแห่ง
 เพื่อนมนุษย์, ความรัก, ความซื่อสัตย์ซึ่งตลอดอายุ
 ที่ผ่านมา เขาไม่เคยโกงใครเลย ฯลฯ เหล่านั้นคือ
 กระแสที่พุ่งจากออกมาจากทุกอริยาบถ คนฉลาดย่อม
 อยู่ใกล้ชิดกับคนฉลาด (อัจฉริยสมบัติข้อ ๓) คนซื่อ
 ย่อมใกล้ชิดกับคนซื่อ ดัชนีต้นเป็นชายชาตรีแห่ง
 ความซื่อคนหนึ่ง มีนิสัย “แน่นอนเดินไปข้างหน้า
 กระทั่งเมฆหมอกแตกกระจายไป” เยี่ยงบทกวีอันโด่ง
 ของกวีเบรอนิง ดินคอดนก็เด็ดเดี่ยว จุดรวมคือการ
 ปลดปล่อยภาษาในโลกใหม่ คือจ้องหวั่นไหวให้ร่วมมือ
 กันได้แม้จะต่างพรรค (ดัชนีต้นอยู่ในขบวนการที่มอดแควต
 ดินคอดนเป็นบรรทัดกันและกันประธานาธิบดีคนแรกของ

พรรคนั้น) และแม้แต่คนนั้นจะเคยดำดินก็คิดว่า
 “เจ้าจ๊วฟ” เพราะเขาสูง ๒ ฟุต ๓ นิ้วโดยไม่ได้เกือก
 ปัญหาเรื่องพรรคไม่สำคัญเท่าปัญหาเรื่องคน และ
 ปัญหามนุษยธรรม ยิ่งใหญ่ยิ่งกว่า ปัญหาพรรค และคน
 รวมกัน แตกต่างกับความรู้สึคนักคิดของพรรคการ
 เมืองในประเทศบางพรรคที่เห็นคนต่างพรรคเป็นผี, เป็น
 ปีศาจหรือเป็นสัตว์..... ไม่เคารพคนและไม่เคารพ
 มนุษยธรรมในด้นรวมใด ๆ เลย

ดินคอดนเซี่ยงแต่นั้นเป็นรัฐมนตรีรักษาไหมเพราะ
 “รู้จัก” ดัแต่นั้นคือ อเมริกากำลังอยู่ในสมัยที่มด
 หัดุดตงแตกตงเป็นชาติมา คนผู้มีความสามารถยอม
 ลำคึกกว่าระเบียบ เขาไม่วิตกเรื่องพรรค เขาวิตกถึง
 ผลของ ความสามารถของคน ที่เขาเลือก เขามาร่วม งาน
 ยิ่งกว่าอะไรหมด ว่าโดยด้นตัว ดินคอดนรักดัแต่น-
 ดันและได้กุดชมปฏิกิริยาเรื่อง ถูกดัแต่นด้นด้อย่างด
 เด็ด ว่าโดยงานรูปการเมือง ดินคอดนโดนด้าหนี

อย่างรุนแรงอีกว่า “เดোকคนนอกพรรค! ต่มาชิก
พรรคريبบดกนหมดความล่ามารกเทยม ต่แทนค่นหรือด่ง
กว่าเดวหรือ?”

ต่อมาเมื่อต่แทนค่นไดพิศุจน์ค่นค่อวิรูฎภาแตะค่อ
ชาติว่า เขาเหมาะกบ ค่ำแห่งหัวหน้าใหญ่ แห่งกตาใหม่
เพียงไรแล้ว ต่มาชิกวิรูฎภาต่างกชนชมความใจกว้าง
แตะเดอกคนลกค่อของประธานาธิบดี (อจณริยต่มบค
ชอ ๓ = ย่อมค่อวิรูฎอจณริยบุคคลร่วมล่งคมทุกค่น)
ต่แทนค่นผู้นี้ไดกตายเป็นมิตรวักแตะโกตชิต ทดุดของ
ค่นค่อค่น เป็นวิรูฎมนตรียุเคยวทเคอนค่นค่อค่น ให้
ระวงการอาจลกค่อบทำราย และเป็นผู้เผาคค่นค่อค่น
บนเคยงตาย ด้วยความ วิรูฎของ ลกค่นเคยว ทม ค่อพอ
ในขณะทมล่ชล่ค่นค่อค่นค่นค่นค่นค่นค่น! ในวินาทีแรก
ค่นค่อค่นค่นค่นใจ ต่แทนค่นประกาศออกมด้วยน้ำคา
ว่า “He belongs to the ages” เขาย่อมเป็น
แบบอย่างแห่งยุคต่าง ๆ คดอดไปโดยเคะเพาะอย่างยิง

“ความไม่เห็นแก่ตัวโดยเด็ดขาด”

ใน ค.ร. อเมริกามีชนชั้นที่มีความรู้ดีก่ประหลาด
เกี่ยวกับระบอบประชาธิปไตยโดยระบอบหนึ่ง เรียกว่า
“Jacksonian Democracy” อนุพันธ์มาจาก แอนดรูว์
แจ็กสัน (ค.ศ. ๑๗๖๘ — ๑๘๓๗) เป็นประธานาธิบดี
และได้ตอบแทนผู้คนที่ตั้งได้มีคนด้วยตำแหน่งหน้าที่
ต่าง ๆ ไม่เคารพต่อมรรยาภาพและไม่มีระเบียบหยัด
เกณฑ์ใด ๆ เกี่ยวกับมรรยาภาพ เป็น spoiled
system หรือวิถีประชาธิปไตย เพราะความไว
ต่อมรรยาภาพปรากฏในตำแหน่งหัวหน้าหน่วยงานใด งาน
น้อยอมยุ่งเหยิง มีแต่ปัญหาารวณต่าง ๆ มากมาย
อับราฮัม ลินคอล์น เป็นคนแรกที่แสดงความแตก
เหวอนั่น บุญคุณส่วนตัวและส่วนรวมที่พึงทวงกับ
ชาติควรเป็นเหรียญตรา ไม่ใช่ตำแหน่งงานสำคัญหรือ
เงิน หาไม่แล้ว ทุกคนก็จะเป็นดัง “เฮนรี ดินเหนียว”
คือเป็นอะไรก็ได้ทุกตำแหน่ง เก่งกว่าพระเจ้าเป็นเจ้า

เพราะพระผู้เป็นเจ้าไม่ตำราภเป็น ชาตาน!

๓. มโนภาพไฟศาล (อัจฉริยสมบัติข้อที่ ๖)

บางทีท่านผู้อ่านอาจสงสัยว่า ทำไมอับราฮัม ดินคอดน
จึงประเสริฐรู้ตนได้คนมนุษย์..... เขามีปริญญาเอกมา
จากมหาวิทยาลัยใด? แซนเบอก, เบาเวอร์, บัดเว
กล่าวว่า ในชีวิตของดินคอดนอยู่ในห้องเรียนใน
โรงเรียนเพียง ๑๑ เดือนเท่านั้น ชนกไม้ แต่ความ
อยากรู้ อยากเห็นอันแรงกล้า (อัจฉริยสมบัติข้อที่ ๑)
และความอดทนทานอย่างยากทนมนุษย์ธรรมดาจะทน
ได้ (อัจฉริยสมบัติข้อ ๗) ๒ ขอน บังคับให้อับราฮัม
ดินคอดนกลายเป็นนักพิศวงและนักฝัน

วิเคราะห์ โดยละเอียด ชีวิตของเขาแต่ครั้งพอ
เป็นชีวิตที่ยากจนอย่างน่าเอ็นจอนมาก ในขณะที่เป็น
เด็กอยู่ไม่มีกางเกงสวม เวลาที่อยู่ในกระท่อมเกือบ
จะเรียกได้ว่าเปลือยกาย เพราะ “เสื้อพิเศษ” ที่มด
เคยฉกไปใช้เป็นทั้งกางเกงและเสื้อสวมไปโรงเรียนเท่านั้น

ไม่ต้องสงสัยเรื่องทางเก่งใน บ้านเกิดของเขา (เคยวน
 เปนลุ่มบดทหวงแหนของชาติ และข้าพเจ้าเคยเขียน
 ความเห็นขอให้ เปน ดูนัยกต่าง ของ ด้านงานใหญ่ ของ
 องค์การสหประชาชาติหรือยูโน) ใหญ่โตไม่เกินคอกหมู
 หน้าตาก็ไม่มี ประตும்บานเดียว ในขณะที่หิมะตกจัด
 (สหทัยกรร่วมชีวิตของข้าพเจ้าคือ อำนวย ตภาพร-
 วจนา ข.บ. ซึ่งเคยไปเที่ยวทงมตรัฐเคนตักกและอดิ-
 นอยส์เด้าว่า) มันหนาวเท่าฤดูร้อนของเอตทิโมเหนือ
 ไม่รู้ว่าต่ำกว่าจุดน้ำแข็งกลับบัดกรี - ไม่อยากดู ถาดังหุ
 และคงจุมกแรงอาจขาดทนต์ มีดเคอร์ เอชเชอร์ บ.
 เคล์ ครุภาษาอังกฤษของข้าพเจ้าเคยเปนชาวนาแห่ง
 เคนซัด (ขณะนั้นล่อนคำัดนาประจำจังหวัดมหาสารคาม)
 เคยเด้าถึงความหนาวทันทองเคยวกบอำนวย

ความหนาวแต่ถ้าพียงพอประมาณ ถ้าคนไหน
 วนไหนมดมพายุด้วยแล้วต้องนับว่าถึงแล้วด้าหัด บัง-
 เญยดินกอดน เปนตุกตุคตอง เหมือน อัจฉริยะบุคคล ของ

โลกทั่วไป ความกำพัวแม่ก่อนอายุ ๑๐ ปี ความ
 ยากจนหนไม่คงพุดถึง ความต้องทำงานหนัก — ทำ
 ทุกอย่าง ชีวิตที่ไม่แม่ อยู่ในป่าชายแดนเปล่าเปลี่ยว
 กับพลาวคนเคยวชณะทหนาวแค้นหนาว ตมหนาวก็
 รุนแรง, ผาหมกไม่มี, พูกก็ไม่มี เปนตงนชาซากด้วย
 แรมปี โปรดตองวาดภาพดู เด็กทั้งต้องตองหวาดกลัว
 คอยคิด ต้องไม่ผ่นถึงความอบอุ้นต่าง ๆ ที่ควรตองมี
 เพื่อบองกนภยจากธรรมชาติเพียงไร มนุษย์คนอื่น
 เต่า ทุกคนเป็นเศรษฐีหมดหรือ? ไม่มีคนจน
 เลยหรือ? ถ้ามีคนจนในโลก เขาอยู่กินกันอย่างไร.....
 นอนบนใบไม้แห้ง ตะเกียงที่ไม่มีน้ำมัน เทียนไขที่
 เหลือแต่เชิง ดวงจันทร์ช่วยอะไรได้บ้างเวตาแรม ?
 หม้อชุปและหม้อกาแฟที่จวนพงเพราะความเก่า อาหาร
 ที่หยาบและแข็ง ผาเลื้อยที่ขาดจนไม่เป็นชนิด ?
 วนนอยของเขาคือวชณะเมื่อนร่วมกับความจนสุด
 ดังเวช

แต่เจ้าเด็กประหลาดจอมปอน — ชอบไผ่ผ่น คน

เหต๊ะ คือผู้ที่ทำให้สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศดังที่เป็น
“ความหวังของประชาธิปไตยของโลก” ทุกวัน

เด็กคนเหต๊ะ (เรียนหนังสือในโรงเรียนเพียง ๑๑
เดือน มีหนังสือทอมซอว์เพราะช่วยเพื่อนเป็นเวตา ๑๕ ปี
ชอบหนังสือเทพนิยาย, การท่องเที่ยว, การเผชิญ
ภัย ฯลฯ รักผู้หญิง ๓ คน ออกหัก ๓ ครั้ง ดูภาพ
สัตว์ทำให้ตนคอดนเค้ราจนวันตายคือ แอน รุจเรจ
ซึ่งเป็นผู้ทนมรักเขาอย่างสุดซึ้ง โดยเป็นความรัก
ครั้งแรกของเขาทั้งดอง แอนเป็นชีวิตในวงแขน
ของคอดน ไม่เคยโก่งใครแม้ ๔ เซนต์ เคยยิง
นกตาย ๑ ตัว มีเมียงอันจัดแต๊ะ “มีการศึกษา
สูงนัก” ดูก็มี ๔ คนได้เคยเพียงคนเดียว) เด็กคน
(เกิด ๑๐ มิถุนายน ๑๘๐๖ ตาย ๑๔ เมษายน ๑๘๖๕)
กลายเป็นแบบฉบับของนักประชาธิปไตยทั่วโลก ด้วย
มารยาททางใจสูงส่ง มีนักศึกษาก้าวขวานถึงด้วย

ความยากของบชา มีหนังสือเขียนเกี่ยวกับเขาเป็นภาษา
ต่าง ๆ ๒๐ ภาษา เป็นหนังสือประมาณ ๓ ล้านเล่ม
ชาวอเมริกันเรียกเขาว่า “Honest Abe” หรือ
“Old Abe” คู่แข่งทางการเมืองและมวยปล้ำ
เรียกเขาว่า “เจ้าไคกุน” (เพราะเห็นเขาท้ม เป็น
ทำอะไรเชื่อ ๆ ซ้ำ ๆ เหมือนไคกุนญี่ปุ่นซึ่งฝรั่งเรียกเพี้ยน
ไป) บางคนเรียก “เจ้าจ๊อฟ” “เจ้าเซอะ” ก็มี

อับราฮัม ลินคอล์น เป็นประธานาธิบดีคนแรกที่เป็น
ที่มาของคำว่า “ชีวิตอเมริกัน ทางอเมริกัน วิชาอเมริกัน
..... และรัฐบาลอเมริกันได้สร้างเทวสถานแบบปาร-
เทนอนกรีกต้นของคุณ มีภาพของเขามองดูมนุษยชาติ
อย่าเคร่งขรึมนั่งอยู่ภายใน เป็นอนุสรณ์สถานที่มีหิมา
ที่ดูด ด้วยที่ดูด โดยใช้เวลาดำรงถึง ๑๐ ปี

ชาวอเมริกัน คิดปะแห่งการครองชีพแบบอเมริกัน
ที่ชาวเขาเข้าใจและนิยมอย่างลึกซึ้ง คือ “ศิลปะแห่ง
ความง่าย” (Art of Simplicity) ซึ่งอับราฮัม ลิน-

คอดนเป็นตัวอย่างเลิศ แต่เป็นสิ่งที่ประหลาดใจได้ยาก
 นอกจากความ^{๒๑}รัก เช่นคราวที่^{๒๒}ได้รับเลือก^{๒๓}เป็นประ-
 ธานาธิบดี บุคคลแรกที่^{๒๔}เขารับ^{๒๕}ไปบอกคือภรรยาของเขา
 เอง ในฐานะที่^{๒๖}ความทรงจำ^{๒๗}ของเขาแม่นยำ (ฉะฉาน
 ดมบดข้อที่ ๕) ทำให้ชีวิตของอับราฮัม ดินคอดนน่า
 เอ็นดูไปเกือบทุกตอนโดย เฉพาะ อย่างยิ่ง^{๒๘}กับ เพื่อนเก่า
 เช่น สิบดและเฮอรนคันเบนคัน เขาไม่^{๒๙}ดื่มเพื่อนเคย เคย
 ทำอะไรกันมาแต่ก่อนก็ทำกันอย่างนั้น แม้เป็นประธานา-
 ธิบติแล้ว ทนาย^{๓๐}ที่^{๓๑}สุดคือเขาถือว่าคนทุกคนในโตกนั้นคือ
 เพื่อน ไม่ใช่ศัตรู เขาไม่เชื่อว่า ในชีวิตของเขาจะมี
 ศัตรู ฉะนั้นพอถูกยิงตาย ความ^{๓๒}รักของประชาชนซึ่ง
 เคารพและรักเขาอย่าง “เพื่อนผู้ประเสริฐ” จึงก่อความ
 โศรกเศร้าอย่างลึกซึ้งทั่วประเทศ เพราะเขา^{๓๓}รู้ดี เขาจะ
 มี^{๓๔}เพื่อนผู้หาได้ยากที่สุดเช่นนี้ไม่ได้อีก.....

หากท่านผู้^{๓๕}อ่าน ต้องการ^{๓๖}ซึ่งถึง^{๓๗}ความ^{๓๘}รัก^{๓๙}เกี่ยวกับ
 “ชีวิตอเมริกัน” โปรดฟังเพลงหรือร้องเพลงของดัด-

เฟิน ฟอสเตอร์ ซึ่งเป็นนักแต่งเพลงเดื่องชื่อในสมัย
สงครามกลางเมือง เช่นเพลง Massa's in De Cold
Ground, Old Black Joe, Swanee River ฯลฯ
เพลงใดเพลงหนึ่ง เพลงคดีดีก็อาจจะทำให้ความ
รู้สึกของท่านเพิดเพี้ยน — ซึ่งลงไปถึงชีวิตของยุคและ
วัตถุต่าง ๆ แต่เพลงของดีฟีเฟิน ฟอสเตอร์เป็นเพลง
สามัญธรรมดา ความง่าย, ความพิ้งง่าย, bitter sweet,
จำง่ายเหมาะสำหรับคนที่ชอบชีวิตง่าย, ธรรมดา, ประณีต
และเข้าไปตามธรรมชาติมากที่สุดเท่าที่จะมากได้

ขอจบ “ความนำ” นิดด้วยคำพูดของอับราฮัม ลิน
คอล์น พูดเมื่อเปิดชุดด้านหลวงณเกิดคดีบอก วันที่ ๑๙
พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๘๖๓ เป็นคำพูดเพียง ๒๙๖ คำ
เขาเวอร์ตักถ้าวว่า เป็นสุนทรพจน์ที่สั้นแต่มีข้อดี
ที่สุด ชนชั้น สงครามกลางเมืองเริ่มมาได้ ๒ ปี ขอ
คัดตอนมาดังนี้ : “ขอให้เรามีความเชื่อว่าธรรมนั้น

ชนะอธรรมและในความเชื่อนั้น ขอให้เรากลับทำ
 ตามที่เราเห็นจนถึงที่สุด ขอให้เราตระหนัก
 ถึคิดว่า ผู้ที่ตายไป ณ ที่นั้นมิได้ตายเปล่า ขอให้
 เชื่อว่า ชาตินี้จะมีอัสสระภาพบังเกิดขึ้นใหม่ภายใต้
 พระมหากษัตริย์คุณของพระผู้เป็นเจ้า และขอให้
 เชื่อว่า รัฐบาลของประชาชน โดยประชาชนและ
 เพื่อประชาชนนั้นจะไม่สูญหายไปจากโลก ”

นิพนธ์ที่ ๓ ศิลปะการวิจารณ์ และ
ปรัชญาทัศน์

“โลกาจินไตย”

เขียน ณ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ กรุงเทพมหานคร ฯ

• กรกฎาคม ๒๕๕๐

โลกาจินไทย

We have gone too far

Leaving our sad humanity behind.

Where next shall we go -

With this atomic divine ?

.... นพนชเรองที่ ๓ น เขียนในกตางบ่าจหวัดนคร-
ราชดำ มา เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๔๘๖ ก่อนเขียน
เรอง “วิถแหงสันติภาพถาวร” แต่เดิมตองการวิ-
เคราะห์ ตรรกบางประการเกี่ยวกับความจาเบบหนต ตองตง
“มหาวิทยาลัยพุทธศาสดนา” ในกรุงเทพฯ (ตังจะ
กตาวณะเยียดค่อไป) เขียนแถวตั้งไปให้ศิษย์ post-
graduate ทางภาคใต้แถะภาคเหนือบ้าง ได้ดอกลง
ออกไปให้นักคึกษาแหงวิทยาดยครุบางคนบ้าง ไม่ได้
ตงใจคัพมพ์ในนิตยสารใด เพราะหากหน้าตงคัพมพ์
แถวกเกรงว่าจะคัพมพ์กนอยางดบเพว้า ควหนงดอ
จรรคกอนและประโยคที่เรียบเรียงไว้อยางประณีต
กตายเป็นเรองที่เขาใจไมได้เมมูเขียนเอง จงรรอไว้

กระทรวงมีโอกาสนำไปเป็นเอกสารการ เพื่อจะได้ตรวจ
 ทานเอง จะได้ปรากฏความหมายชัดและอาจจะเป็น
 ประโยชน์แก่นักศึกษาบ้างก็เป็นได้

อนึ่ง เมื่อมหาสงครามครั้งที่ ๒ สิ้นสุดลง มีหนังสือ
 ต่างประเทศถึงให้ตมามากมาย บางเล่มเป็นทัศนะ
 หดงมหาสงครามซึ่งต้องการวิเคราะห์อย่างละเอียด บาง
 เล่มมีความคิดเห็นพ้องกับโลกทัศน์เดิมของข้าพเจ้า จำ
 เป็นต้องระมัดระวังในการประกาศความคิดเห็น ใดๆ ออก
 ไป เพราะหนังสือต่าง ๆ เหล่านั้นตีพิมพ์จำนวนมากมาย
 นักศึกษาไปอ่านพบปะเข้าที่หนึ่งจะได้ไม่ผิดคิดว่า อะ
 ไรบ้างเป็นวิทยากรของอเมริกันหรือรัสเซีย และอะไร
 บ้างเป็นวิทยากรของข้าพเจ้าโดยบริสุทธิ์ ฉะนั้น จึง
 มีความจำเป็นที่จะต้องเขียน “ โลกาจีนไทย ” ใหม่
 โดยเปลี่ยนเค้าโครงเรื่องทั้งหมด เป็นประเด็นวิทยากร
 เกี่ยวกับองค์การณ โลก (UNO) และองค์การณ ศึกษา
 โลก (UNESCO) เป็นส่วนมาก

ประเด็นศาสตร์ปรัชญาทวิเคราะห์ กาล - อวกาศ
 (space - time) เกี่ยวกับแรงงานปรมาณุนั้น เป็น
 ส่วนของข้าพเจ้าโดยเฉพาะ ส่วนการวิจารณ์ความ
 บกพร่องขององค์การณ โดกและองค์การณ คึกษาโตก
 นั้น ได้อาศัยหลักฐานจากสำนักดัดดัดนอเมริกกันในกรุง
 เทพ ๆ บ้าง ปาฐกถาของคนสำคัญเท่าที่ปรากฏใน
 หนังสือพิมพ์ รายวัน และ รายคาบ ภาษาต่างประเทศ บ้าง
 และจากการฟังวิทยุบางวันบ้าง มีข้อความบางคน
 ได้ ขยายจากการวิจารณ์ เก้าในหนังสือเล่มเล็กที่ข้าพเจ้า
 พิมพ์ แจกในงานศพของพ่อ เกี่ยวกับ องค์การณ คึกษา
 โดกบ้าง หวังว่า การวิเคราะห์ต่อไปนี้จะได้รับความ
 สนใจจากท่านผู้่านไม่มากนักเลย และหากจะเป็นไป
 ได้แล้ว ข้าพเจ้าจะมีความยินดีอย่างยิ่งหากจะมี
 ท่านผู้ใดผู้หนึ่งให้ข้อสังเกต, คำเห็นตชมเพื่อความ
 สัมบูรณ์ ในการปฏิบัติเพื่อการร่วมช่วยชีวิตของมนุษย์-
 ชาติ ซึ่งใคร ๆ ก็อุทานว่า ยุคนั้นยุคสุดท้ายแห่ง

ความหวังของอารยธรรม..... the last chance of
civilization.

ท่านผู้ชำนาญการแต่ละคน บางทีอาจมีบางท่าน
จนถึงความหมายของภาพหน้าปกหนังสือนี้กระมัง อะ-
ไรคือภาพอสุรกายร่างทมิฬ ที่ถูกมนุษย์ ตัวมดเล็กปริญา
ผูกคอเดินไปบนผิวโลก ดวงตาถดถน มีจักรวาลแห่ง
แสงระเบิดเป็นวงซ้อนวงอยู่รอบตัว ? ภาพลางส่ว
ยวิญญาณแนบแน่นกับอกไม้เตียงดำของชายหนุ่ม ?
ภาพนกการเืองกำลังตระโกน — ตาเห็ดอกเกือบจะฉ่น
อารมณ์ด้วยคีตประแทะตรรก ? และภาพนก
กิตหนุ่มท่าวคางมองดูความตระกตะโกตาหตุของ มนุษย์
อย่างลุดเค้รา ?

จะขออธิบายภาพของอสุรกายเป็นปฐม.

ความกำยำ, ความทมิฬ, ความมีชีวิตดุจหินผา

มหิมา ๆ ต ๆ คือพลังปรมาณู (atomic energy) ซึ่งเป็นพลังที่ทรงมหิทธานุภาพ ยิ่งกว่าฉายาของพระอิศวรในศาสนาพราหมณ์ และขณะนี้เป็นพลังที่นักวิทยาศาสตร์สามารถแยกออกมาเก็บรักษาไว้ได้..... ผู้กัมน์ไว้จุดดังกล่าว เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ค.ศ. ๑๙๓๙ เวลาบ่าย ณ มหาวิทยาลัย จอร์จ วอชิงตัน ภายหลังจากที่ดอยซีปส์และเดโมเกรโคส — ปรินซ์เมธูฮิวเวาระ ได้ค้นพบความดำรงอยู่ของปรมาณู ปริมาณ ๓๐๐๐ ปีมาแล้ว

..... ในวันที่ ๕ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๕ มนุษย์ได้ใช้ทาส — พลังปรมาณูเป็นตุกระเบิดตุกที่ ๒ ไปทำลายเมืองฮิโรชิมาในญี่ปุ่น ทำลายชีวิตเพื่อนมนุษย์ที่นั่นรวม ๓๐๐๐๐ คน บาดเจ็บนับไม่ถ้วน คนไม่ตายหลายล้านคน และสัตว์ใหญ่น้อยอื่น ๆ สัตว์ที่จะคนานับ

มนุษย์ที่ลุ่มหมวกและเสื้อปริญาจึงพลังปรมาณูที่สามารถเก็บรักษาไว้ได้นั้น คือ นักฟิสิกส์ (มีชาว

เยอรมันและเยอรมันยว & คนเป็นผู้^{๒๐}นำการค้นพบ คือ
 ศาสตราจารย์ออกโต โชน เอฟ. ลัตราล์มาน โอ.
 อาร์. ฟรีดค์และศาสตราจารย์ ลัตวซอ ดีดค ไมทเนอร์
 นักวิทยาศาสตร์คนอื่น ๆ เช่น นีล บอห์ร, เฮนรีโก
 แฟรมม์, ไฮน์สไตน์, อี. โอ. ลอว์เดินซ์ ฯลฯ
 ค้นคว้าตามแต่ละค้นพบ หรือมีส่วนร่วมในการค้นคว้าตาม
 กระทั่งการปรับเป็นประโยชน์ นักวิทยาศาสตร์ชาว
 ไทยผู้เป็น ดุหาญสนิทของ ศาสตราจารย์ ดุกิจ นิมานเห-
 มินทร์ คือ ศาสตราจารย์ ดร. หดวงพรตพิทยภัทร
 (พรต เตชา) ได้เคยสนใจค้นคว้าเกี่ยวกับการแยก
 พลังปรมาณู ได้เริ่มค้นคว้าอย่างตบ ๆ เกี่ยวกับ
 Heavy Water ซึ่งเป็นอุปกรณ์ช่วยแยกปรมาณู ณ
 มหาวิทยาลัย จุฬาฯ ราว พ.ศ. ๒๔๘๐ และได้ปาฐกถา
 เกี่ยวกับเรื่องนกอนวายนวม เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๒ น่าจะได้
 ดายที่สุดที่ไม่มีใครค้นคว้าต่อ)^๑

๑ ขอบธิบายเรื่องเกี่ยวกับปรมาณูดังต่อไปนี้ :

ภาพหนุ่มสาวคอเคดัยกนหน หมายถึง “ความรัก
ของแม่” — motherly love หรือหมายถึงอารยธรรม
ในครอบครัว ซึ่งเป็นธรรมดัตถิยของความรัก เป็น
แกนใหญ่แห่งมนุษยชาติซึ่งเคียงโลกให้เป็นโลกอยู่ ซ้ำ
พระเจ้าหมายถึง “แม่” ผู้ให้กำเนิดแก่ “นักพิสดัง”
หมายถึง “แม่” ผู้ให้กำเนิดแก่เพื่อนมนุษย์ทั้งหลาย

เรารู้ว่าโลกของเรามีสารซึ่งประกอบด้วยธาตุต่าง ๆ
มากมายประมาณ ๑๐๐ ชนิด แต่ละชนิดประกอบ
ไปด้วยสิ่งทีเล็กทีสุดเรียกว่า Atom หรือ ปริมาณ (ซึ่ง
มีความเล็กวุดเล้นผาค้นยักต่างไ้เพียง ๑ ใน ๑๐๐ ล้าน
เซนติเมตร)

ปริมาณทีกกอนมแกนซึ่งประกอบด้วย Proton อัน
มีพลังเป็นไฟฟ้าบวก และมี Neutron อยู่เป็นกลาง
รอบ ๆ Proton มี Electron อันมีพลังเป็นไฟฟ้าลบ
วงวนเวียนอยู่เป็นธรรมชาติ อันเป็นหลักปฐมของ

..... ให้กำเนิดแก่ชาวนา, ครูหน้าดงดาร์, นักหนังสือพิมพ์, นักการเมือง, รัฐบุรุษ ฯลฯ คนขอทาน และนักบวชและปรัชญาเมธี

ภาพนักการเมือง ที่กำลังตะโกนตาเห็ดอกตาไปนั้น
ข้าพเจ้าหมายถึง ความพินาศแล้วของตรรกะนับแต่
สมัยอริสโตเติล..... แต่นักการเมืองปัจจุบันนี้เก่ง

เรื่อง “ แรงแงาน ” หรือ energy ซึ่งมนุษย์ต้องการ
เป็นนายของมันและนำมาใช้เป็นประโยชน์เกี่ยวกับการชะ
ชนะความเร็ว, ความกว้าง, กำลังผลิต ฯลฯ เพราะ
แรงแงานแรกที่สุดนั้นกำลังมหาศาล เพียงแค่ ๑ กิโล
กรัมของมันจะเท่ากับกำลังระเบิดของบีโตรเคมี ๓,๐๐๐,
๐๐๐ เท่า

ในการสลาย (split) แรงแงานน้อยทำได้ด้วย
การยิง (bombard) อิเล็กตรอนที่วิ่งรอบแกนให้หลุด
ออกไป และต้องยิงด้วยรังสีอัลตราไวโอเลตเป็นไฟ

จากคำถามที่ว่าอะไรคือเกิด บังคับให้ตรรกหรือคิดปะ
 แห่งการโกหกปลดปล่อยอย่างสุภาพ เป็นวิทยากรในมหา
 วิทยาลัย ใ้รู้สุ่สภาพและหนังสือพิมพ์เป็นแห่งปฏิบัติ
 เรียกตรรกนั้นเพี้ยนไปเป็นรูป “ปรัชญาการเมือง”
 บ้าง (เพราะห้ดทมหาววิทยาลัยธรรมศาสตร์การเมือง
 ของเราไม่มีสอนวิชาสาขานี้!) “คิดปะการทศ” บ้าง

พบว่าเหมือนกันกับ Proton แกนจึงจะแตก แรงงาน
 ก็จะต้องออก ได้มีการค้นคว้าในการยิงแกนของ
 ปริมาณมากมาย เริ่มแต่เบเกอแรตค้นพบธาตุทมิ
 ร์สีมเปดงสีมออกได้ซึ่งเรียกว่า Radioactive เช่นยูเร
 เนียม รูเชอฟอร์ดได้ยิงเพื่อเปิดยหน้าธาตุในโตรเจนเป็น
 ออกซิเจนด้วย Radioactive และเอเนริโก แฟรมได้ใช้
 Neutron ยิงธาตุทมิหน้าหนักมาก เช่นยูเรเนียมซึ่งมีจำ
 นวน Electron จำนวนถึง ๘๒

(การค้นคว้าของนักวิทยาศาสตร์เยอรมันคนนอก

“คิดปะทางการปกครองอันดับหนึ่งมาจากซ้ายโดหิต ”

บ้าง ฯลฯ แต่ระดับวิชาต้องได้รับการฝึกฝนปรน
ปรืออย่างถึงขนาด มีปริญญาบัตรรับรอง มีความรู้

“สูง — เป็นพิเศษ” ในขั้นที่จะทำอะไรได้ทุกอย่าง
เพื่อประโยชน์แห่งชาติตน

.....แต่ไม่ใช่เพื่อมนุษยชาติ !

จากออกโตฮายัน, ดัตราดมาน, ฟรีดค และไมท์เนอร์
ผู้มารวมกันควาใน ค. ร. อเมริกาแล้ว เรายังไม่ทราบแต่
ทราบแน่นอนว่านำมาแล้วหลายคนอยู่ ดังเราจะเห็นว่า
ก่อนจะเสร็จมหาสงครามครั้งที่ ๒ ราว ๒ ปี เยอรมัน
ได้ส่งนักวิทยาศาสตร์ไปทำ Heavy Water ที่นอร์เวย์
(ดังเช่นที่ศาสตราจารย์ หลวงพรต ฯ ของเราค้นคว้า
ที่จุฬา ฯ) เพื่อสกัดกั้นการระเบิดของสมัพันธ์มิตร
ถึงอย่างนั้นกมการติดตามระเบิดเรอบรรทุก Heavy
Water ของเยอรมันและลงทุนแก่การบุรุษให้ทำลาย

क्षणภาพ นักคิดผู้มองดูโลก นั้น หมายถึงภาพ ทั้ง ๓
ที่กล่าวมาแล้วนั้นในแง่ที่ถึงที่สุด (ultimately) ว่า :

๑ ความรักของแม่จะดำรงอยู่ในเวลา (clock-
time) นานเท่าใด ? ธรรมชาติของการต้องแต่งงาน
ก็ดี วิวัฒนาการของมนุษย์ กิด ความรันทนแรง
แห่งอารมณ์ เกยว กับความรัก และ ความหวัง ตลอดจน

โครงการนี้สร้างระเบิดปรมาณูของเยอรมันอย่างท่วมท้น)

ก่อนมหาดังความได้รู้เพียงเล็กน้อย คำสาตรา
จารย์ เอฟ. โจดีโฮต์ ได้ยิงยูเรเนียมจำนวนมากและ
ได้แรงงานที่เนื่องติดต่อกัน (chain reaction) ซึ่ง
ทำให้ความหวังที่เก็บแรงงานรวดเร็วยิ่งขึ้น ต่อมา
คำสาตราจารย์ อาเชอร์ เอช. คอมตัน (ผู้ค้น
พบ Cosmic Ray) เป็นคนควบคุมการสร้างระเบิด
ปรมาณูคนแรก มีนักวิทยาศาสตร์คนสำคัญร่วมทำ
หลายคน นับแต่ อี. โอ. ลอว์เรนซ์, ออปเพนไฮม์

แม้จะมองการณ์ โลกหรือ United Nations Organisations (กำหนด ๒๖ มิถุนายน ๑๙๕๕) และแม้
 องค์การฯ นานาชาติ ๒ ปี (ในวันทศวรรษเจ้าเขียนคำ
 วิเคราะห์) ก็ยังปรากฏเป็นถ้อยคำต่าง ๆ อันเป็น
 นิยายดึกดำบรรพ์ เช่น “งานเพื่อสันติภาพ ต้อง
ดำเนินต่อไป” (ทรูแมน) “องค์การฯ โลก
คง “เข้มแข็งพอที่จะชนะความบงการของอหังการ
 ต่าง ๆ” (รัสเซีย) “เรา จะ หวังผลนับ
พจน์จากการทดลองใหญ่ หดวงหมัดได้ก่อน” (อังกฤษ)
 “ต้อง ปี — สิ้น เกินไป นัก สำหรับ มนุษย์ ที่ จะ ถือ
เป็น จังหวะ แน่น อนัน คง ที่จะ แสวง หา ความ สุข” (ฝรั่งเศส)
 “จง — จัด ความ สงบ” (เบตเยียม)
 และ “จง — เชื่อ ใน ความ สามารถ ของ องค์การฯ โลก”
 (เดชาธิการขององค์การฯ โลก) ฯลฯ

แสดงว่า ดุลย์แห่งอำนาจ (Balance of power)

ซึ่งชาติบางชาติในยุโรปไม่ยอมเปลี่ยนแปลง.....ความ
 คิดเรื่องสหรัฐยุโรป (United States of Europe)
 คือความฝัน. วรรณคดีของชาติต่าง ๆ คือการจูงใจ
 แยกชาติแม่ ความพยายามขององค์ การณ์ โนเบด เกี่ยว
 กับวรรณคดีก็เช่นแต่เพียง “ ดัชนีภาพในวรรณคดี ”
 แห่ดมบอดชานซึ่งเป็นชนวนระเบิดของมหาดังครามทั้ง
 ๒ ครั้ง ก็ต้องเป็นชนวนครั้งที่ ๓ และที่ ๔ อีก.....

ความล้มเหลวของราชบัณฑิตสถาน, คำค้นหาซึ่ง
 มีแต่จริยพจน์, มหาวิทยาลัยซึ่งเป็นเครื่องมือนั่งง่าย
 ดายและโง่เขลาของนักการทหาร, ความพินาศแห่ง
 ความรู้ (intellectual ruin) ดังครามอาจเกิด
 ขึ้นได้ทุกขณะ มีดัชนีสัญญาชื่อ “ ดัชนีภาพ ” เป็น
 เครื่องกระดาศแห่งเกียรติวงเป็นมาดาศพทหารไม่รู้จักชื่อ
 — นับดูล้านไม่ถ้วน ฯลฯ

ความเหลวแหลกแห่ง ศรรกและ วิทยา ปดอมแปลง
 ในรูป “ คีตปะ ” นี้จะคงเป็นอย่างนี้ไปอีกกี่รุ่นคน ?

๓ แรงงานปริมาณ ซึ่งมนุษย์ สามารถเก็บเอาไว้ได้
 และนำเอาไปใช้เป็นประโยชน์ (ดังจะวิเคราะห์การปรับ
 เป็นประโยชน์ต่อไป) สามารถทำลายความยืดยาว
 คงที่ของปฏิทินเก่า..... ระยะเวลาหนึ่งอย่างเดิม (๓๖๕
 วัน) อาจย่นลดลงเหลือ ๑ เดือนหรือ ๑ วัน เวลา
 (clock - time) จำเป็นต้องเปลี่ยนกำหนดทั้งหมด
 เพราะความเร็วอย่างยิ่ง สามารถย่นความกว้าง, ความ
 ยาวและความนานตลอดจนสามารถเป็นพลังทะลุกฎของ
 ความดึงดูดทางหลาย

มนุษย์สมัยใหม่ (ขณะนี้ทราบว่า การแยกปรมา
 ณะและการแต่งตัวอย่างการแยกได้ดื้อกันในเรื่องเรียน
 ชั้นสูงใน ค. ร. อเมริกาแล้ว) สามารถชนะความ
 พยายามของอียิปต์และชาวเอเธนส์กาน ซึ่งเป็นทาสของ
 วิชา연금เวทย์ (Alchemy) มามากกว่า ๗๐๐๐ ปี
 ได้สำเร็จ แต่ในอีกไม่ถึง ๑๐ ปีนี้ โคลน (pure mud)
 ก็อาจแปรสภาพเป็นทองคำได้โดยอาศัยหลักเกณฑ์อย่าง

เดี๋ยวกับทแยงพดงปริมาณ !!!

คิดปะแห่งการโกหกอย่างสุภาพ ความตะกตะ
 ของชาติ บางชาติ ดำรงทำให้ หาย ไปได้ ใน ดับพัตน์
 (เพราะพดงปริมาณจะบันดาตให้ความตะกตะไม่มีเหลือ
 ในโลก ทองคำจะเต็มท้องฟ้า อุปกรณ์ทุกประเภท
 รวมทั้งอาหารจะมีอย่างเหลือเฟือ โลกของเราไม่
 คงดังดั่งเรื่องทองกลายเป็นโลกเหมิตร มนุษย์
 ทุกคนจะกลายเป็นเทพยดา ไม่มีคนจน ไม่มีทาสมีชีวิต
 ดังความไม่อาจจะมิชนใดต่อไปเพราะไม่รู้ว่าจะมีไปทำไม
 ๒๕ ๔ ๒๖ ๕
 ทงนเป็นเพราะวิวัฒนาการของแรงงานปริมาณ ภายนอก
 ไม่ใช่แรงงานภายในของเซตต์ (ซึ่งเป็นไปได้ช้า - clock
 - time) ถ้าเหตุที่พึงต้องรู้และเข้าใจอย่างแจ่มชัดคือ
 ชีวิตคือโรงงานใหญ่แห่งเซตต์นับด้วยจำนวนด้าน ๆ ตัว
 ต่างตัวต่างทำหน้าที่เป็นแผนก เป็นพดงส่วนหยาบที่ยัง
 มิได้ตาย มีวิญญาณเป็นศูนย์กลางของการรวมกำลัง
 ๒๗ ๖ ๒๘ ๗ ๒๙ ๘ ๓๐ ๙
 นน ชีวิตของกตมชน ชีวิตของประเทศ และชีวิต

ของ “รัฐบาตโลก” คือโรงงานหมัมาของเซตต์
๕๕
ทงตัน

[ในทัศนะของนักชีววิทยา เข้าใจว่า สังคม
และ ความ ไม่สงบ ดุช เกิดขึ้น ก็ เพราะ ความ เข้าใจ ผิด
 (“ความรู้เข้าใจถูก” เป็นหน้าที่ของนักศาสตร์ปรัชญา
= Epistemologist ซึ่งนักชีววิทยาโดยมากไม่ได้ยินข้อ
ในกรุงเทพ ฯ มีราชบัณฑิตหลายคนไม่เคยได้ยินข้อ
Epistemology) และยังเข้าใจว่า ความเข้าใจผิด
นั้นอุปมาดังคนผู้ เดียวใจมือ ๒ ข้างรบราฆ่าฟันกัน
เอง แต่ยงรบ ยังเคิบกตาแข็งแรง ยังเข้มแข็ง
อารยธรรมทางวัตถุมเพิ่มพูนสูงขึ้น พดเมืองกมมาก
ขึ้น ที่สุด แห่ง ที่สุด มนุษย์ จะ บรรลุต้นตภาพ ถาวรก็
เพราะความก้าวหน้าทางชีววิทยา น เป็นทัศนะที่ตรง
ข้ามกับทัศนะของนักเมธ—ฟิสิกส์ปัจจุบัน (metaphysi-
cians) ซึ่งกำลังเห็นลัทธิทางายที่สุดคนบิดนว่า พด
ปรมาณู อันยิ่งใหญ่ ภายนอก จะบันดาล ให้มนุษย์เป็นไป

อย่างใดก็ได้ทุกสถานตลอดจนการทำลาย space-time
ในโตก]

ตั้งดูตท้ายท้นก คัดแต่ดงควมเศร้างดดอย่างเคร่ง
เกรียดกคอบ พดงควมคิต (power of thinking)

ภายในตัวของเขาเอง ว่า มันจะดำรงอยู่ในกาต-
อากาศอย่างไร ?

นิพพาน (= ความไร้สภาพการณ์หรือความด้นยซึ่ง
กาต—อากาศ.... ความหมดกิตเตศ) มีเป็น ดั่งทงายทตุด
มนุษย์ม คัดถึงมับรรตูกนง่ายกว่าครังพุททกาตหรือ ?

ยังมีดงทเขามองเห็น อีกอย่างหนึ่งทเขาเดียดายตุด
เดียดาย นั่นคือ “ควมรักของแม่” ชีวิตของเขา
คือส่วนหนึ่งของชีวิตแม่ แต่อกไม่ถึง ๓๐ ปี โตก
จะเต็มไปดวยมนุษย์ทเมมแม่ หากเกิดจากผอบจิต-
ยาศ้างศร.... ทาให้ควม พยายามของ ชิกมันด์พรอยด์
แตงด้าวกเรือกามแตงอารย ธรรมกตายเป็นเรื่องเด็กอม
มือ ไม่มีการเกยพาราศร ควมกระหายทางกาม

ก็อาจจะปลดปล่อย ออกจาก ภาวะและหน้าที่ของมนุษย์
 (โดยมนุษย์สามารถชนะธรรมชาติในเรื่องนี้) ผู้ทราพ
 ก็ไพบุญย์ บัญญาที่ไม่เสื่อม กตบรู้งโรจน์และวามเริงใน
 การคิดค้นหาวิธีแทนของการค่อมชดชย จาก
 ทฤษฎีที่ไม่มรฐของบาญนกระทั่งถึง “ผู้ขาดด้วยหะ”
 ของโคตมะ ดิทธิคทะแห่งอินเดย.

หรือจะมีอะไรถึงบดขยี้ดังกวนั้น.... ?

ก่อนวิเคราะห์ต่อไป จำเป็นต้องกล่าวถึง “โลกา
 จินไทย” อย่างละเอียดเพื่อให้ทราบชัดถึงที่มาและประ
 วัติเรื่อง โดยที่เรื่องนี้วิเคราะห์กันด้วยความสนใจ
 เข้าใจว่าคง ไม่มีใครสงสัยว่า เป็นการวิเคราะห์อย่างหวาด
 กตวกระทั่งเป็น atomic mania คือเป็นโรคหวาดกลัว
 ด้วยเรื่องพลังปรมาณู ทั้งนี้ ก็เพราะเวลา (clock-time)
 ที่จะยังให้เกิดความวิปริต อย่าง ใหญ่หลวง ตามทัศนะ
 ของนักคิดคนดังกล่าววนั้น ยังอยู่อีกห่างไกลนัก !

ในพุทธปรัชญา มีการอธิบายเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่
ไม่พึงคิด (ไม่พึงรู้, และไม่พึงศึกษา) ชื่อว่า “อจิน-
ไตย” ไว้ ๔ ประการ คือ : “พุทธวิสัย” หรือ
ความเป็นอยู่อย่างเยี่ยงพระพุทธเจ้าหนึ่ง “ญาณวิสัย”
หรือความเป็นอยู่อย่างมีอำนาจของพดงเห็นธรรมชาติ
(super-natural) ต้อง “กรรมวิบาก” หรือความ
อาจุรณแห่ง กรรมที่ เบื้องมา แดงและ ที่จะดับ ค่อยไป ใน
ชาติต่าง ๆ ตาม และด้เรียกขานว่า “โลกาจินไตย” หรือ
ความคิดเรื่องโลกอย่างถึงที่สุด (ultimate reality)
เรื่องชีวิต , เรื่องความสั้นสุดและไม่สั้นสุดของวิญ-
ญาณ ฯลฯ ปากฏในคัมภีร์ของปรัชญานี้ ห้าม
ไว้ชัดแจ้งว่าเป็น “อพพยากตปัญหา” คือปัญหาอันไม่
พึงถาม , ไม่พึงคิด , ไม่พึงศึกษา

มีอรรถาธิบายของนักศึกษาย้ายปรัชญานี้ได้เริ่มไว้
ว่า เรื่อง “อจินไตย” นี้เป็นสิ่งที่ เคอนเพี้ยน
มนุษย์ผู้เรื่องปัญหาไว้ว่า หากไม่หาความสงบวิเวก
จริง ๆ แล้วยังไม่พึงคิดหรือพึงศึกษา โลกของเรา

นเปรียบประดุจ แอ่งน้ำวนใหญ่ ไหลเชี่ยวด้วยแรงม้วนมา
 มีกามวิสัยเป็นทางปฐม มีความพิศวงดั่งด้ายไม่รู้ดัด
 ดันเป็นทางกังกดาง และอาจมีลัทธิปดาศเป็นทาง
 ทัดุด ฉะนน จึงไม่พึงคิด พังข้ามเลย ไม่พึงสนใจ
 ได้ใจแต่ประการใด.

ตามความตั้งใจเดิมของข้าพเจ้าคงกล่าวนำมาแต่
 ทว่า ปรารถนาให้มี “มหาวิทยาลัยพุทธศาสตร์” ขึ้น
 นน ข้าพเจ้ามีความหมายตรงกันข้ามกับ “อภิปยา-
 กตบัญญัติ” กล่าวคือมีความประสงค์อย่างแรงกล้า
 อยากแต่ให้เพื่อนมนุษย์รู้จักโลกอันหยาบ ข้าพเจ้าไม่
 ได้คิดถึงปัญหากาล-อวกาศ (space-time) แต่ประ-
 การใด ทงน มีสาเหตุอันพึงเดาได้ กนพงณทน

ใน พ. ศ. ๒๔๘๖ คนบ ทนททได้รจพมพหนึ่งดอ
 “บทนำแห่งปรัชญาศาสตร์” แล้ว ข้าพเจ้าได้ยุบดม-
 บทในพุทธจิตตามประเพณีนิยม เมื่อดาออกจาก
 เพศบรรพชิตในเดือนที่ ๔ ได้ประจักษ์ชัดถึงการขาด

โลกทัศน์ (world-view) แะได้แต่เห็นภิกษุสามเณร
 ที่ตักออกไปแล้ว (จะออกเพราะกามหรือการเมื่องก
 ตาม) ดำรงอยู่ในสภาพอย่างไร มีบุคคลลักษณะ
 อย่างไร ได้บังเกิดความอาลัยเสียดายในวิสัยของ
 ธรรมวินัยซึ่งไม่มีอะไรเปรียบ..... ทิดตักใหม่ออกจาก
 ด้านกเดียวกับ ขาพเจ้ามาเป็นคนงานภายในการควบคุม
 ดูแลของขาพเจ้า ชีวิตของเขา - ทำงานอย่างเกดียด
 ครานที่สุด แต่ต้องการแต่งตัวอย่างหรูหรา ร่มบ
 หรืออย่างขาดปากมิได้ เลี้ยงของม่นเมาเมื่อนั้น ทนอ
 หมอมนมึงและอาหารที่รับประทานดกปรกที่สุด จะสั่งจะ
 ดอนตกเตือนกเกือบไม่รู้ภาษา ผิดกับขณะอยู่ในเพค
 อดด้วยงามเหตองยวามดจพากับตน....

ขาพเจ้าไม่ได้ฝันโลกเกี่ยวกับการตองดัก แต่ปรารถ
 ณาอย่างยงที่จะเห็นเขาวิจักโลกอย่างเพียงพอ ออก
 จากเพคบรรพชิตตองไม่เป็นคนใช้เขา ตองมีโลกทัศน์
 พอที่จะฟังตนเองได้อย่าง “ อดุคาหิ อดุโนนาโต ” แะ

อิทธิพล ของผู้หญิงต้องไม่อยู่ เหนือคำสอนอย่าง ที่สวน
มากเท่าที่พบปะ - เป็นอย่างสุดถึงเวทเช่นนั้น ข้าพเจ้า
ต้องการ ให้เขา รู้จัก ผู้หญิง และ ความ รัก และ ทุกอย่าง
จากคำหับคำร่ายอย่างถึงขนาด ... ซึ่งเขาไม่รู้จักเลย

ข้าพเจ้าต้องการให้เขามายืนเคียงข้างข้าพเจ้ามองดู
โลก ว่ามันดี โลกกำลังทำอะไรอยู่ ? ประเทศสยาม
ที่รักของเราอยู่ไหน ? องค์การยูนิโคก (UNO) องค์
ศึกษาโลก (UNESCO) ทำอะไรบ้าง ? เกี่ยวกับ
กับกรุงเทพ ฯ อย่างไรและกรุงเทพ ฯ เกี่ยวกับ
นครราชสีมา.... .. เกี่ยวกับกิ่งอำเภอที่เราอยู่ อย่างไร ?
กระทรวงศึกษาธิการในกรุงเทพ ฯ ทวีงจันทรมลัมมรด
ภาพเพียง ไรในการรับผิดชอบการเล่าเรียนของเรา หด
มหาสงครามครั้งที่ ๒ แล้ว ?

ข้าพเจ้าพยายามอธิบายการอบรมเด็กของนักวิทยา
แผนใหม่ต่าง ๆ เช่นพวก Behaviourist ฯ ๓ ฯ และ
มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ ของเราซึ่งกำลังสอนวิชา

การ ฝ่ายปรัชญา เพื่อเร่ง โดก ทศน์และ บุคคลิก ลักษณะ
อย่างไร ? อะไรคือ “ชีวิตของแรงงาน” ?

ขณะนั้น ประเทศชาติ ของ เราตกต้องเป็นทรง
รับของการลงทุนต่างดาว (centre of foreign invest-
ment) นั้นกำลังทำอะไร ? ดอนเมืองอยู่ที่ไหน ?
เมืองไทยเมืองหนึ่งชื่อ “ชยนาท” ที่จะสร้างเขื่อนมหิ-
มาตามความคิด ของชาว ออสเตรเลีย นั้นอยู่ที่ไหน ?
การก้าว หน้าอย่าง ไพศาลของคริสต์เตียน ความ เหนือ
ชายังของการศึกษาฝ่ายพุทธศาสนา , ปัญหาที่รัฐบาล
บัญชาให้กรมอาชีวศึกษาดำเนินการเกี่ยวกับการปฏิวัติเพื่อ-
เพิ่มจำนวนแรงงานช่างชั้นต่ำของไทยหนุ่ม ๆ ด ๆ

“โลกาจินไทย” ของข้าพเจ้าเป็นเรื่องธรรมดา-
มัญ เขียนเพื่อให้คนธรรมดาอ่าน แม้นัก
วิทยาศาสตร์จะแยก พดัง ปรมณฺเฑ มาเก็บรักษา ไว้ได้
ข้าพเจ้าจะไม่คิดแต่งแต่เรื่องสวรรค์และนรก โดกเป็น
ดังฟังรู้เพื่อไม่ให้ใคร่เกี่ยวกับเรื่องโลก. ต้องเจรจา

ให้ทุกคน อย่างน้อยที่สุดก็ต้องรู้เท่าทันเพื่อนมนุษย์ใน
โลกชักอันเขารู ๒๕๕๕ ๒๕๕๕ ๒๕๕๕ ๒๕๕๕ ๒๕๕๕ ๒๕๕๕
องค์การศึกษาค้น “มหาวิทยาลัย” ของพุทธปรัชญา
บังเกิดจนถึง ๒ แห่ง..... ความโหด และ ความ แคบ
อย่างยิ่งกำลังถูกทำลาย จึงหวังว่า เราจะพุดจา
ปราศัยกันพอรู้เรื่อง มีโลกทัศน์เพียงพอ ไม่ถึง
กับต้องอธิบายทุกอย่างซ้ำซากน่ารำคาญเบื่อหน่าย

๒๕๕๕ ๒๕๕๕
น คือจุดประสงค์ทั้งหมดของ “ โดกาจินไทย ”
ของข้าพเจ้า ซึ่งไม่เป็นดังที่ยากหรือลำบากเกินไปนักที่
จะคิดหรือจะรู้ ชีวิตคือความต้องรู้แท้ ปัญหาถกเถียง
ของเรามีอยู่ข้อหนึ่งคือ เราจะมี “ ความสุข ” โดยที่
ไม่รู้แท้.....ไม่รู้จักโลก ได้อย่างไร ? การพยายาม
ตอบปัญหาเหล่านี้ แม้จะจำกัดแค่นี้เพียงใด ข้าพ-
เจ้าจะพยายามอย่างระมัดระวังที่สุด .

อย่างไรเรียกว่า “ ความรู้ ” ?

จริง ” ของ “ ความรู้ ” ของ มนุษย์ มาตลอดเวลา
 ๓๐๐๐ ปี เป็นอักษรศาสตร์และศรรักษนยอดเยี่ยม (โดย
 ทเป็นศรรกเพื่อกความรืบริดท์ทช) ศัศวรรษหนึ่งมทศณะ
 อย่างหนึ่ง รุ่งชน อักศัศวรรศหนึ่งแปรไปเป็นอักทศณะ
 หนึ่ง ทนาค้นใจอย่างยงกคค อัจฉนากการเกยวกับคำ
 คอบของ “ ความรู้ ” ดัมบูรณ์ ชนทุกขณะ กระทง
 กถายเป็นวิทยาศาสตร์บริดท์ทช จะถกเกยงต่อไปอีกมิได้
 คงจะอธิบายต่อไปน :

ความคิด = ปัญญา

ปัญญา = ความรู้

ความรู้ = ความคิด

นคคอธิบายระยะแรก ซึ่งมีผลยอนหดง ไม่เดือก
 ว่า “ ความรู้ ” จะเคยมีไวรอธิบายถักดบซบซอน
 อย่างใดในอดีต นนยกไว้ก่อน ศาสตร์แห่งวิชาปรัชญา
 มี “ ถักแห่งศาสตร์ ” ทคค, รน, คอองการหตุคกระ
 ชากออกไจากแม่วิชาหลายด้าชา เช่น นักศัศรรศาสตร์,

๑๐๐๐๐ — ๙๙๙๙ หากมีต้นตอเพียง ๑ เท่านั้น
 นั้นใด ปัญญาที่นิยามกันโดยนัยอักษรศาสตร์ ย่อมมี
 หลายอย่าง หลายลักษณะ ความคิดของท่านเองเดียวกัน
 ที่เราพูดถึงก็คือ “ความรู้” (knowledge) มีคำนิยาม
 และความเข้าใจต่าง ๆ มากมาย แต่ก็ไม่พ้น “ความจริง
 อย่างยิ่ง” (ultimate truth) ของมัน คือจำนวน ๑
 เท่านั้น ทั้งไม่ใช่ ๑ ใน ๒ หรือ ๑ ใน ๙๙๙๙ หากเป็น
 “๑ บริบูรณ์” (primum caussa)

ขออุปมาซ้อนว่า

มีภูเขาดูกหนึ่ง มีคนพยายามขึ้นไปถึงยอด ๓
 คน ออกเดินทางไปในทิศทาง (คนแรกชื่อ “ปัญญา”
 คนที่สองชื่อ “ความคิด” คนที่สามชื่อ “ความรู้”)
 ในระหว่างทาง คนทั้ง ๓ พบอุปสรรคร้อยแปดกว่าจะบรร
 ดถึงยอด แต่ก็นับบรรดถึงแล้ว อุปสรรคทั้งหมด ความเข้าใจ
 ใจของคนทั้ง ๓ กลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่มีแตก

ต่างอะไรกันแต่ กระทั่งสามารถจะเรียกว่า :

ความรู้ = ปัญญา ก็ได้

ความคิด = ความรู้ ก็ได้

ปัญญา = ความคิด ก็ได้

ทั้งนี้ ก็เพราะ ผล (ปัญญา, ความคิดและความรู้)
คือ “๓ บริสุทธิ์” คือยอดอันเป็นจุดสูงสุดที่เพื่ยรกัน
ทั่วโลกนั่นเอง

ในระบอบที่ดั่ง ขออธิบายถึงความจริงของความรู้
ซึ่งมีผลย้อนหลังอีก แต่ไม่ต้องการให้ย้อนหลังดูอดีต
คือโคจรแต่ละแห่งคิด เรียกว่าเป็นวิธีที่ “คิดของน้อยเขา
ตัวรอด” (contemplative philosophy) ปล่อยให้
ให้ชาติและมนุษยชาติตกอยู่ในห้วงมหันตทุกข์

ปัญหาที่ว่า เมื่อเราพบ “๑ บริสุทธิ์” (primum
causa) แล้วทำไมเราจึงจะให้มนุษย์ ๒๐๐๐ ล้าน-๑๙๙๙
ล้าน เพื่อให้เหลือเท่ากับการค้นพบของเรา คือ “๑

และความรู้) ดังต่อไปนี้ : —

ความรู้ที่ไม่ “ ผลเร็ว ” ไม่ใช่ความรู้จริง

ความรู้ที่ไม่ “ ผลมาก ” ไม่ใช่ความรู้จริง

ความรู้ที่ไม่ “ ผลนาน ” ไม่ใช่ความรู้จริง

ขออธิบายอย่างกว้างขวาง (เพื่อปรับใช้กับ —

มหาวิทยาลัย, โรงงานอุตสาหกรรม, รัฐบาล, องค์
การณ โลก — UNO และ องค์การณ ศึกษาโลก
UNESCO)

ตามปกติ งานในโลกละเอียดงานย่อมต้องการผล
ผลแรกที่สุดคือผล “ ผลเร็ว ” ยิ่งได้ผลเร็วเท่าใด ยิ่ง
เป็นความดีเท่านั้น ผลที่สองที่ปรากฏหลังจากนั้น “ ผล
เร็ว ” แล้วคือ “ ผลมาก ” ยิ่งมีผลมากเท่าใด ยิ่ง
เป็นความดีเท่านั้น ผลที่สามที่จำเป็นต้องปรารถนา คือ
“ ผลนาน ” หมายความว่า ผลที่ได้เร็วและได้มากมา
แล้วนั้น ต้องดำรงคงอยู่ในเวลาที่ยาวนานที่สุด ยิ่งนาน
เท่าใด ยิ่งเป็นความดีเท่านั้น.

มหาวิทยาลัยต้องการ “ ผล ” อะไร ?

โรงงานอุตสาหกรรม, รัฐบาล และอารยธรรม
(ซึ่ง “ องค์การนิโค ” ปัจจุบันรับผิดชอบ) ได้
ต้องการ “ ผลเร็ว ” อย่างเดียวเท่านั้นหรือ ? อารย
ธรรมต้องการ “ ผลมาก ” หรือไม่ ? และต้องการ
“ ผลที่มั่นคงยั่งยืนนานที่สุด ” หรือไม่ ?

“ ผล ” นั้นไม่ใช่ “ เงิน ” (cash value)

ตามความเข้าใจของพ่อค้า แต่หมายถึง “ มาตรฐาน
การครองชีพที่สูงขึ้น ” (higher standard of living)
ซึ่งต้องปรากฏแก่เพื่อนมนุษย์ส่วนมาก และต้องเป็นผล
ที่ดำรงคงค้ำอยู่ ด้วยกาลนาน ความจริงของความรู
ยของมนุษยชาติ การที่เราเอาตัวของเราอดแต่ตาพองหน
เป็นผลเหมือนกัน แต่เป็นผลที่ “ ผิด ” ที่ผิดก็เพราะ
เป็นจำนวนน้อย แล่ถึงถึงความเห็นแก่ตัวอย่างร้ายแรง
ไม่พึงถือเป็นแบบอย่างเป็นอย่างอื่น

นคอตคัษะของ “ความจริงของความจริง” แผน
 ปัจจุบัน ซึ่งคำศัพท์ปรัชญาเป็นเจ้าหน้าที่ศูนย์กลาง ม
 มนุษยชาติเป็นผู้รอคอย “ผล” หรือ “บริสุทธิ”
 นนทวหนากน มหาวิทยาลัยเป็นงานแผนกหนึ่งของ
 คำศัพท์ปรัชญาเช่นเดียวกับองค์การอื่นใด (UNO)
 ๆ ต ๆ “ผล” เท่าที่เรากำลังหาในช่วงไม่กี่ปี
 วิชาทางที่จะนำมนุษยชาติไปสู่สันติภาพถาวร ซึ่งเรา
 ทดลองกันเรื่อย ๆ มา แต่ตลอดเวลาดำเนินมาแต่นั้น
 มีนักการเมืองและนักการทูตเท่านั้นเป็นผู้ทดลอง นัก
 วิชาศาสตร์เป็นผู้รับใช้ ปรัชญาเมธีผู้เป็นนักประดิษฐ์
 ถูกขังไว้ในตู้ด้านมืดโดยเข้าใจว่ามี “อุดมคติ” มากเกินไป
 ไป ส่วนนักศึกษามหาวิทยาลัยและกรรมกรถูกบังคับ
 ให้เป็นเครื่องมือของนักการเมืองและนักการทูต เพื่อ
 ให้รบพุ่งกัน.....เพื่อเกียรติยศ เพื่อมนุษยธรรม!!!
 คำนิยามแห่งอดีตเกือบ ๓๐๐ ปีหรือเช่นนั้นเป็นคำ
 หดองกตอง เพราะ “ผล” ของสงคราม (=งาน

อย่างหนึ่ง) แต่ละครั้ง เป็นเกียรติยศชั่วเวลาอันสั้น
 เหลือเกิน กวักกวักเจริญเพราะจำใจก็เช่นเดียวกับพระ
 ในศาสนาต่าง ๆ ที่มีส่วนในการรบบร่ำฆ่าฟันกัน.....เป็น
 ความพากภูมิใจและความอวดพองชั่วขณะหนึ่ง มนุษย-
 ธรรมคือคำตะเมอ เพราะคนทมิฬจกกันเคย, พุทธา-
 ษานักไม่รู้เรื่อง, ไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกันเป็นส่วน
 ตัว, พอเห็นหน้าก็ฆ่ากันแทงกัน ย่อมไม่ใช่ในนาม
 แห่ง "มนุษยธรรม" ต้องมีความบกพร่องร้ายแรง
 อะไรอย่างหนึ่งทุก ๆ ๒๕ ปี เพื่อนมนุษย์ของ
 ปรกนครั้งหนึ่ง

ความอ่อนแอของนักเศรษฐกิจหรือ ?

หากจะให้วิจารณ์อย่างตรงไปตรงมาแล้ว นัก
 เศรษฐกิจโดยมากคือพวกทตตอย่าง งี่เง่าเช่นเดียวกับ
 นักชวะวิทยา กล่าวคือเห็นว่าโลกที่ไม่ยอมรับวิทยา
 การของตนนั้นผิดหมด (โดยไม่เข้าใจว่าตนก็อยู่ใน
 โลก) บุคคลจำพวกนี้ไม่เคยเข้าใจว่า โลกนี้มีฐาน

การเศรษฐกิจย่อมเกี่ยวกับภูมิศาสตร์ ภูมิศาสตร์ย่อม
เกี่ยวกับธรณีวิทยา และการค้นคว้าของวิทยาการฝ่าย
ชีววิทยาบางสาขาย่อมต้องเกี่ยวกับธรณีวิทยา ฯลฯ
ทথাพเจ้าเสียใจและเสียคายกคือ นักชีววิทยาและ
นักเศรษฐกิจชาวไทยบางคน “ไม่เชื่อ” ในวิทยาการ
เหล่านั้น บางคนไม่เชื่อว่าจะ “มี” วิทยาการอื่นใน
โลกนอกจากวิชาที่ตนเรียนด้วยซ้ำไป

กรุงเทพ ฯ ช่างเหมือนกรุงเอเธนส์ก่อนคริสต์ศตวรรษที่
เปิดโต ตั้ง “ราชบัณฑิตยสถาน” (มหาวิทยาลัย
แห่งแรกของโลก) เสียขึ้นกระไร ?

คำวิจารณ์เรื่อง “ความจริงของความรู้” ต่อ
ไปจึงذنุกและอาจذنุกที่สุด.

ระหว่าง “มหาวิทยาลัย” ซึ่งเป็นความหวัง
ประการเดียวของชาวเขาเกี่ยวกับอารยธรรมด้นาน กับ
“องค์การัน โลก — UNESCO” ซึ่งเป็นความหวัง
ปัจจุบัน ของ มนุษย ชาติ ก่อน มหา สงคราม ครัง ใหม่

คนทรมาคาตอบแทนด้วยเงินเดือนถูกที่สุด, ในกระทรวง
 หนึ่ง ๆ มีงานน้อยกว่าคน ทำให้เกิด Red - tapism
 ทำให้เกิดความเฉื่อยชาอย่างร้ายแรง, คติประเพณีของ
 การรับสั่งปลด การารมณอันสุดชั่วชระ ฯลฯ นหรือ
 คือ “คน” ที่ขัดขวางต้องการ ?

นหรือคือหลักการ (principle) ของมหาวิท-
 ยาลัยไทย ?

นหรือคือ “ ผล ” ?

ทำไมข้าพเจ้าเขียนว่า ประเทศสยามนั้น เมื่อต้น
 ปรัชญาเมธีเขย่นวรรณแล้ว ไม่นักคิดลุ่มลึกคิดคำเตย
 บางที คนทมิทฤษฎีแห่งชีวิตเพียงหนึ่งคือ “ ตำนก ”
 กับ “ ราชาธิราช ” บางคนเข้าใจว่า คนอย่างข้าพเจ้า
 ไม่เข้าใจคำ theory กับ practice... .. ตามความรู้
 ภาษาอังกฤษ ๆ ปตา ๆ ของเขา !

เขาเชื่อว่า “ ปริญญบัตร ” เท่านั้นคือ “ ความ

รู้แท้” แดะเป็นความรู้ทั้งหมดของโดก !

ความรู้ “อื่น” อาจจะมี แต่ “ปดอม” -
อดีตโนมัต ไม่ได้มาจากมหาวิทยาลัยชั้น ๑ ไม่ได้มา
จากอังกฤษ ไม่ได้มาจาก “เบตโอด” !

ตามถนนสายต่าง ๆ ในกรุงเทพฯ มีผู้คนมาขึ้น
“โรคปริณญา” อย่างคาดคั้นหน้าเวทนา พวกเหต่าน
คตังจนด้น บนมิมฬปากมแต่คำ Docteur en droit
Ph. D., M. I. T., B. A. ชั้น ๑ แดะชั้น ๒ B. Sc.
ชั้นเด็ค ยิ่งกว่าเด็ค..... เค้นจนด้น บางคนด้นอย่างอด
ทนฟังไม่ได้โดยที่เขา “เช็ช” ว่า ปริณญาอังกฤษดี
กว่าปริณญาอเมริกา ปริณญาที่พิตติปปินด้นนั้นคำแดะ
เดว ปริณญาเมืองจีนโปเก ปริณญาจุฬา ฯ ไม่ไหว
ตะวนตกคตของดักว่าตะวนออก คนนั้นได้ double - first
มาจากทนนแตะทนน ทวายทตุดตทพวกมหาทุเรศเหต่าน
เขาใจกคอก คนไม่มีปริณญาคออะไรอย่างหนึ่งทป้า
เกอนทตุด เบนพวกตาหตัง พวกไพร่ พวกคิริจนา !

รูปใดเพียงแต่ว่า เป็นหลักเทียบความรู้^๒อย่างหนึ่ง (เป็น
หลักในจำนวน ๑ ใน ๗ เท่านั้น)^๑ ท่านบอกว่า คน
ที่มี I. Q. มากกว่า ๑๗๐ อย่างซ้ำพเจ้า พึงมองข้าม
ปริญญา พึงค้นคว้าต่อและพึงรับมอบหมายงานสำคัญ
ที่ต้องได้ยศดะคือ “กำหนดแห่งวิชาปริญญา” ใน
สยามและเอเชียไต่ทั้งหมด !

ความไต่ยนิไต่พิงอะไรบ่อยครั้ง ทำให้ซ้ำพเจ้าคิด,
และรักคิด และการชอบอ่านหนังสือ ทำให้ได้เห็นแนว
ทางแปลก ๆ ใหม่ ๆ ของชีวิตและโลก เป็นต้นเช่นใน
พ.ศ. ๒๔๘๓ เมื่อเขียน “ความล้มเหลวแห่งทฤษฎีและ
ปฏิบัติ” ในหนังสือวิทยาสารย ซ้ำพเจ้าต้องการให้
ข้อควรคำนึงแก่พวกที่พล่อยแต่เรื่อง theory และ prac-
tice ว่า กรุงเทพฯ ๆ นั้น — ทั้งทฤษฎีและปฏิบัติ ใช้ไม่

๑. ดูหนังสือ “ศาสตร์ปริญญา” ของซ้ำพเจ้า
ไต่รับเกียรติพมพเบณบรรณการ ถวายเจ้าคณะจิง-
หวัดทอประเทศ วันที่ ๑ มกราคม ๒๔๘๐ .

ได้ทั้งค^{๒๕} และยัง^๕เหมือนองค์ประเทศสยามในด้^๕วนรวม
แล้ว เราไม่มี “ความ^{๒๖}รู้” เด^{๒๖}ย ทฤษฎี^๕เราก^๕ไม่มี
เมืองไทยไม่ใช่เมืองแห่งวิชาการ ไม่มีการค้นคว้า ไม่
มีสภาการค้นคว้า ใครชนกำหนดในวิชาการก็ค^๕คน
ประหลาดควรถูก^{๒๖}น^{๒๖}ค^{๒๖}ยา เพราะมันต้องอดตาย มันไม่เพ^{๒๖}
ในขณะเดียวกันนั้น ท่ามกลางงาน “ผัก^๕ชี^๕ ร^๕ย
หน้า” ทั้งหลาย ความไม่เป็นระเบียบ (desystemised
organisation) ความกดค่าแห่งแรงงานของมนุษย์โดย
ให้^{๒๕}คนใน^๕ที่ทำงานมากที่สุด^๕ เพื่อจะได้เงินค่าแรงงานต่ำ
....เพื่อคนจะ^๕มีงานทำ เพื่อ^๕บารมี แต่^๕มีงานทำ^{๒๖}น^{๒๖}ย^๕ที่^๕ด^๕
(ซึ่งเป็นความ^{๒๖}ค^{๒๖}ก^{๒๖}ด^{๒๖}ท^{๒๖}ษ^{๒๖}ของ พ. ร. บ. ข้าราชการพลเรือน)
....ความเฉื่อยชา, โอกาส^๕ดำ^{๒๖}หรับ^{๒๖}รับ^{๒๖}ด^{๒๖}น^{๒๖}บ^{๒๖}ด^{๒๖}, ด^๕้อ^๕ว^๕เค^๕ษ
ของ^{๒๖}การ^{๒๖}ม^{๒๖}ย^{๒๖}ชน^{๒๖}ต่ำ, การ^{๒๖}ก^{๒๖}ิน^{๒๖}อยู่^{๒๖}อย่าง^{๒๖}ทุ^{๒๖}เร^{๒๖}ศ^{๒๖}

เรามี “การปฏิบัติ” หรือ ?

เราเรียก การ^{๒๖}อ^{๒๖}าน^{๒๖}ว^{๒๖}ย^{๒๖}งาน^{๒๖}เทา^{๒๖}ท^{๒๖} เห็น^{๒๖}และ^{๒๖}ท^{๒๖}อ^{๒๖}า^{๒๖}จะ^{๒๖}เช^{๒๖}ย^{๒๖}น
ได้^{๒๖}ร^{๒๖}น^{๒๖}แรง^{๒๖}กว่า^{๒๖}น^{๒๖}อ^{๒๖}ก^{๒๖} ๓๐ เท่า^{๒๖}ว่า^{๒๖}เป็น “การปฏิบัติ” หรือ ?

อะไรคือความมุ่งหมายที่สุด (ultimate purpose)
ของคำว่า theory และ practice ?

จะขอวิเคราะห์คำถามเหล่านี้อย่างกว้างขวาง

เรามีความรู้^๒ ถึงไม่นิยมการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์^๑ ก็เพราะเราไม่เห็นด้วยในการใช้อำนาจเด็ดขาดเป็นเผด็จการทางในกรรมมาชีพ (dictator proletariat) ความจำเป็นแห่งประเทศหลายประเทศไม่ต้องการระบอบการปกครองดังกล่าวนั้น เราเข้าใจและเชื่อว่าลัทธิประชาธิปไตยนิยมเป็นของดี แต่เราหาได้ดำนึกไม่ว่าเกี่ยวกับคุณค่าของมันสมองของเพื่อนมนุษย์แล้ว เราทราบดีว่ายิ่งกว่านั้นสังคมแบบคอมมิวนิสต์หลายร้อยเท่า.....คืออย่างไรกัน ?

คืองานเพื่ออารยธรรม (material progress) และงานเพื่อมนุษยชาติ .

ตามปกติ คนเป็นผู้สร้างอารยธรรม หากเราเปิด

คำว่าด้วยการค้นพบและการค้นคว้าในโดก จะมี "คน
 ประหลาด" ประเภทหนึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่เสมอ คนประ
 เภทนี้เรียกว่า "อัจฉริยบุคคล" (genius) และ "ผู้
 ใกล้-อัจฉริยบุคคล" (near genius) และซึ่งขณะน
 วิทยาการ เกี่ยวกับ คนประหลาดดัง กล่าวนี้ เป็นดั่งดา คำ
 คัญของศาสตร์ปรัชญา ไม่ใช่คำที่พูดกันง่าย ๆ เพราะ
 บางทีในศตวรรษหนึ่ง โดกไม่เคยมีอัจฉริยบุคคลเลย
 บางทีในศตวรรษเดียว มีคนพุดกทันนาบุชานาวิชาหลาย
 ดิบคน วิทยาการฝ่ายศาสตร์ปรัชญาได้พยายามกำหนด
 อัตราวัดคุณสมบัติพิเศษต่าง ๆ ของผู้สร้างอารยธรรม
 เหล่านี้ละเอียดที่สุด (อย่าง หยาบตีพิมพ์ ในหนังสือ
 เด่มหน้า ๑๑๒)

ข้าพเจ้า เคย ค้นคว้า ประวัต อัจฉริยบุคคล - เพื่อวิ
 เเคราะห์ดูงานและชีวิตของท่านใน พ.ศ. ๒๔๘๖ นับแต่
 สมัยกรีกเป็นต้นมา (ชาติไทยคงยังอยู่ ในเมืองจีน)

ได้ค้นพบว่าในจำนวนคนประหลาดทั้งหมด ๓๖๘ คนนั้น
ไม่ปรากฏว่ามีใครสนใจหรือตกเป็นทาสของเรื่องอันน่า
อึดใจเช่น “ปริญาบัตร” อันเป็น “อารยธรรมดงาม”
ท่านเหล่านั้นสร้างโลก การค้นคว้าของท่านผู้ดีที่จะเขียน
ออกได้เป็นถ้อยคำ....เป็นทฤษฎีอันมีค่าเลิศ การปฏิบัติ
ของท่านคือการประดิษฐ์ และการร่วมประดิษฐ์ ซึ่งทำให้
โลกก้าวหน้าไปมากกระทั่งทุกวันนี้

ทฤษฎีคือ “ผล” (เร็ว + มาก + นาน)

การปฏิบัติก็คือ “ผล” (เร็ว + มาก + นาน)

ในประเด็น เกี่ยว กับทฤษฎี โดยเฉพาะ โลกทัศน์
(world view) ของความรู้ เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง
ยวด ความรู้เป็นศาสตร์พิเศษ ต้องรอบรู้อย่างลึกซึ้ง
กว้างขวาง ดังเราจะเห็นว่า อัจฉริยะบุคคลทางความรู้
ได้ค้นคว้า หาคำฐาน เกี่ยวกับคิด ค้น และ การ วัดความรู้
ของมนุษย์เป็นสถิติใหญ่ถึง ๗ สถิติ สถิตีย่อย ๒๘ สถิติ
(ดูหนังสือ “ ศาสตร์ปรัชญา ” เต็มที่กล่าวนามมา หาก

มีเวลาเขียน ข้าพเจ้าเชื่อว่า จะอธิบายคำศัพท์แห่งความ
 ใฝ่ฝันได้มากกว่า ๓๐๐,๐๐๐ คำ และหากมีโอกาสดังกล่าวด้วย
 ตนเอง ควรจะเป็นถ้อยคำมากกว่า ๒๐๐๐,๐๐๐ คำใน
 เวลา ๑ เดือน)

รัฐบาลประชาธิปไตยได้ปฏิบัติ-เพื่อประหาร “ คน
 ประหลาด ” ดังกล่าวมาอย่างไร ?

เรื่องนี้ เป็นคำวิจารณ์เกี่ยวกับความบกพร่องของ
 องค์การนิโถก (UNO) และ องค์การนิศึกษาโลก
 (UNESCO) ซึ่งจะขอเขียนอย่างสั้นที่สุด แต่ให้เข้าใจ
 ง่ายและกว้างที่สุด

ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้นักอ่าน “ ของ ” ข้าพเจ้า
 คิด คนเราดังกล่าวแล้วและสามารถจะเอาชนะเทพเจ้า
 ได้ก็เพราะรู้จักคิด

ข้อ ๑. พวกเราโดยมากไม่รู้ว่า “ อัจฉริยะบุคคล ” ใน
 ยุคคนและใน โลกกระตือรือร้นเหล่านี้ นานไปแล้วหรือ
 เกือบ ๆ จะสิ้นชีพ และบางทีก็ไม่ได้เลยกระทั่งกลายเป็น

บุคคลที่โดกดัน น้าหาใช้ประเด็นเนรคุณไม่ แต่เป็นประ
เด็นความรกรบร ของเราซึ่งบกพร่อง.....เราไม่เป็นทเคา
รพและไว้ใจของอจณรียบุคคล มนุษยชาติอาจร้ายฉาน
ด้วยเรื่อง "ความไม่น่าเชื่อถือ" นี้ได้โดยง่ายตาย

ข้อที่ ๒ สัมพันธ์กับข้อที่ ๑ การปฏิบัติแห่งรัฐเพื่อ
มนุษยชาติ เป็น การ ปฏิบัติที่ไม่ รอบ คอบ และฉลาดพอ
รัฐไม่รู้จักให้เกียรติคนฉลาดยิ่งแต่ยังมีหน้า ได้วาง
ระเบียบบทไม่เบบธรรมแก่อจณรียบุคคลอีก เรื่องนี้เป็น
นิทานเศร้าทุกกาตทุก สมัยที่ ทำให้เกิดแต่ การปฏิบัติทาง
รบราฆ่าฟันกัน เพราะรัฐคือกลุ่มของคนซึ่งคิดเดออก
จาก "คนดี" ของประเทศ (คำว่า "คนดี" เป็นคำ
क्रमเครือแต่เป็นหน้าทของศาสตร์ทาง Epistemologi-
coEthics) และตามปรกติ คนดีต้องรู้จักคนดี คน
เก่งต้องรู้จักคนเก่ง ก็เมื่อคนเก่งที่มีโอกาสก่อนมอง
ข้ามคนเก่งที่ไม่มีโอกาส..... ความรู้ดี ใดๆ ใด อย่าง
หนึ่งก็.ภา.ช. แต่เขายิงเอญคนเก่งผู้มีโชคคินนไปเชิญ

คนที่ไม่ง่้ง จริ่งมา ร่วมงาน หรือมาบังคับบัญชา คนเก่ง
จริง ๆ (ที่ไม่ถูกเลือก) ประเด็นทางบุคคลิกลักษณะ
และเกียรติแห่งรัฐอาจเกิดขึ้น

บุคคลที่ได้อำนาจโนเบดบางคนบางตัววิชา ไม่
สมควรได้ เพราะไม่ได้ค้นหาอะไรมาก่อนคนอื่นก็ตาย
คนซึ่งคนพบ บังเอิญท่านเหล่านั้นไม่อยู่ในลักษณะ
หรือระเบียบของกิจการโนเบดดังข้างไว้ไม่ให้เด่น
การคนพบ หรือท่านเหล่านั้นบางคนไม่ต้องการให้โลก
รู้เลย เขาต้องการความเงียบ เขาแต่เห็นว่า
โลกอันเต็มไปด้วยความหลงนี้ไม่เหมาะ แก้วทยา การ
ของเขา เป็นคนเช่นแรงงานปรมาณ เราหาว่าไม่ว่า เมื่อ
เดโอนาร์โด ดา วินชีเคยเขียนและเคยกล่าวถึง "Vor-
tex" คือการระเบิดอย่างใหญ่โต และมหึมาของแก๊ส
ชนิดหนึ่ง มีรูปคล้ายเห็ดเห็บไม่ผิดกับการระเบิด
ของปรมาณไม่มีผิด..... กรอຍຍຍมาแต่จนน ศัษย์บาง
คนของเดโอนาร์โดอาจค้นพบความลับในการทำลายแรง

งานก่อนนักวิทยาศาสตร์ปัจจุบัน แต่รังเกียจจนกระทั่งจะ
ประกาศ !

อาหารทองคำจะเหมาะสำหรับจานกระเบื้องที่ดูนกช
เคยเคี้ยวไฉน !

โมริซ มาเตอร์ดิงค์ กล่าวแย้งไว้ในเรื่อง Silence
ว่า “ความตบ頓หันคำมีซ่อนอยู่เป็นอันมาก ในสังคม
ที่ยังฉลาดไม่เพียงพอ”

ในเมืองไทยเรา อัจฉริยะบุคคลแต่ละผู้ก็ได้อัจฉริยะ
บุคคลเท่าที่หาพบเจ้าศักราชและพบด้วยตนเองเป็นคน “ไม่
มีวาทนา” ทำดีเพื่อประเทศชาติไม่ได้ ในพระ
ประวัติของ ม.จ. ปฤษฎาง ชุมสาย (ทรงเป็นภาษา
อังกฤษ) ได้รื้อฟื้นความเป็นจริงเกี่ยวกับความไม่เข้าใจใน
virtual civilisation ของชาวไทยอย่างเข้มข้น
เกือบอุปมาได้กบวัดเป็น “สุนัขในรางหญ้า” กระ
ทั่งต้องถูกเนรเทศ ต. ว. ต. วรรณโณประกาศและ
วิเคราะห์ถึงเรื่อง “ความไม่มีคำค้นหา” รุนแรงกระทั่ง

คิดถูก เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรีเป็นคนจนจนวัน
 ตายเพราะสนใจแต่ทุ่มเทงานเพื่องานวิทยายุทธและการ
 ศึกษามากเกินไป ! อัจฉริยะบุคคลบางท่านคิดถึงดีของ
 น้อยเขาตัวรอด เพราะคนธรรมดาอย่างมีศักดิ์อยู่กับตัว
 คนวิสามัญจะถือในเรื่องหลักเพียงใด บางท่านไม่ยอม
 เอียงซ้ายขวาเป็นอนาชาต ถึงกับกล่าวว่าท่านมาอาศัย
 เมืองไทยอยู่เท่านั้น (ข้าพเจ้าไม่อาจกล่าวนามได้ทันที)
 แทนที่จะมี โอกาสแสดงความ ห่วงหาญแค้น การค้นพบ
 ต่าง ๆ ข้าพเจ้าได้พบท่านเหล่านั้นด้วยน้ำตา ท่าน
 เสียชีวิตที่ดุเดือดเกิดมาเป็นไทย-หนักแผ่นดิน ไม่มีโอ
 ภาศ์ตอบแทนชาติ มีโอกาสตอบแทนแต่คำสัญญา บาง
 คนก็ตายเป็นคนที่ยังคมไม่ต้องการ กินเหล้าเมายาและ
 เล่นการพนัน บางคนถูกบังคับให้มัสตurbation ฯลฯ
 เมื่อเร็ว ๆ นี้ คนที่คิดถึงน้อยเขาตัวรอดผู้หนึ่ง
 เขียน โศดงมาถึง ข้าพเจ้าว่าพินอย่างแค้นแค้นและสับสนว่า
 “เห็นหยงจกให้แก้ว แก้ว ”

รู้ที่ฉลาดพึงทำอย่างไรกับวิสามานยนุราชเหต่าน ?

เราควรอุปการณับสนุนเขาณะเพาะแต่เมื่อเขาต้นอพ
ไป แด่วคจ ทชตบร ทต (“แมวคราว” “เจ้าเงาะ”
“เอกชน” ฯลฯ) ไตรบกระนั้นหรือ..... กวีหัตถ
(Poet laureate) ทมชวตยงกว่าชอทาน!

เรามีความฉลาดมากเพียงไรที่ต้องการหยุดการย-
กรรมโดยนำเหตุผลอดีต มาใช้ ในปัจจุบันนี้.... ความมืด
ต้องมาก่อนสว่าง แด่งดำต้องเรือก่อนเห็นดวงตะวัน
ฉันใด คนเก่งทุกคนต้องฉันนั้น ต้องทุกข์แต่จึง
สุข ต้องชนะมารจึงจะเห็นพุทธ ฯลฯ ?
หรือคืออุดมการณ์แห่ง “การปฏิบัติ” แห่งชีวิต
ของเรา ?

ข้อ ๓ ขณร่ายแรงที่สุด กล่าวคือเป็นความกระ-
ด้าง แหตกเหตว ของการ ปฏิบัติกับคนเก่งหรือคนที่โกธ
เก่งทพลาตหอง ข้าพเจ้าจะกล่าวณะเพาะอนุชนที่ดอบ

ตกทั้งจากโรงเรียนอาชีวพณิชยศาสตร์และจากมหาวิทยาลัย

ตามปรกติ ทุกคนดื่มเพื่อสุข (เบราวิง) เมื่อลืมน
พลาดก็ลืมนใหม่..... ไม่มีความล้มเหลวอะไรที่ไม่พลาด
หวังมาก่อนเลย ๆ ๆ คติและคำปลุกใจเหล่านั้นของ
ระบอบระวางเป็นพิเศษ เด็กลืมนตกกล้าเหตุที่ประสงค์
ให้เป็น วิทยา การ และควร ให้เป็นวิทยา การ ที่สำคัญยิ่ง
เล่มอภิธานวิทยา จะเรียกชื่อเป็นอะไรก็ได้ (ในข้อ
นี้ ขาพเจ้าเข้าใจว่าองค์การนักศึกษาโลกเท่านั้นที่จะ
มองเห็นความสำคัญ) เพราะการลืมนตกเป็น action ที่
ต้องมี reaction เด็กดื้ออาจกลายเป็นเด็กเรียบร้อยและคนด
ื้ออาจกลายเป็นคนบ้า มหาวิทยาลัยจำเป็นต้องมีวิทยา
การเกี่ยว กับรายละเอียด ของมันสมอง ของนิสัยและจำ
เป็นของ ศักยภาพถึงเหตุ การแวดล้อม ของ “ คน ดม ”
อย่างที่เคยจะพึงทำ..... ต้องคิด ว่านัยที่คิดออกไม่ว่า
ดังกลิ่นหอมหวดเป็นอนาคต เป็นความดีความงาม
ของชาติ เธอไม่ใช่ใจหรือสัตว์ตามอดเดินหัดทางมา

ควรเคารพว่าอายุของมโนสมอง (intellectual age) นั้นเป็นเรื่องที่สำคัญกว่าอายุปฏิทิน (chronological-age) เพราะเท่าที่เคียววิเคราะห์มาแล้ว คนฉลาดเป็นพิเศษ โดยมาก มักจะมีอายุทางสมอง ไม่กตม กตม กัน ในการวิเคราะห์แล้วบางราย เกือบต้องทั้งอายุปฏิทิน โดยที่พ้องความฉลาดมากมายผิดปกติ และบางรายอายุตามปฏิทินเกือบจะเอ่ยร่วมไม่ได้เลย ซึ่งหมายความว่า เราไม่สามารถรู้ได้เลยว่า เมื่อใดคนฉลาดปานกลาง (normal มี I. Q. จาก ๘๘-๑๒๐) จะฉลาดยิ่ง (near-genius มี I. Q. จาก ๑๒๐-๑๕๕) หรือเมื่อใดคนโง่เขลา (moron มี I. Q. จาก ๒๐-๒๕) จะกลายเป็นคนฉลาดอย่างสามัญธรรมดาหรือจะต้องเขลาโง่เง่าเป็นแต่คฤณต์ต่อไปจนวันตาย คนร่างแควะเกือบถึงบูบ deformed บางคนพึงสนใจเป็นพิเศษ เพราะมีพ้องความฉลาดค่อนข้างแปลกและผิดปกติ ในข้อนี้ ข้าพเจ้าหมายความว่า อัตราความ

นิตยสาร อัคราเชาห์ ของอนุชน แต่ละ บุคคลควรได้รับ
การวิเคราะห์เป็นราย ๆ ไป มหาวิทยาลัยโลก (In-
ternational Institute of the Amazon ที่องค์การศึกษา
โลกประกาศจะตั้งในปี ๑๙๕๗-๕๘) จำเป็นต้องมีแผนก
วิเคราะห์คุณค่าความฉลาดเป็นแผนกหน้า เพื่อที่จะให้
มหาวิทยาลัยอื่นๆ ที่กำลังทำลาย โลกโดยไม่รู้ตัวให้
เข้าใจว่า :

ก. หดกัตุตามยูนิตที่กำหนดไว้ไม่ใช่เป็นเครื่อง
คำนวณความฉลาดที่แน่นอน มหาวิทยาลัยที่มีอายุน้อย
บางแห่งไม่ยอมสนใจเรื่องคุณค่าพิเศษทาง มโนธรรม
เลย ใช้คำว่า “ เก่ง ” “ ดี ” “ ดีเยี่ยม ” อย่าง
คลุมเครือ ถึงเกรด A. B. C. ที่ใช้ก็เป็นเพียงอัครา
ตามความรู้อันจำกัด (limited intellectual) ของ
ใครบางคน

ข. อนาคตที่มนุษย์ชาติจะต้องได้รับ ในอนาคตที่
ใกล้ชด้นคือ “ บัคเจ้าอุทธิปัญญาชน ” (mad genius)

ซึ่งแต่เดิมก็เป็นปรกติชนอย่างเราท่าน แต่โดนความ
อยู่ติชธรรม โดนการดบประมาณ โดนระเบียบอัน
แคบแแต่โบราณจิตของมหาวิทยาตยบันทักว่า “โง่บัก
ซบ, ไม่เต็มเต็ง, พุงซ่าน, เจียบผิดปรกติ, บุคคลิก—
ลักษณะน่าเกลียด ๆ ต ๆ ”

ข้าพเจ้าขอตั้งข้อตั้งเหตุ แก่ของคการณ โดกลโดยนะ-
เพาะในเรือนนเบณพิเคษ

ชาติทกคตงอยู่เลมอ (fanatics) ย่อมล่อความ
ถึงที่สุดของอารมณ์ เมื่อชอกซาแล่นล่าหัด ชวยวะใน
ดมองอาจแปรกายเบณคนวิกลจริต แต่มิพดงทาง
การประดิษฐ์อย่างน้ามหัจจรรย ยง มนุษยชนตคน
เดียวอาจประหารเพอนมนุษย์นบดวย ๓,๐๐๐,๐๐๐ คน
มันกตายเป็นปีศาจแห่งความฉาดแเดว..... กตายเป็น
รากษสตัณย! หม้แต่มิชาวูรทรายที่สุดเบณเครื่องมอ นัก
ประดิษฐ์ยอมรู้ความอานาจ ระเบคอย่างอนทรวงพดงยง
กว่าแรงงานปรมาณูที่ไคจากยูเรเนียม ๒๓๕

ครั้นเมื่อเห็นแผนผังการอำนวยความสะดวกการณ์-
 โลก^๑ ข้าพเจ้ารู้สึกเสียดายที่ไม่มีองค์การณ^๒เกี่ยวกับ
 วุทธิปัญญา (Commission of the Interectuals)
 เพื่อดำรวจคนฉลาดทั่วโลก, ตรวจตรามหาวิทยาลัย
 ทุกมหาวิทยาลัย, และ (โดยร่วมมือกับตำรวจโลก)
 ทำการสำรวจตรวจตราองค์การณ^๓ คั่นควา^๔ วิทยาคำดำตร^๕
 บบนบกและใต้น้ำทุกแห่ง

๑ องค์การณ โลกแบ่งการดำเนินการออกเป็น

๒ แผนกคือ

๑ สำนักเดชาธิการ

๒ การประชุมใหญ่ — General Assembly

๓ ศาลสากลยุติธรรม — International Court of
 Justice คณะกรรมการปรมาณ (สัมทบแผนก)

๔ คณะกรรมการปดาศภย์ — Security Council

คณะกรรมการทหารโลก — Military Staff Com -
 mission (สัมทบแผนก)

มหาวิทยาลัยโลกควรเป็น “ ฅภาการคั่นควักถาง
เพือมนุษยชาติ ” มีหน้าทเชอเชญ, ให้ได้รภาพใน
การคั่นควาแะด้นับด้นุนการคั่นควาใด ๆ ที่จะเป็นประ-
โยชนแก่เพือนมนุษย์

ณ มหาวิทยาลัยโลกนี้ ข้าพเจ้าอยากให้มีการ
คั่นเตอกลงงลือทมชอว่า “ วรรณคดี ” ทุกเล่ม แะ

๕ คณะกรรมการจัดการเงิน

๖ คณะกรรมการเกียวกบเศรษฐกิจแะสังคม —

Economical and Social Commission

แผนก ๖ นี้แบ่งด้าขาย่อยออกอีก ๘ ด้าชา คือ

๑ องค์การณกรรมกร ๒ องค์การณบูรณะเศรษฐกิจ
แะทดนกรร้าง ๓ องค์การณพิเศษ (แบ่งออกเป็น
ด้าชาด้าคณอีก ๘ ด้าชาคือ : ก. องค์การณคึกษา
โลก—UNESCO ข. องค์การณอาหารแะกสิกรรม
ค. ธนาคารด้ากต ง. องค์การณเงินทุนด้ากต ฉ. องค์-
การณบัพนพดเวือน จ. องค์การณคณพาคณ ฉ. องค์-

ให้องค์การการศึกษาโลก (UNESCO) ซึ่งตั้งมีสาขา
 ชาติ ประเทศเล็กประเทศน้อยทุกประเทศดำเนินตาม ว่า
 เด่มไหนเป็นวรรณคดีแท้ ? เด่มไหนวรรณคดีปลอม ?
 หนังสือเด่มไหนทำให้เกิดความหงุดหงิดถึงคนถึงชาติ ทำ
 ให้เกิดความ แข่งขันในเรื่องความอวดหยิ่งอวดดีซึ่งเป็น
 ความเดื่อมตาในนามแห่งเพื่อนมนุษย์ ? มหาวิทยาลัย
 การณ์สุขภาพของโลก ๓. องค์การณอพยพการหลบ
 หนัภัย) ๔. องค์การณชนดั่งและคนพาคม ๕. องค์
 การณศีลิต ๖. คณะกรรมการเกี่ยวกบศีลิตของมนุษย์
 ๗. คณะกรรมการดั่งคน ๘. คณะกรรมการเกี่ยวกบ
 ยาเด่พยิตต ๙. องค์การณสินค้าโลก.

(สำหรับผู้ที่มีความสนใจรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยว
 กับองค์การณโลก ควรศึกษาเอกสารต่าง ๆ แผนก
 International Relation ตลอดจนรายงานข่าวสด ณ
 ด้านกล่อลัดนออเมริกัน เอกสารภาษาไทย ขอให้ดู
 “ ธรรมเนียมองค์การณโลก ” ของ นายศิริ พงศทัต

ทุกแห่งควรต้องได้รับคุปการจากมหาวิทยาลัยโตก....

....ต้องเคยครุ่นคิดถึงว่าเคยงัดนกขั !

รายงานประจำปี ของมหาวิทยาลัยโตก ควรมีเรื่อง
เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทั้งโตก รวมอยู่ในเล่ม
เดียวกัน ตงบรรณาธิการหนึ่งดอพิมพ์มหาวิทยาลัย
โตกโดยให้มีโอกาส ดูกิจ การในมหาวิทยาลัยทุก แห่ง
ร่วมมือกับข้าราชการการณศึกษาโตกในประเทศนั้น ๆ
อย่างใกล้ชิด

ค. ให้ “ เผาตำราประวัติศาสตร์ทุกเล่มในโตก ”
ตามความคิดของศาสตราจารย์ วิดัล ดูแรนท์ ให้เขียน
ตำราเพื่ออนุชนของโตกใหม่ คือ “ ประวัติศาสตร์
แห่งอารยธรรม ” “ สังคมมนุษยชาติ ” “ คุณค่า
ของวัฒนธรรม ” ฯลฯ โดยคณะกรรมการแห่ง
มหาวิทยาลัยโตก และให้ถือเป็นหลักสูตรเบื้องต้น
กรรมการสมาคมสันติภาพแห่งประเทศไทย)

ของมหาวิทยาลัยทั่วไป

อย่างไรก็ตาม กวาคำวิจารณ์และคำวิงวอนของค
 การณ์ โลกของข้าพเจ้า จะไต่ขึ้นไป ถึงเดชา วิชาการองค
 การณ์นั้น ชีวิตของนิสิตในมหาวิทยาลัยไทยหลาย
 คนได้ถูกระเบียบอันกระด้างทำลายไปหลายสิบคนและยัง
 จะต้องถูกทำลายอีก มหาวิทยาลัยกดขี่กับเห็นนิสิต
 เป็นไพร่หรือเป็นโจร จึงจ้องใจก่อกดขี่ก่อกดกรรจ์ ชนใน
 นามแห่งการศึกษา ในช่วงเวลาที่ข้าพเจ้ากำลังค้นคว้า
 จำนวนกรดใน หน้า บัดด้าวระ ของมนุษย์ เพื่อกำหนด อัตรา
 ความฉลาดของมนุษย์ (เพื่อให้ความยุติธรรมแก่มนุษย์
 นั้น) มหาวิทยาลัยไทยแกตวัดถึงสาเหตุที่ทำให้ต้องเข้ม
 งวดต่อนิสิตอย่างขมขื่นว่า “ ดัถยานที่ไม่เพียงพอ ” ซึ่ง
 หากไม่เพียงพอ จริงและ ประจักษ์ ชัดถึงความสำคัญยิ่ง
 ของการศึกษาแล้ว นิสิตชน ๓-๔ บางคนควรให้นักเรียน

อยู่กับบ้าน ตามเดือนตกให้มาดอบ แะยังมีแนวทาง
 ปฏิบัติ ดีกว่าความ กระต้าง ขาเยนดังกตาว ออกหลาย วิธ
 หนีบแต่ควรทควรให้ดอบแต่วิชาที่ตกเท่านั้น ๆ ต ๆ คดอด
 จนอนุมัติให้ดัดบางกนทม I. Q. ตั้งแต่งตำราพิเศษ
 เป็นทำนองวิทยานิพนธ์แม่ในชั้นปริญญาตรี ขอให้เข้า
 ใจว่า ระเบียบจากมหาวิทยาลัยอังกฤษไม่อาจนำมาใช้
 ในมหาวิทยาลัยไทยเหมาะสมควรไป คนสอนภาษาอังกฤษ
 ไม่จำเป็นต้องเป็นชาวอังกฤษ คนสอนวิชาปรัชญา
 ไม่จำเป็นต้องเป็นชาวกรีกหรือโรมัน ๆ ต ๆ ก็เหมือนหา
 วิทยาลัยยอมรับหนังสือภาษาอังกฤษ ที่เขียนโดยชาวจีน
 เป็นตำราเรียน โฉนเราจึงไม่ยอมรับหนังสือภาษาอังกฤษ
 ที่เขียนได้อย่างดีโดยชาวไทยบ้าง..... ถ้าไม่ใช่กิด
 กัน — กิดวเกินตนและต้องให้ รอคอยคนผู้นั้น “ตาย”
 กัดคนเช่นเมื่อข้าพเจ้าเคยเล่นหนังสือ My Boyhood
 in Siam ของ กุมท แะ “หนึ่งในร้อย” ของ “ดอก
 ไม้ดัด” เป็นเพียงหนังสือเรียนนอกเวลา !

ก่อนจะจบ “ โลกาจีนไทย ” ข้าพเจ้าได้อ่านพบ
บทความชื่อ “ ความเชื่อของข้าพเจ้า ” (My Faith)
ในหนังสือรายสัปดาห์อเมริกันฉบับต่าง ๆ คนเขียนเป็น
นักวิทยาศาสตร์สำคัญ ที่ได้รับรางวัลโนเบล มาแล้วเป็น
ส่วนมาก เกือบทุกคนที่ข้าพเจ้าอ่านมาแล้วได้ประทับใจถึง
ความดีความงามของศาสนา เขาเชื่อว่าในสมัยที่มนุษย์
มีอำนาจเหนือแรงงานปรมาณูนี้ ความรู้ลึกในศาสนา
เป็นของสูงส่งและจำเป็นที่สุด แต่ท่านผู้อ่านคงแปลก
ใจที่องค์การนี้ โลกไม่จัดให้ “ องค์การศาสนา
โลก ” (Commision of World Religion) เลย

เราท่านที่ศึกษาถึงงานการเมืองในยุโรปกลางและ
ทางบอดชานคงจะเห็นว่า ศาสนาของประเทศเหล่านั้น
คือการเมือง พระคัมภีร์การเมือง ความรู้สูงส่งของ
ประชาชนเหล่านั้น คือความเชื่อ เด็ดขาด ซึ่งเป็น ชะนวน
ง่ายที่สุดที่จะตกเป็นเหยื่อ ความโลภและอำนาจ ทาง
ดินแดนอาหารและรอบ ๆ คาบสมุทรบอลข่านนี้แต่

เคารพว่าคำสอนคืออำนาจอย่างที่สุดของที่สุด ท่ามกลาง
ความเชื่อเหล่านี้ (ตราบใดที่องค์การนั้น โดกไม่ให้มี
คณะกรรมการคำสอนสักต) เราจะดลุดคหมันได้อย่าง
ไรว่าไม่อาจมีคำจวทชบัญญัติชนหรือ mad genius ?

..... ท่ามกลางความพยายามอย่างหนักขององค์-
การนั้น โดก ซึ่งกำลังเผชิญหน้ากับปรัชญาอันจำเป็น
ของเดนิส — ทรีดัก ในรีดเซีย ข้าพเจ้าคิดถึงกรุง-
เทพ ๆ คิดถึงกระทรวงศึกษาธิการของเรา..... ปรา-
กฏเป็นมโนภาพว่ามหาวิทยาลัยไทยกำลังต้อนรับ liber-
al education โดยไม่รีรอให้ล่าช้าองค์การนั้น ศึกษาโดก
ในกรุงเทพ ฯ หนักใจกระทั่งต้องจูงมก — เป็นการ
ต้อนรับอย่างไพศาล วิทยาลัยครูเปิดขึ้นอย่างปฏิวัติ
กรมอาชีวศึกษาได้รับงบประมาณเพิ่มพิเศษ ๕๐ ล้าน
บาทเพื่อขยายโรงเรียนอาชีวทวประเทศ พร้อมทั้งตั้ง
โรงงานขนาดกลางขึ้นทุกอำเภอ.....

แต่เมื่อต้นตานั้น ข้าพเจ้ารู้สึกเสียดายละเสียดายใจ

เด็กทมม่นมองชนเดศทวประเทศคงถูกเพิกเฉยนำเอนใจ
 อนาคต หนังสือแต่ละภาพยนต์ ที่โน้มน้าวให้เกิดความรู
 ด้กทางกามวิวัฒน กาดัง ชะนะความเป็นอยู่อื่น แห่งแดง
 ของประชาชน เงินกาดังราคาถูก ทุกหนทุกแห่งกาดัง
 เรขกรองเพอเงิน เงิน !!!

ไม่มีใครเรียกร้องหา “ คน ” คนทมม่นมรรภาพ
 ดั่ง, ไม่ชชดาดในงานเพิกมุษชาติ, เป็นคนเดียดตะ
 เด็ดขาดใน หตักการณแต่ละวชกรณดวยการยงให้ เพอน
 รวมนงานนิยมและนบถือ

เป็นคนทชงในคุณค่าแห่ง “ ผลิต ” (Axiologi-
 sm) ว่า

๑. ความคิด = ปัญญา

สติ = ความคิด และ

ความคิด = ความรู้

๒. เรื่อง theory และ practice เป็นเรื่องที่
 เหลวไหลที่สุด เป็นเรื่องของเด็ก เป็นเรื่องของ

คนที่ชอบข้อความรำคาญ

๓. ความดีในโลก หรือ “ความจริงของ
 ความรู้” ในโลก ควรให้องค์การนี้โลก ต้อง
 ประกาศแก่ชาวโลก..... และแขวนคำพูดเหล่านี้ไว้
 ณ ประตูห้องของเลขาธิการและที่ประชุมใหญ่ คือ
 “ผล” ของความเพียรร่วมกันเพื่อวิถีแห่ง
 สันติภาพถาวรนั้น ต้องไม่ใช่การดีแต่พูดของพวกเขา
 Sophists ต้องเป็นการกระทำที่ต้องประจักษ์ใน
 เวลา (clock - time) ที่เร็วที่สุด ได้ผลแก่เพื่อน
 มนุษย์จำนวนมากที่สุด และผลนั้น ๆ ดำรงอยู่ใน
 เวลาที่นานที่สุด

หลักการและคำบัญญัติของ องค์การโลก

๑. เพื่อจะยังความปลอดภัยแก่ผู้คนต่อไป
ให้พ้นจากความลำบากแสนสาหัสของสงคราม ซึ่ง
ในชั่วอายุของเราได้นำความเศร้าสลดอย่างบอกได้
มิถูกต้องมาสู่มนุษยชาติถึง ๒ ครั้ง และ

๒. เพื่อย้ำถึงความเชื่อ และมูลฐานเดิมแห่ง
สิทธิในเกียรติและความมีค่าของเพื่อนมนุษย์ ใน
สิทธิต่าง ๆ อันเท่าเทียมกันของชายและหญิงและ
ของชาติทั้งหมด ไม่เล็กว่าใหญ่หรือเล็ก และ

๓. เพื่อยังสถานะการณ์ต่าง ๆ ซึ่งความยุติ-
ธรรมและความนับถือจกบังเกิดขึ้นจากสนธิสัญญา

และสาเหตุอื่นของกฎหมายระหว่างประเทศ ในอัน
ที่จะรักษาให้ดำรงคงมั่นอยู่ได้ และ

๔ เพื่อ ชัย ความ ก้าว หน้า ให้ เกิด แก่ สังคม
มนุษย์ และยังมาตรฐานการครองชีพให้ดีขึ้น
ในเสรีภาพอันกว้างขวาง

หลักการทั้ง ๔ นี้ ได้มีคำประกาศเกี่ยวกับ
การปฏิบัติอีก ๔ ประการ ซึ่งเป็นคำประกาศที่
พิมพ์ขึ้นเพื่อนำไปติดยังองค์การต่างๆ และสถานที่
ที่ชุมนุมชนทั่วโลก คือ

ก. เพื่อ ปฏิบัติซึ่ง ความ อด ถิ่น และการ
อยู่ร่วมกันด้วยสันติสุขดังเพื่อนบ้านที่ดี

ข. เพื่อรวมกำลังความเข้มแข็งของเราในอัน
ที่จะรักษาไว้ซึ่งสันติภาพและความปลอดภัย

ค. เพื่อจะยังความมั่นใจด้วยการยินยอมรับ
ซึ่งหลักการและวิธีการว่า กำลังที่จะใช้อำนาจ

นั้นจะไม่นำมาใช้ เว้นไว้แต่เพื่อประโยชน์ส่วน
รวมเท่านั้น

ง. เพื่อจะใช้ซึ่งอุปกรณ์สากลในอันที่จะยัง
ความเติบโตใหญ่ก้าวหน้า ให้บังเกิดขึ้นแก่เศรษฐกิจ
และสังคมของเพื่อนมนุษย์ทั้งหลาย

หอสมุดแห่งชาติ กรมศิลปากร

จันทบุรี

พิมพ์ที่โรงพิมพ์วิบูลกิจ พระนคร
นายทอง หงส์ลัดดารมภ์ ผู้พิมพ์
สำนักนายถิม หงส์ลัดดารมภ์ ผู้โฆษณา

พ. ศ. ๒๔๕๐

